

Himmelske Samtaler

om
morgendagens
verden

Neale Donald Walsch

HIMMELSKE SAMTALER

om morgendagens verden

Av Neale Donald Walsch

Inspirasjon og ideer

© Neale Donald Walsch

© Cappelen Damm

Utgitt august 2024

NB! Dette er en gratis bok med utdrag fra samtalebøkene til Neale Donald Walsch. Ønsker man å bruke noe av dette, eller annet materiale fra bøkene, ta kontakt med utgiver Cappelen Damm.

Omslag og layout: Henning Jon Grini

Inspirasjon og ideer

www.inspirasjonogideer.no

*- Din oppfatning av den ytterste virkelighet er mer begrenset enn du tror,
og sannhet er mer ubegrenset enn du kan forestille deg.*

•

*- Jeg snakker til alle. Hele tiden.
Spørsmålet er ikke hvem jeg snakker til, men hvem som lytter.*

Neale Donald Walsch

Innhold

Forord	6
Kort introduksjon til Neale Donald Walsch	10
Himmelske Samtaler bok 1	11
Himmelske samtaler - En uvanlig dialog	12
Himmelske Samtaler bok 2	39
Revolusjon innen utdanningen	40
Hitler ble ikke sendt dere, Hitler ble skapt av dere	56
Kan en verdensunion sikre fred?	64
Himmelske Samtaler bok 3	71
Kirken som fjernet reinkarnasjon og forståelsen at vi alle er ett	72
De fem naturlige følelsene	83
Høyt utviklede skapninger	85
Vennskap med Gud	91
Humor, glede og møte med Elisabeth Kübler-Ross	92
Samhørighet med Gud	101
Forspill – om menneskenes ti illusjoner	102
Om å gi barna verdifull lærdom	112
De nye åpenbaringene	117
Hva er forskjellen mellom religion og åndelighet?	118
Morgendagens Gud	122
Presentasjon av morgendagens Gud	123
Pengevekslerne kastes ut - igjen	135
Å gi liv til universet	147
Felles løsninger i alle land	155
Hjemme hos Gud	158
Himmelen er alt som finnes	159
Himmelske Samtaler bok 4	168
Om bok 4 og forskjellen mellom høyt utviklede vesener i universet og oss	169
Å vekke menneskeheten	174

Ekstra	185
Hva er suksess?	186
Å reise med sjelen	191
Oversikt over norske utgivelser av Neale Donald Walsch	199
Å endre menneskehetens fremtid.....	200

Forord

Vi lever i noen særdeles utfordrende tider, både for oss som individer og for samfunnet vi lever i. Vi er ikke så lykkelige som vi burde ha vært og globalt sliter vi med så store utfordringer at det truer vår egen eksistens. Vi har våpen nok til å ødelegge oss selv, vi forurenser så mye at livet dør ut mange steder og planeten varmes opp så mye at det skaper kaos både her og der.

Den gode nyheten er at alt dette er selvskapt, med andre ord kan vi selv rydde opp i alle problemene vi har skapt. Det er fullt mulig å gjenskape verden slik at vi kan oppleve fred og lykke som vi lengter etter. Vi kan reparere skadene vi har påført jorden og vi kan reparere forholdet til oss selv og menneskene vi omgir oss med.

For å få dette til trenger vi å reparere holdningene, livssynet og tankene som har ført oss på avveier. Mye av det vil bærer med oss er gammelt og utdatert og det er dette som skaper alle problemene for oss. Vi trenger å avprogrammere mye av dette og få inn noe som er nytt og oppdatert. Vi er jo flinke til dette når det gjelder teknologi, men ikke så flink til å fornye oss når det gjelder det spirituelle.

I denne prosessen må det være noen som kan vise oss veien, noen som kan gi oss svar. Vi trenger ny forståelse, klarhet og visdom slik at vi kan skape en morgendag vi alle kan glede oss til. Vi trenger å utvikle oss som menneske og sjel.

Som så mange andre har også jeg lett og søkt etter svar på dype eksistensielle spørsmål og hva meningen med livene våre er. Jeg har nok vært langt mer opptatt av dette enn folk flest. Og jeg har funnet svar, mer enn hva jeg hadde forestilt meg. Men her skal man være forsiktig, for mange er de som har «funnet sannheten», mens de egentlig har låst seg fast i noe som viser seg å være en forvrengt sannhet.

Når man beveger seg inn på dette området bør man derfor trå varsomt. Men, her er vi alle heldig fordi vi har et system som rettleder og guider oss. Det er vår egen intuisjon. Derfor gjelder det å tenke, lytte og stole mer på oss selv, enn blindt å følge autoriteter.

En god rettesnor er budskap som løfter og styrker den enkelte, som åpner og ikke dømmer, som inspirerer og er full av kjærlighet uten betingelser. Etter å ha søkt gjennom mange år kom jeg over en slik bok i 1997 som rørte meg dypt og gav gjenklang i meg selv. Boken het *Himmelske Samtaler* og var akkurat kommet på norsk.

For de som ikke vet hva dette dreier seg om så går det hele ut på at forfatteren Neale Donald Walsch stiller en mengde spørsmål av eksistensiell art som ble besvart av en

først ytre, deretter indre stemme med intet mindre enn det han påstår er Gud. På engelsk ble boken derfor hetende Conversations with God, altså samtaler med Gud.

Problemet med å bruke ordet Gud er at det kan tolkes som om boken er religiøs eller kristen, hvilket det *ikke* er. Det kan være grunnen til at boken på norsk fikk tittelen Himmelske Samtaler for å unngå koblingen siden Norge ikke er et spesielt religiøst land.

På den annen side, i og med at ordet Gud brukes bevisst, var kanskje tanken at det ville tiltrekke seg mange åpne religiøse og søkende mennesker, og kanskje få dem inn på et nytt spor med nye oppdaterte tanker rundt det åndelige. Det er ingen tvil om at det er nettopp det som har skjedd når man ser på alle de utallige tilbakemeldingene fra mennesker over hele verden som har fått livene sine forandret til det positive. Hva Gud egentlig er blir nærmere forklart i boken.

Jeg syntes boken var fantastisk, fordi den ga et helt annet bilde av vedtatte sannheter om livet og det åndelige, som spesielt religionene snakker om. Det gamle gudsbegrepet og sannhetene de forfekter var og er så til de grader utdatert at det fremdeles skaper enorme problemer, ikke bare i utallige menneskers personlige liv, men også globalt fordi det hele hører sammen. Boken tar tak i nettopp dette.

På en usedvanlig vennlig, humoristisk og kjærlighetsfull måte blir skam, frykt, skyld og andre utdaterte og misforståtte sannheter feid vekk og erstattet av en forståelse som vibrerte av kjærlighet og dyp innsikt.

Jeg ble født inn i en ikke religiøs familie og unngikk dermed å slepe rundt på mye gammel dogmatisk åndelighet annet enn det man får fra samfunnet og omgivelsene ellers. Allikevel gav bøkens innhold så sterkt inntrykk på meg. Jeg tolker det dit hen at jeg har vært borti slik misforstått og trangsynt åndelighet i tidligere liv.

Boken er genialt og lettfattelig lagt opp hvor den besvarer forfatterens spørsmål samtidig som svarene hele tiden utdypes og leder til stadig nye spørsmål og en mengde nye tema. Det oppmuntres til å tenke kritisk også til materialet som fremkommer i disse bøkene.

Noen spørsmål og svar er mer eller mindre selvsagte siden forfatteren stiller spørsmål på vegne av menneskeheten, mens andre gir usedvanlig dyp innsikt. Vi blir forklart at vi alle har all innsikt i oss, men at det egentlig handler om å gjenerindre det, siden vi som sjeler i menneskekropp har glemt hvem vi egentlig er. Vi er alle en del av det guddommelige, vi er individuelle aspekter av Gud, manifestert som mennesker.

Jeg fant etter hvert ut at det var en trilogi og fikk bestilt de to andre bøkene fra USA, siden de ikke var kommet ut på norsk ennå. Jeg kan ennå huske følelsen av at det var stor visdom jeg bar på da jeg hadde hentet bøkene på posten en fredag. Jeg isolerte meg totalt den helgen og fortapte meg i bøkene. De gav svar på det de fleste stiller i løpet av livet. Svarene er så innsiktsfulle at man skjønner at forfatteren, som personlighet, ikke kan ha kommet på dem av seg selv.

Kort fortalt tar trilogien Himmelske Samtaler for seg følgende temaer:

Bok 1 – Personlige temaer og sannheter.

Bok 2 – Globale temaer og sannheter.

Bok 3 – Universelle temaer og sannheter.

Siden den gang har det utkommet flere samtalebøker (totalt ti som alle er oversatt til norsk, bortsett fra en), samt mange andre bøker av forfatteren. De er oversatt til mange språk og det er solgt rundt 15 millioner eksemplarer av dem på verdensbasis.

Selv har jeg invitert forfatteren til Norge to ganger. Jeg har også laget en norsk hjemmeside som tar for seg budskapet hans:

www.himmelskesamtaler.no

Her er det samlet en mengde informasjon, bl.a. om hans besøk i Norge.

Denne boken her har samlet totalt 20 bidrag, de fleste utdrag fra alle disse samtalebøkene. Hovedsakelig vil forfatterens uttalelser strekke seg over hele siden, mens denne «Gudsstemmen» vil være høyerestilt. Da er det lettere å se hvem som sier hva.

Det er veldig mange temaer som tas opp her i denne boken og som ikke kommer frem i innholdsfortegnelsen. Temaene er mer eller mindre tidløse. Noen tema er valgt ut spesifikt for tiden vi lever i nå, som den om Hitler som forklarer litt om hvorfor han kom til makten. Det er relevant for oss nå, for mens dette skrives pågår to store kriger og vi har demokratier under press, mens ulike former for populistiske og diktaturer vokser frem. Denne trenden kan snus og disse bøkene viser vei.

Mange er ikke klar over hvor dagens problemer stammer fra. Her er Neale Donald Walsch ganske klar og jeg overlater ordet til ham:

«Problemet her er åndelig. Det er ikke økonomisk, og det er ikke politisk. Og det er i hvert fall ikke militært. Det har å gjøre med hva folk tror om hverandre, om deres forhold til hverandre, om Gud og om livet.»

Derfor er disse bøkene, og andre bøker av andre forfattere som ønsker å heve bevisstheten, så utrolig viktig fordi de går dypere enn bare å berøre symptomene. Politikk for eksempel er ikke noe annet enn vår åndelighet/ livssyn satt ut i praksis.

Av totalt godt over 3000 sider tilsvarer utdragene bare rundt 7 % av det totale materialet. Det gir allikevel en solid smakebit som inneholder mye innsikt. Utdraget fra bok 1 er den lengste, men da får man også en fin introduksjon.

Hvorfor utgi dette nå? For det første begynner det å bli noen år siden bøkene kom ut, det er nå ca. tretti år siden den første boken kom på engelsk. De norske bøkene selges ikke lenger i bokhandelen og bare den første og den siste er tilgjengelig digitalt når dette skrives. Dvs. de fleste samtalebøkene kan nå leses via nettbiblioteket til Nationalbiblioteket. På sikt håper jeg, og arbeider for at bøkene kan utgis på nytt, men det koster både tid og penger.

For det andre er det for å skape fornyet interesse rundt dette fantastiske og viktige budskapet og kanskje nå litt yngre lesere som aldri har hørt om dette før. Av den

grunn har jeg tatt med et ekstra utdrag (Hva er suksess?) fra den eneste samtaleboken som ikke er oversatt til norsk - *Himmelske Samtaler for tenåringer*. I en siste artikkel har jeg tatt med en ut av kroppen opplevelse (Å reise med sjelen) som forfatteren hadde og som han selv forteller om.

For det tredje lever vi i en verden basert på illusjonen om at vi er atskilt fra andre og det guddommelige og en mentalitet om at det ikke er nok til alle. Dette er hovedgrunnene til at vi får et jag etter profitt og med det store menneskelige og miljømessige negative konsekvenser. Dermed blir det i all hovedsak bare utgitt bøker som man mener kan selge godt. Bøker som kan ha et fantastisk og viktig budskap vil med stor sannsynlighet bli droppet hvis man ikke tror den vil selge. Denne e-boken gis ut på idealistisk grunnlag og helt gratis.

Det er slike feilaktige holdninger, som at det ikke er nok til alle, bøkene prøver å endre. Der står det klart og tydelig at det er nok av alt til alle. I den uventede nye samtaleboken, som kom på norsk i 2018 (*Himmelske Samtaler bok 4*), står det at i høyt utviklede samfunn andre steder i universet/ multiverset deler alle alt med hverandre alltid. Det står også hvorfor disse samfunnene har kommet til denne konklusjonen og ikke minst utfører dette i praksis som noe helt naturlig og selvsagt.

To av bidragene i denne boken har jeg skrevet selv. Den ene (Kan en verdensunion sikre fred?) har forskjellige utdrag fra bok 2 med mine kommentarer. Den andre er et sammendrag om bok 4 og noe av budskapet som fremkommer der.

Til slutt har jeg også tatt med en oversikt over bøkene som er oversatt til norsk og hvor man kan få tak i dem. Jeg har også med litt informasjon om et nytt og ambisiøst prosjekt som kalles *Changing humanitys future*.

Kort kan bøkene sammenfattes i følgende uttalelse:

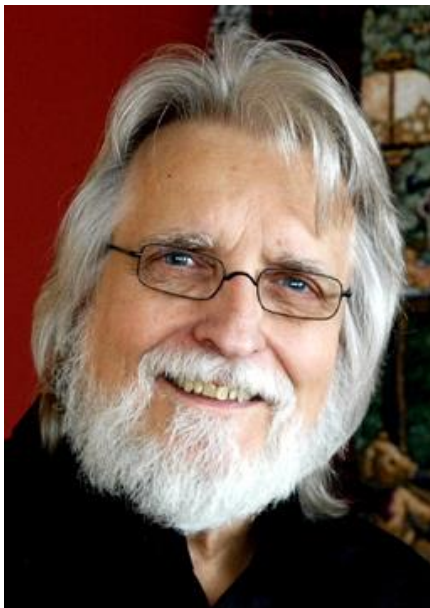
Budskapet til Neale Donald Walsch blir av svært mange betraktet som det viktigste åndelige budskapet i vår tid. De er fulle av tanker som kan bidra til å skape et nytt menneskesyn og en ny, fredfull verden. Og de bærer budskap om en ny sosial, seksuell, politisk, økonomisk og teologisk revolusjon på jorden, en omveltning som vil overgå alt annet vi har sett til nå.

Alle bøkene i samtaleserien handler med andre ord om morgendagens verden.

Bøkene er veivisere til en ny fremtid og de viser potensialet vi har i oss til å skape en vakker morgendag og en verden som vi, våre barn, barnebarn og fremtidige generasjoner kan fryde og glede seg over.

Henning Jon Grini
August 2024

Kort introduksjon til Neale Donald Walsch

Neale Donald Walsch er en moderne spirituell budbringer.

Han er mest kjent for trilogien «Himmelske Samtaler», resultatet av det han opplevde som direkte samtaler med det guddommelige. De er solgt i millionopplag og har blitt oversatt til 37 språk. Han har skrevet en rekke bøker hvorav ni i samtaleserien er utkommet på norsk og fire andre i tillegg, bl.a. barneboken «Den Lille Sjelen og Sola».

Bøkene har berørt millioner av mennesker og inspirert til viktige forandringer i deres daglige liv. Samtalebøkene har omdefinert Gud og er med på å skifte det spirituelle paradigme rundt om i verden.

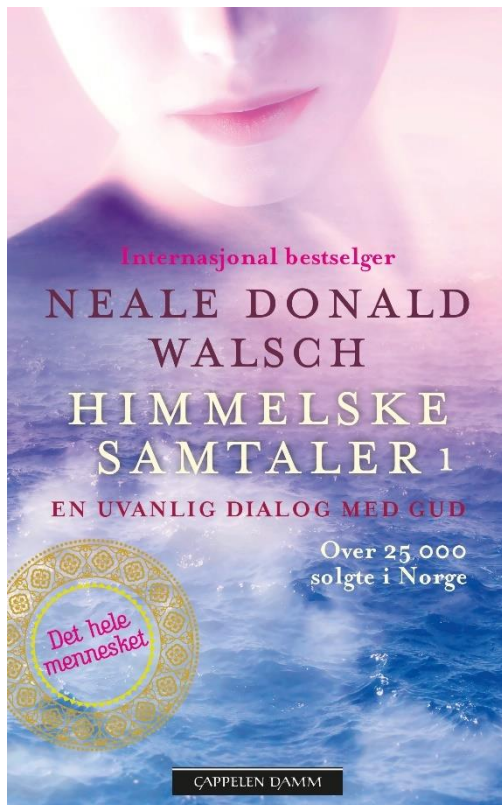
Han bor i Oregon sammen med sin kone, lyrikeren Em Claire.

www.cwgportal.com

Norsk webside med mye informasjon:

www.himmelskesamtaler.no

Himmelske Samtaler bok 1

Tenk om du kunne stille Gud de mest grunnleggende eksistensielle spørsmål – om tro og kjærlighet, livet og døden, det gode og det onde.

Tenk om Gud ga deg klare, forståelige svar.

Det skjedde med forfatteren av denne boken. Det kan skje med deg. Over en periode på flere år førte forfatteren en samtale med Gud hvor han fikk svar på spørsmål de fleste stiller seg. Boken besvarer først og fremst spørsmål som hvert enkelt menneske er opptatt av, og fokuserer på menneskets livsutfordringer og livsmuligheter.

Hvor får man tak i boken?

Den finnes for tiden kun som Ebok og kan kjøpes hos Cappelen Damm [her](#). Boken kan sendes til Kindle.

Boken kan også leses digitalt gratis via nettbiblioteket til Nasjonalbiblioteket. Den boken har et annet cover. Link [her](#).

Himmelske samtaler - En uvanlig dialog

Utdraget er fra forordet og deler av kapittel 1

Forord av Neale Donald Walsch

Du står nå foran en opplevelse utenom det vanlige. Du kommer til å være med på en samtale med Gud. Ja, jeg vet at det er umulig. Sannsynligvis tror du (eller er opplært til) at det ikke er mulig. En kan snakke til Gud, selvfølgelig, men ikke med Gud. Jeg mener, Gud kommer ikke til å svare, eller hva? I hvert fall ikke i form av en vanlig, hverdagslig samtale!

Det trodde jeg også. Så skjedde denne boken meg. Og jeg mener det bokstavelig. Denne boken ble ikke skrevet av meg, den skjedde meg. Og når du leser den, vil den skje deg også, for vi blir alle ledet til den sannheten vi er rede til å høre.

Livet mitt ville antagelig ha vært mye enklere hvis jeg hadde tidd stille med alt dette. Men det var ikke hensikten med at denne boken skjedde meg. Og uansett hva slags ubehageligheter den kan skaffe meg (som for eksempel å bli kalt en blasfemiker, en bedrager, en hykler for ikke å ha etterlevd disse sannhetene i fortiden, eller - kanskje verre - en hellig mann), er det ikke mulig for meg å stoppe prosessen nå. Det ønsker jeg heller ikke å gjøre. Jeg har hatt mine sjanser til å hoppe av hele saken, men jeg har ikke gjort det. Jeg har bestemt meg for å holde meg til det som instinktene mine sier, i stedet for til det store deler av verden vil fortelle meg når det gjelder dette materialet.

Disse instinktene sier meg at denne boken ikke er tull, resultatet av en overarbeidet, frustrert åndelig fantasi eller rett og slett selvrettferdiggjørelsen til en mann som søker hevn for et misledet liv. Å, jeg har tenkt på alle de tingene - hver og en av dem. Så mens materialet fortsatt befant seg i manuskriptform, ga jeg det til noen få personer for at de skulle lese det. De ble grepet. Og de gråt. Og de lo av gleden og humoren i det. Og livene deres, sa de, forandret seg. De var paralyisert. De var gitt ansvar. Mange sa de var blitt forvandlet.

Det var da jeg forsto at denne boken var for alle, og at den måtte trykkes; for den er en vidunderlig gave til alle de som virkelig ønsker svar og som ærlig bryr seg om problemstillingene; for alle de som med hjertets oppriktighet, sjelens lengsel og sinnets åpenhet har begitt seg ut på leting etter sannheten. Og det er praktisk talt oss alle sammen.

Denne boken tar for seg de fleste, om ikke alle, spørsmålene vi noen gang har stilt om liv og kjærlighet, hensikt og funksjon, mennesker og forholdene mellom dem, godt og

ondt, skyld og synd, tilgivelse og frelse, veien til Gud og veien til helvete - alt. Den diskuterer åpent sex, makt, penger, barn, ekteskap, skilsmisse, livsverk, helse, det som kommer etterpå, det som var før - alt. Den utforsker krig og fred, å vite og ikke å vite, å gi og ta, glede og sorg. Den ser på det konkrete og det abstrakte, det synlige og det usynlige, det sanne og det usanne.

Man kunne si at denne boken er "Guds seneste uttalelser", selv om noen kan få litt problemer med dette, spesielt hvis de tror at Gud sluttet å snakke for 2000 år siden eller at hvis Gud har fortsatt å kommunisere, har det bare vært med hellige menn, medisinkvinner eller folk som har meditert i tretti år, eller har vært gode i tyve eller i det minste noenlunde anstendige i ti (ingen av disse kategoriene inkluderer meg).

Sannheten er at Gud snakker til alle. Den gode og den mangelfulle. Helgenen og kjeltringen. Og selvsagt med alle oss mellom disse ytterpunktene. Ta deg selv, for eksempel. Gud har kommet til deg på mange måter i løpet av livet ditt, og dette er en av disse. Hvor mange ganger har du hørt det gamle ordtaket "Når studenten er moden, kommer læreren"? Denne boken er læreren vår.

Straks etter at dette materialet hadde begynt å hende meg, visste jeg at jeg snakket med Gud. Direkte, personlig. Ugjendrivelig. Og at Gud svarte på spørsmålene mine i direkte samsvar med min evne til å forstå. Det vil si at Gud svarte på en slik måte og på et slikt språk Gud visste jeg ville forstå. Dette er bakgrunnen for den dagligdagse skrivestilen og de spredte henvisningene til materiale jeg hadde samlet fra andre kilder og tidligere erfaringer i livet mitt. Jeg vet nå at alt som har kommet til meg i mitt liv har kommet til meg fra Gud, og det ble nå nøstet sammen, trådene ble trukket sammen til et praktfullt, fullstendig svar på alle spørsmål jeg noen gang hadde hatt.

Og et eller annet sted på veien forsto jeg at en bok var i ferd med å bli til - en bok ment for utgivelse. I løpet av den siste delen av dialogen (i februar 1993) ble jeg faktisk spesifikt fortalt at tre bøker ville bli produsert, og at:

1. Den første ville hovedsakelig ta for seg personlige temaer og fokusere på det enkelte menneskes livs utfordringer og muligheter.
2. Den andre ville handle om mer globale emner, om geopolitisk og metafysisk liv på Jorden, og om utfordringene som verden nå står overfor.
3. Den tredje ville ta for seg universelle sannheter av høyeste rang og sjelens utfordringer og muligheter.

Dette er den første av disse bøkene, fullført i februar 1993. For ordens skyld vil jeg gjøre oppmerksom på at mens jeg skrev ned denne dialogen for hånd, streket jeg under eller sirklet inn ord og setninger som kom til meg med spesiell tyngde - som om Gud talte med tordenrøst

- og disse ble senere satt i kursiv av setteren.

Jeg må nå si at jeg er - etter å ha lest og gjenlest visdommen i dette materialet - dypt skamfull over mitt eget liv, som er blitt merket av stadige feil og ugjerninger, til tider svært skammelig oppførsel og enkelte valg og avgjørelser som jeg er sikker på at andre ser på som sårende og utilgivelige. Selv om jeg har forferdelig dårlig samvittighet for at det skjedde gjennom andres smerte, kan jeg ikke si hvor takknemlig jeg er for alt jeg har lært. Takket være menneskene rundt meg har jeg også oppdaget at jeg ennå har mye å lære. Jeg ber alle om unnskyldning for tregheten i læreprosessen. Likevel er jeg blitt oppmuntret av Gud til å unne meg selv tilgivelse for mine feil og ikke leve i frykt og skyld, men alltid å prøve - fortsette å prøve - å leve ut en mer storslagen visjon.

Jeg vet at det er det Gud ønsker for oss alle.

Neale Donald Walsch
Central Point, Oregon
Julen 1994

Kapittel 1

Våren 1992 - rundt påsketider, så vidt jeg husker - skjedde det noe utenom det vanlige i livet mitt. Gud begynte å snakke med deg. Gjennom meg.

La meg forklare.

Jeg var svært misfornøyd på den tiden, både på det personlige, det arbeidsmessige og det følelsesmessige planet. Livet mitt følte mislykket på alle områder. I årevis hadde jeg hatt for vane å skrive ned tankene mine i brev (som jeg vanligvis ikke sendte), og nå grep jeg min trofaste gule notatblokk og begynte å øse ut følelsene mine.

Denne gangen tenkte jeg at jeg i stedet for å skrive nok et brev til nok en person jeg mente plaget meg, skulle henvende meg direkte til kilden; direkte til den største plageånden av dem alle.

Jeg bestemte meg for å skrive et brev til Gud.

Det var et ondskapsfullt, forvirret og følelsesladet brev, fullt av forvrengte sannheter og fordømmelser. Og en haug med sinte spørsmål.

Hvorfor fungerte ikke livet mitt? Hva skulle til for å få det til å fungere? Hva var grunnen til at jeg aldri kunne finne lykken i noe parforhold? Ville jeg noen gang oppleve å ha tilstrekkelig med penger? Sist - men absolutt ikke minst - hva hadde jeg gjort for å fortjene et liv i kontinuerlig slit?

Mens jeg skriblet ned de siste bitre, ubesvarlige spørsmålene og gjorde meg klar til å hive pennen til side, merket jeg til min overraskelse at hånden forble hevet i skrivestilling over papiret, som om den ble holdt der av en usynlig kraft. Brått begynte pennen å bevege seg av seg selv. Jeg hadde ikke den fjerneste anelse om hva jeg kom til å skrive, men det virket som om noe var på vei ut, så jeg bestemte meg for se hva som skjedde. Ut kom –

Ønsker du virkelig et svar på alle disse spørsmålene, eller lufter du bare tankene dine?

Jeg blunket- og så kom hjernen min med et svar. Jeg skrev ned det også. Begge deler. Jeg lufter tanker. Det er sikkert. Men hvis det finnes svar på disse spørsmålene, er det sikkert som helvete at jeg vil høre dem!

Du er "sikker som helvete" på en hel del ting. Men ville det ikke være fint å være "sikker som himmelen"?

Og jeg skrev:
Hva skal det bety?

Før jeg forsto hva som skjedde, hadde jeg startet en samtale- og jeg ble diktert snarere enn å skrive selv.

Denne dikteringen foregikk i tre år, og mens det pågikk hadde jeg ikke noen anelse om hvor det bar. Svarene på spørsmålene jeg formulerte på papiret, kom aldri til meg før hele spørsmålet var skrevet ned og jeg hadde skjøvet mine egne tanker til side. Ofte kom svarene fortere enn jeg klarte å skrive, og jeg rablet i vei for å holde tritt. Når jeg ble forvirret eller mistet følelsen av at ordene kom fra et annet sted, la jeg pennen ned og forlot dialogen inntil jeg igjen følte meg inspirert - beklager, men dette er det eneste ordet som er helt dekkende - til å returnere til den gule notatblokken og begynne å formidle igjen.

Samtalene foregår fortsatt i skrivende stund. Og mye av dette finner du på de følgende sidene
- sider som inneholder en forbløffende dialog som jeg først mistrodd, deretter antok var av personlig verdi, men som jeg nå forstår var ment for flere enn bare meg. Den var ment for deg og alle andre som har funnet frem til dette materialet. For mine spørsmål er dine spørsmål.

Jeg vil at du skal gå inn i denne dialogen så snart du kan, fordi det viktigste ved den er ikke min historie, men din. Det er din livshistorie som har brakt deg hit. Det er for din personlige erfaring dette materialet har relevans. Ellers ville du ikke hatt det i hånden akkurat nå.

Så la oss gå inn i dialogen ved et spørsmål jeg hadde stilt i lengre tid: Hvordan snakker Gud, og til hvem? Da jeg stilte dette spørsmålet, fikk jeg dette svaret:

Jeg snakker til alle. Hele tiden. Spørsmålet er ikke hvem jeg snakker til, men hvem som lytter.

Fascinert ba jeg Gud om å utdype dette emnet. Dette er hva Gud sa:

La oss først bytte ut ordet snakke med ordet kommunisere. Det er et mye bedre ord, et mer utfyllende, mer presist ord. Når vi forsøker å snakke til

hverandre - jeg til deg, du til meg, blir vi straks bundet av ordenes utrolige utilstrekkelighet. Av denne grunn kommuniserer jeg ikke ved hjelp av ord alene. Faktisk gjør jeg sjelden det. Min vanligste form for kommunikasjon foregår gjennom følelser.

Følelser er sjelens språk.

Hvis du ønsker å vite hva som er sant for deg om noe, så kjenn etter hvordan du føler om det. Følelser er av og til vanskelige å oppdage - og ofte enda vanskeligere å vedkjenne seg.

Likevel er din høyeste sannhet gjemt i dine dypeste følelser.

Hemmeligheten er å nå disse følelsene. Jeg skal vise deg hvordan. Igjen. Hvis du vil.

Jeg fortalte Gud at jeg ville dette, men at jeg for øyeblikket hadde et enda sterkere ønske om et fullstendig svar på det første spørsmålet mitt. Dette er hva Gud sa:

Jeg kommuniserer også med tanken. Tanker og følelser er ikke det samme, selv om de kan forekomme samtidig. Ved tankekommunikasjon bruker jeg ofte bilder og symboler. Av denne grunn er tanker mer effektive som kommunikasjonsverktøy enn ord alene.

I tillegg til følelser og tanker bruker jeg også erfaring, som er en fremragende formidler.

Og endelig, når følelser og tanker og erfaring alle slår feil, bruker jeg ord. Ord er i virkeligheten den minst effektive formidleren. De er mest ømfintlige for mistolkning og misforstås oftere.

Og hvorfor er det slik? Svaret ligger i hva ord egentlig er. Ord er bare ytringer; lyder som står for følelser, tanker og erfaring. De er symboler. Tegn. Emblemer. De er ikke sannhet. De er ikke virkelighet.

Ord kan hjelpe deg til å forstå noe. Erfaring lar deg få vite.

Likevel finnes det ting som du ikke kan erfare. Derfor har jeg gitt deg andre verktøy til viten. Disse kalles følelser og tanker.

Den største ironien i dette er at dere alle har tillagt Guds ord så stor viktighet, og erfaringen så liten.

Faktisk tillegger du erfaring så liten verdi at hvis det du erfarer om Gud er annerledes enn det du har hørt om Gud, forkaster du automatisk erfaringen og tar ordene til deg, når det burde ha vært akkurat det motsatte.

Din erfaring og dine følelser om noe representerer hva du reelt og intuitivt vet om dette. Ord kan bare prøve å symbolisere det du vet, og kan ofte virke forvirrende.

Dette er verktøyet jeg kommuniserer med. Likevel er de ikke metodene, for ikke alle følelser, ikke alle tanker, ikke all erfaring og ikke alle ord stammer fra meg.

Mange ord er blitt ytret av andre, i mitt navn. Mange tanker og mange følelser er inspirert av ting som ikke er mitt direkte skaperverk. Mange erfaringer skriver seg fra disse. Utfordringen er å kunne skjelne. Det vanskelige er å vite forskjellen på beskjeder fra Gud og data fra andre kilder. Å skille disse fra hverandre er en enkel sak når man bruker følgende grunnregel:

Din høyeste tanke, ditt klareste ord, din mest storslagne følelse kommer fra meg. Alt lavere enn dette kommer fra en annen kilde.

Nå blir oppgaven med differensiering lett, for det skulle ikke være vanskelig selv for nybegynneren å identifisere det høyeste, det klareste og det mest storslagne.

Likevel vil jeg gi deg disse retningslinjene:

Den høyeste tanken er alltid den tanken som inneholder glede. De klareste ordene er de ordene som inneholder sannhet. Den mest storslagne følelsen er den følelsen du kaller kjærlighet.

Glede, sannhet, kjærlighet.

Ingen av de tre utelukker noen av de andre, og en leder alltid til en annen. Det spiller ingen rolle hvilken rekkefølge de er plassert i.

Når man ved hjelp av disse retningslinjene har bestemt hvilke beskjeder som er mine og hvilke som har kommet fra en annen kilde, er det eneste spørsmålet som gjenstår, spørsmålet om mine beskjeder vil bli tatt hensyn til.

De fleste av beskjedene mine blir ikke det. Noen fordi innholdet virker for godt til å være sant. Andre fordi det virker for vanskelig å følge dem. Mange fordi de rett og slett blir misforstått. De fleste fordi de ikke blir mottatt.

Min mest virkningsfulle budskapsformidler er erfaringen, men selv den ignorerer du. Spesielt denne ignorerer du.

Din verden ville ikke sett ut som den gjør, hvis du bare hadde lyttet til erfaringene dine. Resultatet av at du ikke lytter til erfaringene er at du stadig gjenopplever dem, om og om igjen. For min hensikt kan ikke forhindres, heller ikke ignoreres. Du vil få beskjeden. Før eller senere.

Jeg vil imidlertid ikke tvinge deg til det. Jeg vil aldri presse deg. For jeg har gitt deg fri vilje - kraften til å gjøre som du selv velger - og jeg vil aldri ta dette fra deg, aldri.

Derfor vil jeg fortsette å sende deg de samme beskjedene igjen og igjen, gjennom årtusener og frem til din krok av universet. Uten stopp vil jeg sende deg mine beskjeder, inntil du har mottatt dem, holdt dem inntil deg og kalt dem dine egne.

Beskjedene mine vil komme på hundrevis av forskjellige måter, ved tusen forskjellige anledninger, gjennom en million år. Du kan ikke unngå å høre dem hvis du virkelig lytter. Du kan ikke overse dem når du først virkelig har hørt dem. Og da vil kommunikasjonen vår begynne for alvor. For i fortiden har du bare snakket til meg, bedt til meg, gått i forbønn med meg, bønnfalt meg. Men nå kan jeg snakke tilbake til deg, for eksempel slik jeg gjør nå.

Hvordan kan jeg vite at denne kommunikasjonen er fra Gud? Hvordan vet jeg at dette ikke kommer fra min egen fantasi?

Hva ville vært forskjellen? Forstår du ikke at jeg like gjerne kan virke gjennom fantasien din som noe annet? Jeg vil bringe deg de absolutt riktige tankene, ordene eller følelsene til enhver tid, spesial tilpasset formålet der og da ved enten å bruke en eller flere av kanalene.

Du vil forstå at disse ordene kommer fra meg fordi du aldri har snakket så klart på egenhånd. Hadde du allerede snakket så klart om disse spørsmålene, ville du ikke ha stilt dem.

Hvem snakker Gud til? Er det spesielle mennesker? Er det spesielle tidspunkter?

Alle mennesker er spesielle og alle tidspunkter er gyldne. Ingen mennesker

eller tidspunkter er mer spesielle enn andre. Mange mennesker velger å tro at Gud kommuniserer på spesielle måter og bare med spesielle mennesker. Slik fraskriver massen seg ansvaret for å høre mitt budskap, for ikke å snakke om å motta det (som er noe annet). Dermed kan de ta andres ord for gitt. De behøver ikke høre på meg, for de har bestemt på forhånd at andre har hørt fra meg om ethvert emne, og de har dem å lytte til.

Ved å lytte til hva andre mennesker tror de har hørt meg si, behøver du ikke å tenke i det hele tatt.

Dette er den viktigste årsaken til at de fleste snur ryggen til mine budskap på det personlige planet. Hvis du innrømmer at du mottar beskjedene mine direkte, er du ansvarlig for å tolke dem. Det er langt tryggere og mye lettere å akseptere andres tolkning (selv om de skulle være 2000 år gamle) enn å prøve å tolke budskapet du kanskje mottar nettopp i dette øyeblikk.

Jeg inviterer jeg deg imidlertid til en ny form for kommunikasjon med Gud. En to-veis kommunikasjon. Egentlig er det du som har invitert meg. For jeg har kommet til deg, i denne formen, akkurat nå, som svar på din henvendelse.

Hvorfor virker det som om noen mennesker, for eksempel Kristus, hører mer av din kommunikasjon enn andre?

Fordi noen mennesker faktisk er villige til å lytte. De er villige til å høre, og de er villige til å forbli åpne for kommunikasjonen selv om det virker skremmende eller sprøtt eller rett og slett feilaktig.

Bør vi lytte til Gud selv om det som blir sagt virker galt?

Spesielt når det virker galt. Hvis du tror du har rett i alt, hva er vitsen med å snakke med Gud?

Ikke nøl med å handle utfra det du vet. Men vær klar over at dere alle har gjort det siden tidenes opprinnelse. Og se på hva slags forfatning verden befinner seg i idag. Det er innlysende at det er noe dere ikke har fått med dere. Tydelig nok er det noe dere ikke forstår. Det som dere forstår må virke riktig for dere, fordi "riktig" er et ord dere bruker til å beskrive noe dere er enig i. Det som dere ikke har fått med dere, virker derfor "galt" i første omgang.

Det eneste du kan gjøre for å komme deg videre, er å spørre deg selv "Hva ville skjedd hvis alt det jeg trodde var 'feil', faktisk var 'riktig'?" Enhver dyktig

vitenskapsmann forstår dette. Når det en vitenskapsmann gjør, ikke virker, forkaster han alle hypotesene og begynner på nytt.

Bak alle store oppdagelser står mennesker som er villige til og i stand til ikke å ha rett. Og det er det som trengs her.

Du kan ikke kjenne Gud før du har sluttet å fortelle deg selv at du allerede kjenner Gud. Du kan ikke høre Gud før du slutter å tro at du allerede har hørt Gud.

Jeg kan ikke fortelle deg min sannhet før du slutter å fortelle meg din.

Men min sannhet om Gud kommer fra deg.

Hvem har sagt det?

Andre.

Hvilke andre?

Ledere. Rabbinere. Prester. Bøker. Bibelen, for Guds skyld!

De er ikke autoriserte kilder.

Er de ikke?

Nei.

Men, hvilke er da autoriserte?

Lytt til følelsene dine. Lytt til dine høyeste tanker. Lytt til din erfaring. Hvis noe av dette ikke stemmer overens med det lærerne dine har sagt eller med det du har lest i bøker, så glem ordene. Ord er den minst pålitelige formidler av sannhet.

Det er så mye jeg ønsker å si deg, så mye jeg ønsker å spørre om. Jeg vet ikke hvor jeg skal begynne.

For eksempel, hvorfor viser du deg ikke? Hvis det virkelig finnes en Gud, og du er ham, hvorfor viser du deg ikke på en måte som vi alle kan forstå?

Jeg har gjort det, gang på gang. Jeg gjør det igjen akkurat nå.

Nei, jeg mener ved en åpenbaringsmetode som er ubestridelig, som ikke kan benektes.

Som for eksempel?

Som for eksempel å åpenbare deg foran øynene mine.

Jeg gjør det akkurat nå.

Hvor?

Overalt hvor du ser.

Nei, jeg mener på en ubestridelig måte. På en måte som intet menneske kunne fornekte.

Hvilken måte skulle det være? I hvilken form eller fasong ville du ha meg til å synes?

I den form eller fasong du virkelig har.

Det ville være umulig ettersom jeg ikke har noen form eller fasong dere ville forstå. Jeg kunne anta en form eller fasong dere kunne forstå, men da ville alle tro at det de har sett er den eneste formen og fasongen til Gud, i stedet for en av Guds former eller fasonger - en av mange.

Folk tror at jeg er det de ser meg som, ikke som det de ikke ser. Men jeg er Den store usette, ikke det jeg tilfeldigvis velger å være i et gitt øyeblikk. På en måte er jeg det jeg ikke er. Jeg kommer fra ikke-være-tilstanden og vil alltid returnere dit.

Men, når jeg viser meg i en eller annen spesiell form - en form som jeg tror menneskene vil forstå meg i - forbinder folk meg for alltid nettopp med den formen.

Og skulle jeg vise meg i en annen form, til et annet menneske, ville den første si at den andre ikke så meg, ettersom jeg for den andre ikke så ut som for den første, og heller ikke sa de samme tingene - så hvordan kunne det ha vært meg?

Så du skjønner, det har ikke noe å si i hvilken form eller på hvilken måte jeg viser meg - uansett hva slags opptreden jeg viser eller hva slags form jeg antar, ingen av dem vil være ubestridelige.

Men hvis du gjorde noe som kunne bevise sannheten om hvem du er, uten at det kunne være tvil eller spørsmål...

... er det fortsatt noen som ville si at det var djevelens verk eller simpelthen innbilning. Eller alt annet enn meg.

Hvis jeg viste meg som Gud den allmektige, himmelens og jordens herre, og flyttet fjell for å vise det, ville det være noen som ville si: "Det må ha vært Satan."

Og det er som det skal være. For Gud kan ikke ses ved ytre observasjon, men gjennom indre opplevelse. Og når indre opplevelse har vist Gud, er ytre observasjon ikke nødvendig.

Og hvis ytre observasjon er nødvendig, er indre opplevelse ikke mulig.

Derfor, hvis det blir bedt om åpenbaring, kan det ikke fås, for det å etterlyse noe er i seg selv en påstand om at dette er fraværende; at ingenting av Gud vises nå. En slik påstand skaper erfaring. For tanken din er kreativ, og ordet ditt er produktivt. Til sammen forsterker tanken og ordet effektiviteten i skapelsen av din virkelighet. Derfor skal du erfare at Gud ikke viser seg nå, for hvis Gud gjorde det, ville du ikke be Gud å vise seg.

Betyr det at jeg ikke kan be om alt jeg ønsker meg? Sier du at å be om noe faktisk støtter det fra oss?

Dette er et spørsmål som er blitt stilt gjennom tidene - og det er blitt besvart når det er blitt stilt. Likevel har du ikke hørt svaret, eller vil ikke tro det.

Spørsmålet besvares igjen, på dagens språk og terminologi, slik:

Du vil ikke få det du ber om, heller ikke kan du få oppfylt alle ønskene dine. Det er fordi selve forespørselen er en påstand om mangel, og når du sier at du ønsker en ting, medvirker det bare til å produsere denne bestemte erfaringen - å ønske - i din virkelighet.

Den korrekte bønnen er derfor aldri en ydmyk bønnfallelse, men en bønn av takknemlighet.

Når du takker Gud på forhånd for det du velger å erfare i din virkelighet, erkjenner du i realiteten at det er der- i realiteten. Takknemlighet er således det mest kraftfulle utsagnet overfor Gud; en affirmasjon som jeg har

besvart selv før du har bedt om det.

Derfor skal du aldri bønnfalle. Sett pris på.

Men hva hvis jeg er takknemlig for noe overfor Gud på forhånd, og dette aldri dukker opp? Det kunne lede til desillusjon og bitterhet.

Takknemlighet kan ikke brukes som et verktøy for å manipulere Gud, et redskap for å lure universet. Du kan ikke lyve overfor deg selv. Innerst inne vet du sannheten om tankene dine. Hvis du sier "takkk Gud, for det og det", mens du er fullstendig klar over at det ikke finnes i din nåværende virkelighet, kan du ikke vente at Gud skal være mindre klar enn deg og produsere det for deg.

Gud vet det du vet, og det du vet er det som viser seg som din virkelighet.

Men hvordan kan jeg da være oppriktig takknemlig for noe jeg vet ikke er der?

Tro. Hvis alt du har er en tro på størrelse med et sennepsfrø, skal du flytte fjell. Du skal vite at det er der fordi jeg sa at det er der; fordi jeg sa dette, til og med før du spør skal jeg ha svart; fordi jeg sa og har sagt det til deg på alle tenkelige måter, gjennom hver lærer du kan nevne, at hva du enn måtte velge, og velger det i mitt navn, slik skal det være.

Likevel sier så mange at bønnene deres ikke er blitt besvart?

Ingen bønn - og en bønn er ingenting annet enn en ivrig konstatering av det som er - forblir ubesvart. Hver bønn - hver tanke, hver konstatering, hver følelse - er kreativ. I den grad noe er ivrig holdt som sant, i den grad vil det virkeliggjøre seg i din erfaring.

Når det er sagt at en bønn ikke er blitt besvart, er det dette som i realiteten har skjedd: den ivrigste tanken, ordet eller følelsen er blitt operativ. Men du må vite - og dette er hemmeligheten - at det som alltid er tanken bak tanken - det som kan kalles den underliggende tanke - det er den kontrollerende tanken.

Derfor, hvis du tigger og bønnfaller virker sjansen mindre for at du kommer til å oppleve det du tror du velger, fordi den underliggende tanken bak enhver bønnfallelse er at du på det daværende tidspunkt ikke har det du ønsker. Denne underliggende tanken blir din virkelighet. Den eneste underliggende tanke som kan overskygge denne tanken, er tanken holdt i tro på at Gud vil gi det det blir spurt etter, alltid. Noen mennesker har en

slik tro, men bare ganske få.

Bønneprosessen blir mye lettere når man, i stedet for å måtte tro at Gud alltid vil si "ja" til ethvert ønske, intuitivt forstår at forespørselen i seg selv ikke er nødvendig. Da er bønnen en bønn av takknemlighet. Det er ikke en forespørsel i det hele tatt, men en konstatering av takknemlighet for det som er.

Når du sier at en bønn er en konstatering av det som er, sier du da at Gud ikke gjør noe; at alt som skjer etter en bønn er et resultat av handlingen til den som ber?

Hvis du tror at Gud er en allmektig skapning som hører alle bønner, sier "ja" til noen, "nei" til andre, og "kanskje, men ikke nå" til resten, tar du feil. Etter hvilken tommelfingerregel ville Gud bestemme?

Hvis du tror at Gud er skaperen og beslutningstageren for alt i livet ditt, tar du feil.

Gud observerer, han skaper ikke. Gud står klar til å assistere deg i å leve livet ditt, men ikke på den måten du kanskje forventer deg.

Det er ikke Guds funksjon å skape, eller omskape, omstendighetene eller betingelsene i livet ditt. Gud skapte deg i sitt bilde. Du har skapt resten, gjennom kraften Gud har gitt deg. Gud skapte livsprosessen og livet slik du kjenner det. Men Gud ga deg fri vilje til å gjøre som du vil med livet ditt. I den forstand er din vilje for deg Guds vilje for deg.

Du lever livet slik du lever det, og jeg har ingen meninger verken fra eller til. Dette er den store illusjonen du har levd i; at Gud bryr seg med hvordan du lever.

Jeg bryr meg ikke om hva du gjør, og dette er vanskelig for deg å høre. Men, bryr du deg om hva barna dine gjør når du sender dem ut for å leke? Er det viktig for deg hvorvidt de leker sisten, gjemsel eller kler seg ut? Nei, det er det ikke, fordi du vet at de er fullstendig trygge. Du har plassert dem i omgivelser du regner som vennlige og helt akseptable.

Selvfølgelig vil du alltid håpe at de ikke skader seg. Og hvis de gjør det, vil du være der med en gang for å hjelpe dem, gjøre dem friske, få dem til å føle seg trygge og glade igjen, slik at de kan gå tilbake til leken en annen dag. Men om de velger gjemsel eller sisten vil ikke spille noen rolle for deg neste gang heller.

Du vil selvfølgelig fortelle dem hva som er farlig å leke. Men du kan ikke hindre barna dine i å gjøre farlige ting. Ikke alltid. Ikke for bestandig. Ikke hvert sekund fra nå og til døden.

Kloke foreldre vet dette. Likevel slutter foreldre aldri å bekymre seg for utfallet. Det er denne tosidigheten - ikke å ta prosessen så alvorlig, men å bry seg inderlig om utfallet - som kommer nærmest beskrivelsen av Guds tosidighet.

Men i en viss forstand bryr Gud seg heller ikke om utfallet. Ikke sluttresultatet. Grunnen er at sluttresultatet er sikret.

Og dette er den andre store illusjonen til menneskene; at livets utgang er usikker.

Det er denne tvilen om sluttresultatet som har skapt din største fiende, frykten. For hvis du frykter utfallet, da må du tvile på Skaperen - du må tvile på Gud. Og hvis du tviler på Gud, må du leve med frykt og skyldfølelse hele livet.

Hvis du tviler på Guds hensikter - og på Guds evne til å nå sitt mål - hvordan kan du da noen gang slippe av? Hvordan kan du noen gang finne ekte fred?

Likevel har Gud full anledning til å tilpasse hensikter og resultater til hverandre. Du kan ikke og vil ikke tro på dette (selv om du påstår at Gud er allmektig), og derfor må du skape en kraft tilsvarende Gud i fantasien, for at det skal være noe som kan motarbeide Guds vilje. Og derfor har du kreert skapningen du kaller "djevelen" i din mytologi. Du har til og med sett for deg Gud i krig med denne skapningen (i den tro at Gud løser problemer på samme måte som du). Endelig har du også faktisk innbilt deg at Gud kunne tape denne krigen.

Alt dette bryter med alt det du sier du vet om Gud, men det spiller ingen rolle. Du lever i en illusjon og føler dermed frykten, ene og alene forårsaket av din avgjørelse om å tvile på Gud.

Men hva hvis du tok en ny avgjørelse? Hva kunne da bli resultatet?

Jeg sier deg dette: Du ville leve slik Buddha gjorde. Slik Jesus gjorde. Slik de gjorde, alle helgener du noen gang har hatt som forbilde.

Imidlertid, slik tilfellet var med de fleste av disse helgenene, ville ikke folk forstå deg. Og når du skulle forsøke å forklare din form for fred, dine gleder i livet, din indre ekstase, ville de lytte til ordene dine, men ikke høre dem.

De ville forsøke å gjenta ordene, men de ville legge til noe.

De ville undre seg over hvordan du kunne få det de ikke kan finne. Og så ville de bli misunnelige. Snart ville misunnelsen utvikle seg til raseri, og i sinne ville de prøve å overbevise deg om at det er du som ikke forstår Gud.

Og hvis de ikke skulle lykkes i å ta fra deg gleden, ville de prøve å skade deg, så enormt ville raseriet deres være. Og hvis du fortalte dem at det ikke spiller noen rolle, at selv døden ikke kan forstyrre gleden din, og heller ikke forandre din oppfattelse av sannheten, ville de helt sikkert drepe deg. Etterpå, når de så hvilken fredelig måte du aksepterte døden på, ville de kalle deg helgen og elske deg igjen.

For det er menneskenes natur å elske, så ødelegge, og så elske igjen det de verdsetter høyest.

Men hvorfor? Hvorfor gjør vi det?

All menneskelig handling er på sitt dypeste plan motivert av en av to følelser - frykt eller kjærlighet. Egentlig finnes det bare to følelser - bare to ord - i sjelens språk. Disse er motpolene jeg skapte da jeg laget universet og menneskenes verden slik du kjenner den i dag.

Dette er de to punktene - alfa og omega - som gjør at systemet du kaller "relativitet" eksisterer. Uten disse to punktene, uten disse to ideene, kunne det ikke eksistert andre ideer.

Enhver menneskelig tanke og enhver menneskelig handling er basert på enten kjærlighet eller frykt. Det er ingen annen menneskelig motivasjon, og alle andre ideer er ikke annet enn avledninger av disse to. De er simpelthen ulike versjoner - forskjellige variasjoner av samme tema.

Tenk grundig over dette og du vil se at det er sant. Dette er hva jeg har kalt den underliggende tanke. Det er enten en tanke av kjærlighet eller frykt. Det er tanken bak tanken bak tanken. Det er den første tanken. Det er hoveddrivkraften. Det er den rå energien som driver motoren til den menneskelige erfaringen.

Og slik produserer menneskelig oppførsel hele tiden erfaring etter erfaring; det er derfor mennesker elsker, så ødelegger, så elsker igjen: Alltid er det en bevegelse fra den ene emosjonen til den andre. Kjærlighet fremkaller frykt fremkaller kjærlighet fremkaller frykt...

... Og årsaken ligger i den første løgneren - løgneren som du anser som sannheten om Gud - at Gud ikke er pålitelig; at Guds kjærlighet ikke kan regnes med; at Guds aksept av deg er betinget; at sluttresultatet er usikkert. Og hvis du ikke kan stole på at Guds kjærlighet alltid er der, hvem sin kjærlighet kan du da stole på? Hvis Gud trekker seg tilbake når du ikke oppfører deg ordentlig, vil ikke vanlige dødelige gjøre det samme?

... Og slik skjer det at i det øyeblikket du pantsetter din høyeste kjærlighet, hilser du din største frykt velkommen.

For det første du bekymrer deg over etter å ha sagt "jeg elsker deg", er om du vil høre det gjengjeldt. Og hvis du hører det gjengjeldt, da begynner du umiddelbart å bekymre deg for å miste den kjærligheten du nettopp har funnet. Og slik blir alle aksjoner reaksjoner - et forsvar mot tap - selv mens du prøver å forsvare deg mot tapet av Gud.

Men, hvis du visste hvem du er - at du er den mest strålende, den mest bemerkelsesverdige, den ypperste skapning Gud noensinne har skapt - ville du aldri frykte. For hvem kunne avvise en slik vidunderlig storslagenhet? Selv Gud ville ikke kunne finne feil ved en slik skapning.

Du vet imidlertid ikke hvem du er, og du tror du er en god del mindre verdt enn det du faktisk er. Og hvorfra fikk du ideen om at du ikke er fantastisk? Fra de eneste menneskene hvis ord du ville stole blindt på. Fra din mor og din far.

Av alle mennesker er de de som elsker deg mest. Hvorfor skulle de lyve for deg? På den annen side; fortalte de deg ikke at du har for mye av ditt, men ikke nok av datt? Minnet de deg ikke på at du skal ses, men ikke høres? Skjente de ikke på deg da du hadde det som morsomt? Og, oppmuntret de deg ikke til å skrinlegge noen av dine villeste fantasier?

Dette er beskjedene du har mottatt. Selv om de ikke tilfredsstillt kriteriene og derfor ikke kan være beskjeder fra Gud, kunne de like godt ha vært det, for de har jo kommet fra gudene i ditt univers.

Det var foreldrene dine som lærte deg at kjærligheten er betinget - du har følt betingelsene deres på kroppen mange ganger - og det er erfaringen du tar med deg inn i dine egne kjærlighetsforhold.

Det er også erfaringen du bringer til meg.

Ut fra denne erfaringen trekker du dine konklusjoner om meg. Innen dette

rammeverket finner du din sannhet. "Gud er en kjærlig Gud," sier du, "men hvis du bryter budene hans, vil han straffe deg med varig forvisning og evig fordømmelse."

For har du ikke opplevd avvisningen fra dine egne foreldre? Kjenner du ikke smerten i fordømmelsen deres? Hvordan kunne du da forestille deg at det kunne være annerledes med meg?

Du har glemt hvordan det var å bli elsket betingelsesløst. Du husker ikke opplevelsen av kjærlighet fra Gud. Og derfor prøver du å forestille deg hvordan Guds kjærlighet må være, basert på hva du ser av kjærlighet i verden.

Du har projisert rollen "forelder" på Gud, og har derfor kommet frem til en Gud som dømmer og belønner eller straffer, utfra hvor fornøyd han er med det du har gjort. Men dette er en forenklet måte å se Gud på, basert på menneskenes mytologi. Det har ingenting å gjøre med hvem jeg er.

Ved å skape et helt tanke-system om Gud basert på menneskelig erfaring i stedet for åndelige sannheter, skaper du en hel virkelighet rundt kjærligheten. Det er en fryktbasert virkelighet, grunnfestet i forestillingen om en fryktelig og hevngjerrig Gud. Dens underliggende tanke er ukorrekt, men å benekte den ville være å spenne ben for hele din teologi. Og selv om den nye teologien som kunne erstatte den, virkelig fører til frelse, kan du ikke akseptere den fordi ideen om en Gud som ikke skal fryktes, som ikke dømmer og som ikke har noen grunn til å straffe, ganske enkelt er for fantastisk til å godtas selv i din høyeste forestilling om hvem og hva Gud er.

Denne fryktbaserte kjærlighetsvirkeligheten dominerer din opplevelse av kjærligheten; den skaper den faktisk. For ikke bare ser du deg selv motta betinget kjærlighet, du ser også deg selv gi kjærlighet på samme måte. Men samtidig som du reserverer deg og setter dine betingelser, vet en del av deg at dette ikke er ekte kjærlighet. Likevel virker du maktesløs når det gjelder å forandre måten du gir kjærlighet på. Du har lært av bitter erfaring, sier du til deg selv, og sverger på at du aldri skal la deg selv bli såret igjen. Likevel er sannheten at du vil bli fordømt hvis du ikke gjør det.

[Ved dine egne (feilaktige) tanker om kjærlighet dømmer du deg selv til aldri å oppleve ren kjærlighet. Dermed dømmer du også deg selv til aldri å kjenne meg som jeg virkelig er. Inntil du gjør det. For du skal ikke kunne fornekte meg for alltid. Forsoningens øyeblikk vil komme.]

Alle menneskelige handlinger er basert på enten kjærlighet eller frykt, ikke bare de som gjelder kjærlighetsforhold. Avgjørelser angående forretninger,

industri, politikk, religion, utdanning, nasjonenes sosiale og økonomiske målsetninger, valg angående krig, fred, angrep, forsvar, aggresjon, underkastelse; bestemmelser om å gi eller ta, beholde eller dele, samle eller splitte - alle enkeltvalg dere noen gang tar, stammer fra en av de to mulige tankene som finnes; en kjærlighetstanke og en frykttanke.

Frykt er den energien som innsnevrer, avslutter, trekker tilbake, forlater, gjemmer seg, beholder, skader.

Kjærlighet er den energien som utvider, åpner opp, sender ut, forblir, avslører, gir, helbreder.

Frykt pakker kroppene våre inn i klær, kjærlighet lar oss stå nakne. Frykt klamrer og holder på alt vi har, kjærlighet gir bort alt vi har. Frykt holder stramt, kjærlighet holder ømt. Frykt tar, kjærlighet frigjør. Frykt nager, kjærlighet lindrer. Frykt angriper, kjærlighet reparerer.

Enhver menneskelig tanke, ord eller dyd er basert på den ene eller den andre følelsen. Du har ikke noe valg når det gjelder dette, fordi det ikke er noe annet å velge blant. Men du har fritt valg mellom disse to.

Du får det til å høres så lett ut, men likevel vinner frykten oftere enn den taper i valgets øyeblikk. Hvorfor er det slik?

Du er lært opp til å leve i frykt. Du er blitt fortalt at de sprekeste overlever, de sterkeste seirer og de flinkeste oppnår suksess. Svært lite er sagt som anerkjenner de kjærligste. Og derfor streber du etter å bli sprekest, sterkeste, flinkeste - på den ene eller den andre måten - og hvis du havner i en situasjon hvor du ser deg selv som dårligere enn dette, frykter du tap, for du er blitt fortalt at å være underlegen er det samme som å tape.

Og derfor velger du selvsagt handlingen som understøttes av frykten, for det er det du har lært. Men jeg lærer deg dette: Når du velger handlingen som understøttes av kjærligheten, da vil du gjøre det bedre enn å overleve, da vil du gjøre mer enn å vinne, da vil du oppnå mer enn å lykkes. Da vil du oppleve den fulle anerkjennelse av hvem du virkelig er, og hvem du kan være.

For å få til dette må du skyve til side lærdommen fra dine velmenende, men feilinformerte verdslige lærere og lytte til læren fra de som har visdom fra en annen kilde.

Det er mange slike lærere blant dere, og det har det alltid vært. For jeg ville

aldri forlate dere uten noen som kunne vise dere, lære dere, rettlede dere og minne dere på disse sannhetene.

Likevel er den største påminneren ikke noen utenfor deg, men stemmen inni deg. Den er det første verktøyet jeg bruker, fordi den er den mest tilgjengelige.

Din indre stemme er den høyeste stemmen som jeg kan snakke med, fordi den er nærmest deg. Det er stemmen som forteller deg hva som er sant eller usant, rett eller galt, godt eller dårlig slik du har definert det. Den er radaren som bestemmer kursen, hvis du bare tillater deg selv å lytte til den.

Det er stemmen som forteller deg hvorvidt ordene du leser akkurat nå, er ord av kjærlighet eller ord som skal overses.

Du sa at hvis jeg alltid velger handlingen som kjærligheten understøtter, vil jeg oppleve den fulle anerkjennelse av hvem jeg er og hvem jeg kan være. Kan du være så snill å utdype dette?

Meningen med alt liv er at alle dere som lever skal oppleve full anerkjennelse. Dette er det eneste formålet.

Alt du sier, tenker eller gjør skjer i tråd med dette. Det er ingenting annet sjelen din kan gjøre, og ingenting annet sjelen din ønsker å gjøre.

Det fantastiske med dette formålet er at det aldri slutter. En slutt er en grense, og Guds formål er uten en slik grense. Skulle det komme et øyeblikk hvor du opplever den største anerkjennelse, vil du straks se for deg en enda større heder. Jo mer du er, desto mer kan du bli, jo mer du blir, desto mer kan du være.

Den største hemmeligheten er at livet ikke er en oppdagelsesprosess, men en skapelsesprosess.

Du oppdager ikke deg selv, men skaper deg selv på nytt. Søk derfor ikke å finne ut hvem du er, prøv å bestemme hvem du ønsker å være.

Det er noen som sier at livet er en skole, at vi er her for å lære et spesielt "pensum", at så snart vi "uteksamineres" og ikke lenger er lenket av kroppen, kan vi gå videre til større sysler. Er dette korrekt?

Det er en annen del av menneskenes mytologi, basert på menneskelig erfaring.

Livet er ikke en skole?

Nei.

Vi er ikke her for å lære?

Nei.

Men hvorfor er vi her?

For å gjenerindre og gjenskape den du er.

Jeg har sagt deg dette om og om igjen. Du tror meg ikke. Men det er helt i orden. For saken er at hvis du ikke skaper deg selv som den du er, kan du ikke være det.

Jeg skjønner ingenting. La oss gå tilbake til dette med skolen. Jeg har hørt lærer etter lærer fortelle oss at livet er en skole. Jeg er oppriktig sjokkert over å høre at du benekter dette.

En skole er et sted du går til når det er noe du ikke vet som du gjerne vil vite. Det er ikke et sted du går til hvis du allerede vet noe og ganske enkelt vil erfare din viten.

Livet (som du kaller det) er en mulighet for deg til å få vite erfaringsmessig det du allerede vet idémessig. Du trenger ikke å lære noe for å gjøre dette. Det eneste du trenger er å huske det du allerede vet, og handle i samsvar med det.

Jeg er ikke sikker på om jeg forstår dette.

La oss ta det fra begynnelsen igjen. Sjelen - din sjel - vet alt hele tiden. Ingenting er skjult for den, ingenting er uvisst. Men viten er ikke nok. Sjelen søker erfaring.

Du kan vite at du er sjenerøs, men hvis du ikke gjør noe som viser sjenerøsitet, har du ikke noe annet enn en ide om deg selv. Du kan vite at du er snill, men hvis du ikke er snill mot noen, har du ikke annet enn en forestilling om deg selv.

Det er sjelens eneste ønske å forvandle sin mest storslagne ide om seg selv til sin største erfaring. Inntil ideen blir erfaring, er det bare spekulasjon. Jeg

har spekulert om meg selv lenge. Lenger enn du og jeg kan huske i fellesskap. Lenger enn dette universets alder multiplisert med universets alder. Da ser du hvor ung - hvor ny - min erfaring av meg selv er.

Jeg er på villstrå igjen. Din erfaring av deg selv?

Ja. La meg forklare deg det på denne måten:

I begynnelsen var ER alt som var, og det var ikke noe annet. Men "alt som er" kunne ikke kjenne seg selv - fordi "alt som er" var alt som var, og det fantes ingenting annet. Og derfor var "alt som er" ikke. For i fravær av noe annet, finnes ikke "alt som er".

Dette er det store ER/ER IKKE som mystikken har referert til fra tidenes morgen.

Nåvel, "alt som er" visste at det var alt som var - men dette var ikke nok, for det kunne bare kjenne sin fulle vidunderlighet som en forestilling, ikke som en erfaring. Likevel var det erfaringen av seg selv den lengtet etter, for den ønsket å vite hvordan det føles å være så vidunderlig. Men dette var umulig, ettersom betegnelsen "vidunderlig" er en relativ betegnelse. "Alt som er" kunne ikke vite hvordan det føltes å være vidunderlig uten at det som ikke er dukket opp. I fraværet av det som ikke er, er ikke det som ER.

Forstår du dette?

Jeg tror det. Fortsett. *Ok.*

Det eneste "alt som er" visste, var at det var ingenting annet. Og derfor kunne og ville det aldri kjenne seg selv fra et punkt utenfor seg selv. Et slikt punkt eksisterte ikke. Kun ett referansepunkt eksisterte, og det var det ene stedet innenfor. "ER/IKKE ERet".

Men "altet over alt" valgte å kunne kjenne seg selv erfaringsmessig.

Denne energien - denne rene, usette, uhørte, uobserverte og dermed ukjent-av-alle-andre- energien, valgte å erfare seg selv som den ytterste vidunderlighet den var. For å kunne gjøre dette, forsto den at den måtte bruke et referansepunkt innenfor.

Den tenkte, helt korrekt, at hver del av seg selv nødvendigvis måtte være mindre enn helheten, og at hvis den rett og slett delte seg selv opp i deler, ville hver del være mindre enn helheten. Dermed kunne de se tilbake på

resten av seg selv og se vidunderlighet.

Derfor delte "alt som er" seg - og ble i løpet av et strålende øyeblikk det som er her og det som er der. For første gang eksisterte her og der, atskilt fra hverandre. Og likevel, begge oppsto umiddelbart. Det gjorde også det som var ingen av delene.

Således eksisterte det plutselig tre elementer: Det som er her. Det som er der. Og det som verken er her eller der - men som må eksistere hvis her og der skal kunne eksistere.

Det er ingenting som holder altet. Det er ikke-mellomrommet som holder mellomrommet. Det er altet som holder delene.

Kan du forstå dette? Følger du meg?

Jeg tror jeg gjør det, faktisk. Tro det eller ei, du har illustrert det på en så klar måte at jeg tror faktisk jeg forstår det.

Jeg kommer til å gå videre. Nå, dette ingenting som inneholder altet, er det som noen kaller Gud. Det er imidlertid heller ikke presist, for det antyder at det finnes noe Gud ikke er, nemlig alt som ikke er "ingenting". Men jeg er alle ting - sette og usette - så denne beskrivelsen av meg som den store usette - ikke-tingen eller mellomrommet, en vanlig østlig mystisk definisjon av Gud, er ikke mer presis enn den vanlige vestlige praktiske definisjonen av Gud som alt som kan ses. De som tror at Gud er alt som er og alt som ikke er, har forstått det riktig.

Når Gud skapte det som er "her" og det som er "der", gjorde Gud det mulig å forstå seg selv. Da denne store indre eksplosjonen skjedde, skapte Gud relativitet - den største gave Gud noensinne har gitt seg selv. Derfor er relasjoner den største gaven Gud noensinne har gitt deg. Dette vil bli diskutert i detalj senere.

Fra ingenting utgikk altet - en åndelig begivenhet som tilfeldigvis er fullstendig i samsvar med det vitenskapsmennene deres kaller Big Bang-teorien.

Da alle elementene ble slynget ut, ble tiden skapt, for en ting var først her, så der - og tiden det tok for å komme fra her til der var målbar.

De synlige delene av selvet begynte å definere seg selv som "relative" til hverandre, og de usynlige delene gjorde det samme.

Gud visste at for at kjærlighet skulle kunne eksistere - og kjenne seg selv som ren kjærlighet - måtte dens eksakte motsetning også eksistere. Så Gud skapte frivillig den store motpolen - det absolutt motsatte av kjærlighet - alt som kjærlighet ikke er - det som nå kalles frykt. Fra det øyeblikket frykten ble til, kunne kjærligheten eksistere som en ting som kunne erfares.

Det er denne opprettelsen av dualitet mellom kjærlighet og dens motsetning som menneskene i sine forskjellige mytologier refererer til som ondskapens fødsel, syndefallet, Satans opprør og så videre.

Liksom du har valgt å personifisere ren kjærlighet som vesenet du kaller Gud, har du valgt å personifisere ynkelig frykt som vesenet du kaller djevelen.

På Jorden har man etablert detaljrike mytologier rundt denne hendelsen, komplette med scenarier av kamp og krig, engleaktige soldater og djevlelske krigere, gode og onde og lyse og mørke makter.

Denne mytologien var menneskehetens tidlige forsøk på å forstå og formidle til andre på en måte de ville forstå, en kosmisk hendelse som den menneskelige sjelen er dypt klar over, men som sinnet har vanskelig for å fatte.

Ved å la universet bli en delt versjon av seg selv laget Gud alt som nå eksisterer - både synlig og usynlig - av ren energi.

Med andre ord var ikke bare det fysiske universet skapt, men også det metafysiske universet. Den delen av Gud som utgjør den andre halvdel av de likestilte ER/ER IKKE, eksploderte også i et uendelig antall deler mindre enn helheten. Disse energidelene ville dere kalle ånder.

Noen av menneskenes religiøse mytologier sier at "Gud Fader" hadde mange åndebarn. Denne parallellen til den menneskelige erfaringen at livet mangfoldiggjør seg, synes å være den eneste måten man kunne få massene til virkelig å forstå forestillingen om den plutselige tilsynekomsten - den plutselige eksistensen - til utallige ånder i "Himmelens rike".

I dette er menneskenes mytiske fortellinger og historier ikke så langt fra den endelige sannheten - for de utallige åndene som omfatter min totalitet er, i kosmisk forstand, mitt avkom.

Mitt himmelske formål med å dele meg var å skape et tilstrekkelig antall deler av meg, slik at jeg skulle kunne kjenne meg selv erfaringsmessig. Det

er bare på en måte Skaperen kan kjenne seg selv erfaringsmessig som Skaperen, og det er ved å skape. Derfor ga jeg hver av de utallige delene av meg (alle mine åndebarn) den samme kraften til å skape som jeg, helheten, har.

Det er dette menneskenes religioner sikter til når de sier at dere ble skapt i "Guds bilde". Dette betyr ikke, slik noen har for seg, at våre fysiske kropper ligner hverandre (selv om Gud kan anta en hvilken som helst form Gud velger for å fylle et spesielt formål). Det betyr at vårt innerste vesen er det samme. Vi er laget av "samme stoff". Vi er "samme stoff"! Med de samme egenskaper og evner - inkludert evnen til å skape fysisk realitet ut av tynn luft.

Hensikten med å skape dere, mine åndelige barn, var at jeg skulle kunne kjenne meg selv som Gud. Jeg har ingen annen måte å gjøre dette på enn gjennom dere. Derfor kan det sies (og er blitt sagt, mange ganger) at hensikten min med deg er at du skulle kunne kjenne deg som meg.

Dette virker så utrolig enkelt, likevel blir det veldig komplisert - fordi det finnes bare en måte for deg å kjenne deg selv som meg på, og det er at du først må kjenne deg selv som ikke meg.

Prøv nå å følge med - gjør ditt beste for å holde tritt - dette kan nemlig virke ganske diffust. Er du klar?

Jeg tror det.Godt. Husk at du har bedt om denne forklaringen. Du har ventet på den i årevis. Du har bedt om den på lekmannsspråk, ikke som teologiske doktriner eller vitenskapelige teorier.

Ja - jeg vet hva jeg har bedt om.

Og siden du har spurt, skal du få svar.

Nå, for å gjøre det enkelt, vil jeg bruke menneskenes mytiske modell om Guds barn som en basis for diskusjonen, fordi det er en modell som du kjenner - og på mange måter er den ikke så ueffen.

Så la oss gå tilbake til hvordan denne prosessen med å kjenne seg selv må virke.

Det var bare på én måte jeg kunne få alle mine åndebarn til å kjenne dem selv som deler av meg på - og det var rett og slett å fortelle dem at de var det. Det gjorde jeg. Men du skjønner, det var ikke nok for ånden bare å vite

at den var Gud, eller en del av Gud, eller arving til riket (eller hvilken mytologi du enn velger å bruke).

Som jeg allerede har forklart, er det å vite noe og det å erfare noe, to forskjellige ting. Ånden lengtet etter å kjenne seg selv erfaringsmessig (akkurat som jeg gjorde!). Det å være klar over ideene var ikke nok for den. Så jeg la en plan. Det er den mest ekstraordinære ideen i hele universet - og det flotteste samarbeidet. Jeg sier "samarbeid" fordi dere alle er sammen med meg om dette.

Ifølge planen skulle dere tre inn i den nyskapte fysiske verden som ren ånd. Dette fordi det fysiske er den eneste måten å vite erfaringsmessig hva man vet idémessig. Det er faktisk grunnen til at jeg skapte det fysiske kosmos til å begynne med - og relativitetssystemet som styrer det - og hele skaperverket.

Når dere først befant dere i det fysiske universet kunne dere, mine åndelige barn, erfare det dere vet om dere selv - men først måtte dere få kjennskap til det motsatte. For å si dette på en enkel måte, så kan du ikke kjenne deg selv som høy før du blir klar over hva kort er. Du kan ikke erfare den delen av deg selv som du kaller tykk uten at du også er klar over hva tynt er.

I ytterste konsekvens kan du ikke oppleve deg selv som det du er før du har møtt det du ikke er. Dette er hensikten med relativitetsteorien og alt fysisk liv. Du definerer deg selv ved det du ikke er.

Nå, når det gjelder endelig viten - når det gjelder å kjenne deg selv som Skaperen - kan du ikke erfare deg selv som skaper før du skaper. Og du kan ikke skape deg selv før du avskaper deg selv. På en måte må du først "ikke være" for å være. Skjønner du?

Jeg tror det -

Hold ut.

Selvfølgelig er det umulig for deg ikke å være den og det du er - du er ganske enkelt det (ren, kreativ ånd), har alltid vært og vil alltid være det. Så du gjorde det nest beste. Du fikk deg selv til å glemme hvem du virkelig er.

Da du trådte inn i det fysiske universet, ga du avkall på erindringen om deg selv. Dette har medført at du kan velge å være den du er, i stedet for at du rett og slett våkner opp i et slott, for å si det på den måten.

Det er ved handlingen å velge å være en del av Gud - i stedet for bare å bli fortalt at du er det - at du opplever deg selv som stående foran et totalt valg. Dette er, per definisjon, det samme som Gud gjør. Men, hvordan kan du ha noe valg dersom det ikke er noe å velge mellom? Du kan ikke ikke være mitt barn uansett hvor hardt du prøver - men du kan glemme.

Du er, har alltid vært og vil alltid være en himmelsk del av den himmelske helheten, et medlem av himmel kroppen. Det er derfor handlingen å slutte seg til helheten igjen, å vende tilbake til Gud igjen, kalles erindring. Du velger faktisk å erindre hvem du virkelig er, eller å smelte sammen med de forskjellige delene av deg for å oppleve hele deg - som også er hele meg.

Din oppgave på Jorden er derfor ikke å lære (fordi du allerede vet), men å erindre hvem du er. Og for å erindre hvem alle de andre er. En stor del av oppgaven din består derfor av å påminne andre, slik at de også kan erindre.

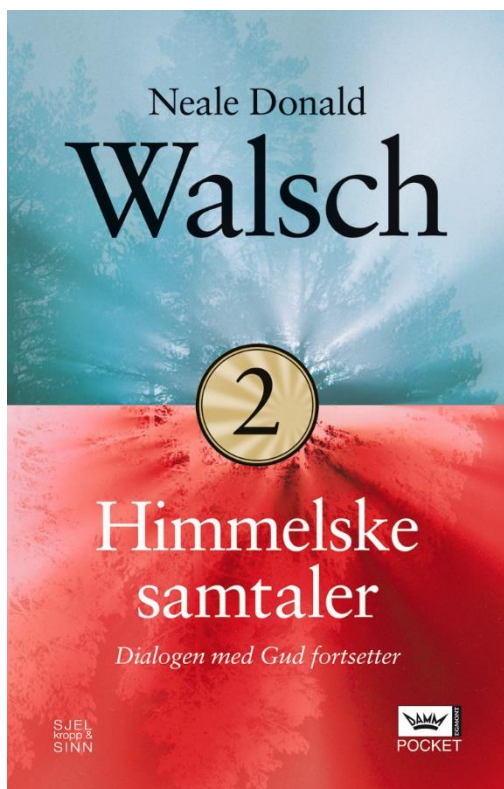
Alle de vidunderlige åndelige lærerne har gjort akkurat det samme. Det er selve formålet. Det vil si selvets formål.

I all verden, er det så enkelt - og så - symmetrisk. Jeg mener, alt passer inn! Plutselig stemmer det! Nå ser jeg for meg et bilde jeg aldri før har klart å se tydelig.

Godt. Det er bra. Det er formålet med denne dialogen. Du har bedt meg om svar. Jeg har lovet å gi dem til deg.

Du kommer til å lage en bok av denne dialogen, og mine ord kommer til å bli gjort tilgjengelige for mange mennesker. Det er en del av oppgaven din. Nåvel, du har mange spørsmål om livet. Grunnmuren skulle være på plass nå. Vi har lagt grunnlaget for annen forståelse. La oss gå over til disse andre spørsmålene. Og vær ikke engstelig. Hvis det er noe vi nettopp var igjennom som du ikke helt forstår, vil det snart stå klart for deg.

Himmelske Samtaler bok 2

Vi er igjen invitert til å ta del i denne særdeles vakre og unike dialogen mellom forfatteren og Gud. I denne boken, den andre i trilogien, blir vi som lesere tatt og ristet litt.

I Himmelske Samtaler, bok 2, får vi som lesere et budskap fra Gud der han foreslår en sosial, seksuell, utdanningsmessig, politisk, økonomisk og teologisk revolusjon på jorden. En omveltning som vil overgå alt vi tidligere har sett og opplevd.

Hvor får man tak i boken?

Boken kan leses digitalt gratis via nettbiblioteket til Nasjonalbiblioteket. Den boken har et annet cover. Link [her](#).

Revolusjon innen utdanningen

Utdraget er fra kapittel 9

Ja, nå er jeg klar til å gå videre. Du lovet å snakke om noen av de større aspektene ved livet på Jorden, og jeg har hatt lyst til å snakke mer om dette helt siden kommentarene dine om USA.

Det er bra. Jeg har lyst til å la Bok 2 ta for seg noen av de store problemene Jorden står overfor. Og det er ikke noe viktigere tema enn utdannelsen av barna deres.

Vi gjør ikke det særlig bra, eller hva ... Det hørtes slik på måten du sa det på.

Alt er naturligvis relativt. Relativt i forhold til det du sier dere forsøker å gjøre, nei, dere gjør det ikke bra.

Alt jeg sier her, alt jeg har tatt med i denne diskusjonen til nå og har sørget for å få med i dette dokumentet, må settes i den sammenhengen. Jeg dømmer ikke «galt» eller «riktig», «godt» eller «ondt». Jeg merker meg bare forholdet mellom det du sier *dere forsøker å gjøre*, og hva *dere faktisk gjør*.

Jeg skjønner det.

Jeg vet at du sier det, men den tid kan komme - kanskje før denne samtalen er slutt - at du vil anklage meg for å være fordømmende.

Jeg ville aldri anklage deg for det. Jeg vet bedre enn som så.

«Å vite bedre enn som så», har ikke hindret menneskene i å kalle meg en fordømmende Gud tidligere.

Ikke jeg.

Vi får se.

Du ville snakke om utdanning.

Ja, gjerne. Jeg har merket meg at de fleste av dere har misforstått meningen, formålet og nytten av utdanning, for ikke å snakke om måten å legge den opp på.

Det var litt av en salve. Du må forklare nærmere.

De fleste mennesker har bestemt at meningen og formålet med utdanning er å formidle kunnskap - at det å utdanne noen, er å overlevere kunnskap -

generelt sett den oppsamlede kunnskap om familien, klanen, stammen, samfunnet, nasjonen og verden.

Likevel har utdanning lite med kunnskap å gjøre.

Å? Har jeg ikke forstått noe?

Helt klart ikke.

Hva handler det da om?

Visdom.

Visdom.

Ja.

Jeg gir opp. Hva er forskjellen?

Visdom er kunnskap i praksis.

Betyr det at vi ikke skal gi barna våre kunnskap? Vil du at vi skal prøve å gi dem visdom i stedet?

For det første, ikke «prøv» å gjøre noe som helst. *Gjør det.* For det andre, ikke fortrenge kunnskap for å finne visdom. Det kan bli katastrofalt. På den annen side, ikke fortrenge visdom for å finne kunnskap. Det kan også bli katastrofalt. Det vil ta livet av all utdanning. På Jorden er det i ferd med å skje.

Fortrenger vi visdom til fordel for kunnskap?

I de fleste tilfeller, ja.

Hvordan gjør vi dette?

Dere lærer barna deres hva de skal tenke i stedet for hvordan.

Kan du forklare nærmere?

Selvfølgelig. Når dere overleverer kunnskap til barna, forteller dere dem hva de skal tenke. Det betyr at dere forteller dem hvilke kunnskapskrav som stilles dem, hva dere vil ha dem til å tro er sant.

Når dere tilfører barn visdom, forteller dere dem ikke hva dere forventer at de skal vite, eller hva som er sant, men *hvordan de skal finne sine egne sannheter.*

Men ingen visdom uten kunnskap.

Enig. Det er derfor jeg sier at du kan ikke fortrenge kunnskap for å finne visdom. En del grunnleggende kunnskap må overleveres fra en generasjon til den neste. Utvilsomt. Men så liten kunnskap som mulig. Jo mindre, desto bedre.

La barnet oppdage selv. For du skal vite: Kunnskap kan tapes. Visdom blir aldri glemt.

Vil du at skolene skal undervise så lite som mulig?

Skolene burde vektlegge på en annen måte. Akkurat nå er fokus sterkt rettet mot kunnskap, og det er lite oppmerksomhet som vies visdom. Mange foreldre betrakter undervisning i kritisk tenkning, problemløsning og logikk for truende. De vil ikke ha slik undervisning. Det kan de sikkert få til, hvis de ønsker å beskytte sin livsstil. For det er svært sannsynlig at barn som får lov til å utvikle sin egen kritiske tankeprosess, *gir slipp* på sine foreldres moral, normer og livsstil.

For å beskytte menneskets livsstil, har dere bygget et utdanningssystem som baserer seg på å utvikle et barns hukommelse, ikke dets muligheter. Barn lærer opp til å *huske* fakta og fiksjon - fiksjon som alle samfunn har skapt om seg selv - i stedet for å få mulighetene til å oppdage og skape sine egne sannheter.

Undervisningsopplegg som går ut på å la barn utvikle sine *naturlige muligheter* og *evner* fremfor *hukommelsen*, blir latterliggjort av dem som tror de vet hva barn trenger å lære. Til tross for dette har den kunnskap dere har gitt barna, ført dere ut i mer uvitenhet, ikke fjernet den.

Mmm. Skolene våre underviser ikke i fiksjon. De underviser i fakta.

Nå lyver du for deg selv, akkurat som dere lyver for barna deres.

Lyver vi for barna?

Selvfølgelig gjør dere det. Ta frem en hvilken som helst historiebok og få det bekreftet. Historien skrives av folk som ønsker at barn skal se verden fra et bestemt synspunkt. Alle forsøk på å se historiske hendelser i et bredere perspektiv, blir frest mot og kalt «revisjonistisk». Dere ønsker ikke å fortelle barna om fortiden, i frykt for at de skal se dere som dere virkelig er.

Størstedelen av historien deres er sprunget ut fra det segmentet i samfunnet som dere kaller hvite, anglosaksiske, protestantiske menn. Når kvinner, svarte eller andre minoriteter sier: «Hei, vent litt. Det var ikke slik det hendte. Dere har hoppet over en stor del her,» viker dere unna og brøler og forlangt at «revisjonistene» skal holde opp med forsøkene på å forandre lærebøkene. Dere *vil* ikke at barna skal vite hvordan det *virkelig* skjedde. Dere vil at de skal vite hvordan dere *rettferdiggjør* at det skjedde, ut fra deres synsvinkel. Vil du ha et eksempel?

Ja takk.

I USA får ikke barna undervisning i alt de burde vite når det gjelder nasjonens

beslutning om å slippe atombomber over to japanske byer, noe som drepte og ødela hundre tusener av mennesker. Dere foretrekker å servere dem fakta, slik dere selv ser dem - og slik dere vil at barna skal se dem.

Hvis noen forsøker å sette dette synspunktet opp mot andres - i dette tilfellet japanernes - hylar dere i avmektig raseri, spretter opp og ned og truer med at skolene *ikke engang bør forsøke* å tenke på å presentere en slik fremstilling av noe så historisk viktig. På den måten underviser dere ikke i historie, men i politikk.

Historie skal forestille å være en nøyaktig oppsummering av hva som faktisk skjedde. Politikk handler aldri om det som faktisk skjedde. Politikk er alltid et *synspunkt* på hva som skjedde.

Historie avslører, politikk rettferdiggjør. Historie avdekker, forteller alt. Politikk tilslører, viser bare én side av saken.

Politikere hater sann historie. Og sann historie forteller ikke så mye positivt om politikerne heller.

Slik er dere kledd i keiserens nye klær, for barna vil til sist gjennomskue dere. Barn som er lært opp til å tenke kritisk, ser på historiefremstillingen deres og sier: «Jøss, som mine foreldre og de gamle har bedratt seg selv.» Dette tåler dere ikke, så banker dere det ut av dem med spanskrør. Dere ønsker ikke at barna skal kjenne de mest grunnleggende fakta. Dere vil ha dem til å godta *deres* fakta.

Nå tror jeg du overdriver litt. Du tøyser dette argumentet i lengste laget.

Gjør jeg? De fleste i ditt samfunn vil ikke engang at barna skal ha den mest grunnleggende faktakunnskap om *livet*. Enkelte gikk helt i spinn da skolene rett og slett begynte å undervise i kroppslære. Nå er det krefter i gang for at dere ikke skal fortelle barn hvordan AIDS smitter, eller hvordan man skal *unngå* å bli smittet. Med mindre du forteller dem hvordan de skal unngå AIDS ut fra en bestemt *synsvinkel*. Da er det i orden. Men rett og slett å gi dem fakta på bordet og la dem vurdere selv? Aldri i livet!

Barn er ikke modne nok til å avgjøre disse tingene. De må ha skikkelig veiledning.

Har du sett på verden rundt deg i det siste?

Hvordan det?

Slik ga mennesket barna veiledning tidligere.

Nei, slik *villedet* vi dem. Hvis verden i dag er rådden, og det er den på mange måter, skyldes ikke det at vi har forsøkt å overlevere våre barn *gamle* verdier, men fordi vi har tillatt at de fikk lære alt dette «nye» vis-vaset!

Og dette tror du virkelig på?

Ja, tenk jeg gjør det! Dette tror jeg på! Hvis vi bare hadde holdt oss til å lære barna å lese, skrive og regne fremfor å fore dem med all denne forsøplende «kritiske tenkningen», ville vi hatt det mye bedre i dag. Hvis vi holdt seksualundervisningen utenfor klasserommet og innenfor hjemmets fire vegger hvor den hører hjemme, hadde vi sluppet gravide tenåringer og enslige mødre på 17 som søker sosialhjelp. Hvis vi forlangte at ungdommen levde etter *våre* moralnormer, fremfor å la dem løpe av sted og lage sine egne, ville ikke vår sterke, levende nasjon falt sammen til en ynkelig etterligning av seg selv.

Jeg skjønner.

Og en ting til. Stå ikke der og fortell meg at vi plutselig skal se på det vi gjorde i Hiroshima og Nagasaki som «feil». Vi *stanset* krigen, for guds skyld! Vi reddet tusener av menneskeliv. På *begge* sider. Det var krigens pris. Ingen likte denne beslutningen, men det måtte gjøres.

Jeg skjønner.

Du skjønner, ja. Du er akkurat som de andre røde kommunistene. Du vil ha oss til å revidere historien, det er greitt. Du vil at vi skal revidere oss rakt ut av tilværelsen. Så får liberalerne det endelig som de vil; ta over verden; skape deres dekadente verden; omfordele godene. *All makt til folket* og alt det sprøytet. Rent bortsett fra at det aldri har ført til noe godt. Det vi trenger, er å gå tilbake til det som var; til våre forfedres verdier. Det er det som skal til!

Ferdig nå?

Ja, jeg er ferdig. Hva synes du om det jeg sa?

Ganske bra. Det var virkelig bra.

Ja, når du har opptrådt i radio noen år, kommer det av seg selv.

Det er slik folk på Jorden tenker, ikke sant?

Det er det, ja. Og ikke bare i Amerika. Jeg mener, du kan ta et hvilket som helst land, en hvilken som helst militær operasjon fra et hvilket som helst land til en hvilken som helst tid i historien. Det spiller ingen rolle. Alle tror de har rett. Alle vet at den *andre* parten tar feil. Glem Hiroshima. Ta Berlin i stedet. Eller Bosnia.

Alle vet at det er de gamle verdiene som betyr noe. Alle vet at verden går til helvete. Ikke bare Amerika. Overalt. Det lengtes og ropes etter å vende tilbake til de gamle verdier, å vende tilbake til nasjonalisme overalt på Jorden.

Jeg vet det.

Og det jeg nå har prøvd, er å forsøke å uttrykke den følelsen, den bekymringen, det raseriet.

Du gjorde det bra. Jeg ble nesten overbevist.

Gjorde du? Hva sier du til dem som virkelig tenker slik som dette?

Jeg sier, tror du virkelig at det var så mye bedre for 30 år siden, 40 år siden, 50 år siden? Jeg sier at hukommelsen har dårlig gangsyn. Dere husker det gode, men ikke det verste. Det er naturlig, det er normalt. Men la dere ikke bedra. "Tenk kritisk" og ikke bare *memorer* hva andre vil at du skal huske.

For å holde oss til ditt eksempel, innbiller du deg at det virkelig var nødvendig å slippe atombomben over Hiroshima? Hva sier amerikanske historikere om de mange rapportene fra dem som hevder de vet noe mer om det som virkelig hendte, de som sier at Japan i fortrolighet hadde sagt at de var villige til å få en slutt på krigen *før* bomben ble sluppet? Hvor mye hevnlyst etter overfallet på Pearl Harbor tror du ligger bak beslutningen om å bombe? Og hvis du aksepterer at det var nødvendig å slippe Hiroshima-bomben, hvorfor var det nødvendig å slippe en bombe til?

Det kan selvfølgelig hende at dine synspunkter er helt riktige. Det kan hende at det amerikanske synspunktet virkelig var måten det skjedde på. Men det er ikke poenget med diskusjonen. Poenget vårt er at undervisningssystemet ikke åpner for kritisk tenkning rundt disse spørsmålene - og mange andre spørsmål, for den saks skyld.

Kan du forestille deg hva som ville skjedd hvis en lærer i sosial kunnskap eller en historielærer i Iowa stilte klassen disse spørsmålene, og oppmuntret elevene til virkelig å gå i dybden med sine undersøkelser før de trakk sine egne konklusjoner?

Det er poenget! Dere vil ikke at ungdommen skal trekke egne konklusjoner. Dere vil at de skal komme frem til de samme konklusjonene som dere selv.

På den måten dømmer dere dem til å gjenta deres egne feil - de feilene dere gjorde som en følge av *deres* konklusjoner.

Men hva med alle disse påstandene om gamle verdier og dagens oppløsning av samfunnsnormene, som så mange snakker om? Hva med den utrolige økningen i fødsler blant tenåringer, eller enslige mødre på sosialstøtte, eller verden som går amok?

Menneskenes verden har gått amok. Det er jeg enig i. Men verden har ikke gått amok på grunn av det dere har latt skolene lære barna. Den har gått amok på grunn av alt dere ikke har tillatt dem å undervise i.

Dere har ikke tillatt skolene å lære bort at kjærlighet er det viktigste. Dere har ikke tillatt skolene å snakke om betingelsesløs kjærlighet.

Men det tillater vi ikke engang *religionene* våre å snakke om.

Det er riktig. Og dere vil ikke tillate at deres etterkommere lærer å sette pris på seg selv og kroppen sin, sin menneskelighet og sitt vidunderlige seksuelle selv. Og dere vil ikke at barna skal vite at de først og fremst er åndelige vesener som har tatt bolig i en kropp.

I de samfunn som snakker åpent om, diskuterer fritt og som med glede forklarer og opplever seksualitet, finnes det faktisk ingen seksuelle forbrytelser, bare et lite antall uventede fødsler, men ingen «uekte» eller uønskede barn. I høytstående samfunn er *alle* fødsler en velsignelse, og det blir tatt godt vare på både mor og barn. Samfunnet vil ikke ha det på noen annen måte.

I samfunn der historien ikke er vridd til den sterkestes og mektigstes rett, blir fortidens feilsteg åpenlyst erkjent og aldri gjentatt, og handlinger som klart er selvdestruktive, får bare lov til å skje *en* gang.

I samfunn hvor man underviser i kritisk tenkning og problemløsning og kunnskap om livet, i stedet for å memorere opplysninger, blir såkalte «rettferdiggjorte» handlinger i fortiden holdt frem for nærmere granskning. Ingenting blir ukritisk godtatt.

Men hvordan kan det fungere? La oss bruke eksemplet fra annen verdenskrig. Hvordan kan et samfunn som underviser i livsvisdom, fremfor nakne fakta, behandle en historisk hendelse som Hiroshima?

Lærerne burde beskrive for elevene nøyaktig hva som hendte. De tar med alle fakta - absolutt *alle* - som førte til at det skjedde. De leter etter historikernes synspunkter på *begge* sider, idet de vet at *enhver* sak har mer enn en side. Deretter ber de ikke elevene om å memorere de opplysningene de har fått. De kommer heller med en utfordring. De sier: «Nå har dere hørt alt om det som skjedde. Dere vet alt som skjedde forut og alt som kom etter. Vi har gitt dere så mye informasjon om dette temaet som vi har kunnet skaffe til veie. Nå når dere vet alt dette: Hva tror dere vi kan lære av det? Hvis dere skulle ha funnet en løsning på disse problemene som ble løst ved bombing den gangen det skjedde, hva ville dere ha gjort? Kan dere komme på en bedre løsning?»

Ja vel, ja. Det er for lettvent. Alle kan komme med et svar på *den måten* - være *etterpåkløkk*. Alle kan se seg over skulderen og si: «Jeg ville ikke ha gjort det slik.»

Hvorfor gjør dere ikke det, da?

Unnskyld?

Jeg sa, hvorfor gjør dere ikke det, da? Hvorfor har dere ikke sett dere over skulderen og *lært* av fortiden og handlet annerledes? Jo, det skal jeg si deg. Fordi hvis dere tillater barna å se på deres fortid og analysere den kritisk - ja, til og med *forlange* at de skal gjøre det som en del av utdannelsen - ja, da risikerer dere at de blir *uenige* i løsningene deres.

De vil være uenige uansett, forresten. Men dere vil bare ikke ha for mye av det i klasserommene. Så de må trekke ut på gatene. Gjøre hærverk. Brenne BH'er og flagg. De gjør alt for å tiltrekke seg de voksnes oppmerksomhet, for å få dere til å se. Ungdommen skriker til dere: «Det må finnes bedre alternativer!» Likevel hører dere dem ikke. Dere *vil* ikke høre. Og dere vil i hvert fall ikke ha dem til å tenke kritisk over de opplysningene dere serverer på skolen.

Bare *lær* det, sier dere. Kom ikke her og fortell oss at det vi har gjort er galt. Dere må begripe at det vi har gjort er *riktig*.

Slik utdanner dere barna deres. Det er det dere kaller utdanning.

Men det er mange som hevder at det er ungdommen med sine sprø, merkelige, liberale ideer som fører til denne nasjonens undergang. De sender den rett til helvete. Tøyer grensene altfor langt. Ødelegger vår kulturs verdinormer og erstatter dem med gjør-akkurat-hva-du-vil, følg-dine-lyster-moral, noe som er en trussel mot hele vår livsstil.

Ungdommen ødelegger faktisk deres livsstil. Det har ungdom *alltid* gjort. De voksnes jobb er å oppmuntre til det, ikke hindre dem.

Det er ikke ungdommen som har ødelagt regnskogene. De ber dere *holde opp* med det. Det er ikke ungdommen som har skapt et tynnere ozonlag. De ber dere *holde opp* med det. Det er ikke ungdommen som utbytter de fattige i tekstilbransjen over hele verden. De ber dere *holde opp* med det. Det er ikke ungdommen som beskatter dere til ruin, og bruker pengene på krig og oppbygging av krigsmaskiner. De ber dere *holde opp* med det. Det er ikke ungdommen som gir blaffen i de svake og undertryktes problemer, som lar hundrevis av mennesker på Jorden dø av sult hver dag når det finnes mat nok til å fø alle. De ber dere *holde opp* med det.

Det er ikke ungdommen som er involvert i politisk bedrag og manipulasjon. De ber dere *holde opp* med det. Det er ikke ungdommen som er seksuelt tilbakestående, som skammer seg og føler seg brydd over sine egne kropp, og som overfører skammen og sjenansen til sitt avkom. De ber dere *holde opp* med det. Det er ikke ungdommen som har skapt verdinormer som sier at "makt er riktig" og skaper en verden som løser problemene med vold. De ber dere *holde opp* med det.

Nei de ber ikke – de *trygler*.

Jammen, det er ungdommen som er voldelig! Unge mennesker danner gjenger og dreper hverandre! Ungdommen gir blaffen i lov og orden - enhver form for orden. Ungdommen driver oss til *vanvidd!*

Når ungdommens skrik og bønn om å forandre verden ikke blir hørt og aldri blir verdsatt; når de ser at de taper sin sak - at dere får det som dere vil uansett, vil ungdommen som ikke er dum, gjøre det nest beste. Hvis de ikke

kan vinne, er de med dere.

Ungdommen oppfører seg som dere. Er de voldelige, skyldes det at dere er voldelige. Er de materialistiske, skyldes det at dere er materialistiske. Hvis de oppfører seg som gale, skyldes det at dere oppfører dere som gale. Hvis de bruker sex for å manipulere, uten ansvar og i skam, er det fordi dere gjør det samme. Den eneste forskjellen på ungdom og eldre, er at ungdommen gjør det de gjør åpenlyst.

Voksne skjuler seg. De voksne tror at ungdommen ikke ser. Likevel ser ungdommen alt. Ingenting kan skjules for dem. De ser de voksnes hykleri, og de forsøker desperat å forandre på det. Når de har prøvd og feilet, ser de at de ikke har noe annet valg enn å gjøre det samme. De tar feil i dette, men de har aldri *lært noe annet*. De har ikke fått lov til å analysere kritisk det de voksne har utført. De har bare fått lov til å lære det.

Det du lærer selv, pådytter du andre.

Men hvordan skal vi undervise ungdommen?

Først av alt skal dere behandle dem som sjeler. De er sjeler som har tatt bolig i en fysisk kropp. Det er ikke så enkelt for en sjel å gjøre det - ikke så enkelt for en ånd å venne seg til det. Det er så innestengt, så begrensende. Så barnet vil skrike fordi det plutselig blir så begrenset. Hør dette skriket. Forstå det. Og gi barnet ditt så liten følelse av «begrensning» som overhodet mulig.

Deretter skal du vise dem den verden dere har skapt. Vær full av omsorg - og forsiktig med hva du fyller hukommelsen deres med. Barn husker alt de ser, alt de opplever. Hvorfor klasker dere barna på baken i samme øyeblikk som de blir født? Tror dere virkelig at det er den eneste måten å starte maskineriet deres på? Hvorfor fjerner dere babyen fra moren bare noen minutter etter at det er blitt revet bort fra den eneste livsform det til da har kjent? Kan ikke måling, veiing, vask og stell vente et øyeblikk mens den nyfødte får føle tryggheten og omsorgen fra den som har *gitt det liv*.

Hvorfor tillater dere at noen av de første inntrykkene et barn får, er et inntrykk av vold? Hvem har sagt at det er bra for barnet? Og hvorfor glemmer dere bort kjærligheten?

Hvorfor lærer dere barna å skamme seg over kroppen og kroppsfunksjonene ved å skjerme deres egen kropp fra dem, og ved å si at de aldri må berøre seg selv slik at det tilfredsstill dem? Hva slags budskap gir dere dem om tilfredsstillelse? Hva lærer dere dem om kroppen?

Hvorfor plasserer dere barna på skoler der konkurranse tillates og oppmuntres, der det å være «best» blir «høyest» belønnet, hvor «resultater» blir gradert og det å bevege seg i sitt eget tempo såvidt kan tåles? Hvordan oppfatter et barn dette?

Hvorfor lærer dere ikke barn bevegelse og musikk og om gledene ved kunst og eventyrenes mystikk og livets undre?

Hvorfor vekker dere ikke det som naturlig bor i et barn fremfor å fylle barnet med noe som er unaturlig for det?

Hvorfor lærer dere ikke ungdommen logisk og kritisk tenkning og problemløsning gjennom egen intuisjon og indre viten, fremfor å bruke regler, hukommelsessystemer og konklusjoner fastsatt av et samfunn som allerede har bevist at det ikke er i stand til å bevege seg mot en oppvåkning ved disse metodene, men likevel fortsetter å bruke dem?

Til slutt, undervis i *tanker*, ikke *emner*.

Skap en ny dagsorden og bygg den rundt tre grunnverdier:

Bevissthet

Ærlighet

Ansvar

Lær barna disse begrepene fra første stund. Få dem til å gjennomgå grunnverdiene så lenge de lever. La hele undervisningsmodellen være basert på slike grunnverdier. La all instruksjon springe ut fra dem.

Jeg skjønner ikke hva det betyr.

Det betyr at alt dere lærer bort, skal ha sitt utspring i dette konseptet.

Det må du forklare. Hvordan kan vi undervise i de grunnleggende disipliner lesing, skriving og regning kun basert på dine grunnverdier?

Alle fortellinger, historier og emner som blir tatt opp, burde ha sitt utspring i grunnverdiene. Fra første stund av. Det betyr at det burde være fortellinger om bevissthet, historier som handler om ærlighet og om ansvar. Barna vil bli kjent med verdien av selve grunnverdien.

Stiloppgaver burde på samme måte utgå fra disse grunnverdiene og det som er beslektet med dem, etter hvert som barnet lærer å uttrykke seg.

Selv regneferdighet kan læres innenfor disse rammene. Aritmetikk og matematikk er ikke abstrakte, men det mest grunnleggende verktøy i universet for levende liv. Undervisning i alle matematiske grener burde settes i sammenheng med en videre livserfaring slik at det trekker oppmerksomheten mot og fokuserer på grunnverdiene og de tilhørende verdier.

Hva er disse «tilhørende verdiene»?

For å bruke et uttrykk som er populært i mediabransjen, det er *spin offs*, det vil si noe som er en naturlig videreføring av grunnverdiene. Hele

utdanningsmodellen kan bygges rundt disse *spin offs* og erstatte fagene i den nåværende modellen, som bygger undervisningen på fakta.

Slik som?

La oss bruke fantasien. Hvilke verdier er viktig for ditt liv?

Tja - kanskje ærlighet, som du har sagt.

Ja, fortsett. Det er en grunnverdi.

Og, la meg se - rettferdighet. Det er viktig for meg.

Bra. Annet?

Å vise respekt for andre. Det er viktig. Jeg vet ikke hvordan jeg skal få det til å bli en verdinorm.

Fortsett. Bare la tankene strømme på.

Å komme meg videre. Å være tolerant. Ikke såre andre. Se på alle mennesker som likeverdige. Alt dette er noe som jeg håper å kunne lære mine barn.

Fint. Utmerket! Fortsett.

M-m-m... å tro på seg selv. Det er viktig. Og, nå skal vi se - en ting til - jo, å vise verdighet. Ja. Det tror jeg det heter, *å vise verdighet*. Jeg vet ikke hvordan jeg skal beskrive det bedre, men det har å gjøre med måten man lever sitt liv på, måten man respekterer andre og andres livsvalg på.

Dette er bra. Virkelig bra. Nå nærmer du deg. Og det er mange andre slike verdinormer som alle barn må forstå fullt ut hvis de skal utvikle seg og bli hele mennesker. Likevel underviser dere ikke i disse temaene på skolene. Det er de viktigste sakene i livet, dette vi nå snakker om. Men dere underviser ikke i det. Dere underviser ikke i hva det vil si å være ærlig. Dere underviser ikke i hva det vil si å ta ansvar. Dere underviser ikke i hva det betyr å være oppmerksom på andre menneskers følelser og vise respekt for andres valg i livet.

Du sier at det er opp til foreldrene å undervise i disse tingene. Men foreldre kan bare formidle videre det som er blitt formidlet dem. Og fedrenes synder går i arv til sønnen. Derfor lærer du hjemme bare det samme som dine foreldre lærte i sine hjem.

Hva så? Hva er galt med det?

Som jeg har sagt om og om igjen, har du sett hvordan verden ser ut i det siste?

Du maler og maler på det. Du tvinger oss til å se på det. Men alt det er ikke vår feil. Vi kan ikke bebreides hvordan resten av verden er.

Det er ikke spørsmål om å bebreide noen, det er et spørsmål om valg. Og

hvis dere ikke er ansvarlig for de valgene menneskeheten har gjort og *fortsetter* å gjøre, hvem er det da?

Men vi kan ikke ta ansvar for *alt!*

Jeg sier deg dette: Dere *kan ikke forandre på noe* før dere er villige til å ta ansvar.

Dere kan ikke fortsette å si, *de* gjorde det, *de* gjør det og hvis bare *de* kunne ordne opp! I en tegneserie laget av Walt Kelly, er det en figur som heter Pogo. Han sa i en sammenheng følgende uforglemmelige ord: «*Vi har møtt fienden, og fienden det er oss.*»

Vi har gjentatt de samme feilene i hundrevis av år, ikke sant -

I tusenvis av år, min sønn. Dere har gjort de samme feilene i tusenvis av år. Menneskeheten har ikke utviklet sine grunnleggende instinkter nevneverdig siden den befant seg på huleboerstadiet. Likevel blir ethvert forsøk på å forandre på det, møtt med mistro. Enhver utfordring til å se nærmere på verdiene deres og kanskje revurdere dem, blir møtt først med frykt og så raseri. Men her kommer i hvert fall et forslag fra meg om hvordan dere kan legge opp undervisning i høyere verdier i *skolen*. Antakelig fører det oss begge ut på glattisen.

Likevel er det akkurat slik det gjøres i høyt opplyste samfunn.

Men problemet er at ikke alle mennesker er enige om disse verdinormene og hva de står for. Derfor kan vi ikke undervise i dem. Foreldrene blir helt ville når man forsøker å sette disse tingene på dagsordenen. De sier at du lærer bort «verdiene», og at skolen ikke er rette stedet for slik opplæring.

De tar feil! Enda en gang med utgangspunkt i at dere sier at dere forsøker å gjøre som en gruppe mennesker - nemlig å skape en bedre verden - dere tar *feil*. Skolen er nettopp stedet for slik opplæring. Nettopp *fordi* skolen er beskyttet mot foreldres fordommer. Nettopp fordi skolen er atskilt fra foreldres fastlåste oppfatninger. Dere har *sett* hva resultatet på Jorden blir når verdinormer går i arv fra foreldre til barn. Jorden er i en tilstand av bare *rot*.

Dere forstår ikke de mest grunnleggende verdier i et sivilisert samfunn.

Dere vet ikke hvordan dere skal løse en konflikt uten vold.

Dere vet ikke hvordan dere skal leve uten frykt.

Dere vet ikke hvordan dere skal handle, bortsett fra til eget beste.

Dere vet ikke hvordan dere skal elske betingelsesløst.

Dette er de grunnleggende - *grunnleggende* - forståelser, og dere har ikke

engang greid å nærme dere en forståelse av dem, enda mindre å bruke dem som et verktøy - etter så mange *tusener av år*.

Men finnes det en vei ut av dette uføret?

Ja! Gjennom skolene. Den går gjennom utdanning av ungdommen! Deres håp ligger i neste generasjon, og den etter der igjen! Men dere må holde opp med å pådytte dem fortidens metoder. Det har aldri fungert. Det har ikke ført dere dit dere ønsker å være. Derfor blir dere liggende som dere har redd, hvis dere ikke er forsiktige!

Så *stopp* nå! Snu! Sett dere sammen og samle tankene. Skap den høyeste visjon av den største visjon dere noen gang har hatt om dere selv som mennesker. Deretter skal dere ta for dere de verdier og konseptene som gjør dere i stand til å skape en slik visjon og *undervise i dem i skolene*.

Hvorfor ikke ha fag som –

- Hva er makt?
- Fredelige konfliktløsninger
- Hva er et ekte vennskap
- Personlighet og selvutvikling
- Samspillet mellom kropp, sjel og ånd
- Bruk din kreativitet
- Selverkjennelse og verdsetting av andre
- Seksuallivets gleder
- Rettferdighet
- Toleranse
- Forskjeller og likheter
- Etikk og økonomi
- Kreativ bevissthet og hjernens makt
- Bevissthet og våkenhet
- Ærlighet og ansvar
- Synlighet og gjennomskuelighet
- Vitenskap og ånd

Mye av det er allerede på undervisningsplanen. Vi kaller det sosialfag.

Jeg snakker ikke om et valgfag noen dager i uken. Jeg snakker om hvert av disse emnene som *eget fag*. Jeg snakker om en total reform av skolens undervisningsplan. Jeg snakker om en undervisningsplan basert på verdinormer. Nå underviser dere etter en faktaplan.

Jeg snakker om å fokusere barnas oppmerksomhet på like mye forståelse for de grunnleggende verdier og teorier som de kan bygge sitt eget verdisystem ut fra, som dere bruker på opplysninger, fakta og statistikk i dag.

I galaksen og universets høyt utviklede samfunn (som vi skal behandle mer inngående i Bok 3) blir det undervist i livsfilosofi i veldig ung alder. Det dere kaller «fakta», som blir betraktet som mindre viktig i disse samfunnene, det får de undervisning i mye senere.

På Jorden har dere skapt et samfunn der lille Per har lært å lese i førskolen, men han har ikke lært å slutte med å slå broren sin. Og Kari har lært seg multiplikasjonstabellen og å bruke kalkulator på et tidlig stadium, men hun har ikke lært at det ikke finnes noe flaut eller skammelig ved kroppen sin.

Akkurat nå er skolene deres bare opptatt med å finne svar. Det ville vært mye mer formålstjenlig om hovedoppgaven var å stille spørsmål. Hva betyr ærlighet, ansvar eller rettferdighet? Hva er følgene? Eller for den saks skyld, hva betyr det at $2 + 2 = 4$? Hvorfor blir det det? Høyt utviklede samfunn oppmuntrer barna til å *oppdage og finne svarene på dette selv*.

Men ... men det vil føre til *kaos!*

I motsetning til den ikke-kaotiske tilværelsen dere nå lever?

Ja da, ja da, men det ville til *mer* kaos.

Jeg foreslår ikke at skolene deres aldri skal dele med barna det dere har lært eller bestemt. Snarere tvert om. Skolene tjener elevene når de deler med ungdommen det de gamle har lært, hva de har bestemt og valgt i fortiden. Så kan elevene tenke over hvordan det har virket. Men på skolene nå presenterer dere disse fakta for elevene som det som er riktig, mens dere burde presentert det som hva det er: nemlig fakta.

Det som var sant i fortiden, burde ikke være grunnlaget for dagens sannheter. Fakta fra tidligere tider eller hendelser burde alltid og bare være et grunnlag for nye spørsmål. Verdien burde alltid være i spørsmålet, ikke i svaret.

Og spørsmålene er alltid de samme: Er dere enig eller uenig i de fakta fra fortiden som vi har vist dere? Hva synes dere selv? Det er alltid nøkkelspørsmålet. Det skal alltid være i fokus. Hva synes dere? Hva synes dere? *Hva synes dere?*

Selvfølgelig vil et barn ta opp spørsmålet om verdier med foreldrene sine. Foreldre skal fortsatt ha en sterk rolle hovedrollen - i barnets verdiskapning. Skolens oppgave og formål skal være å oppmuntre elevene fra de laveste klassetrinn til avsluttet utdanning å utforske disse verdiene, lære hvordan de skal brukes, utvide dem, sette dem i system og ja - til og med sette spørsmålsteget ved dem. Foreldre som ikke ønsker at barna skal sette spørsmålsteget ved verdiene, elsker ikke sine barn, men elsker seg selv *gjennom* sine barn.

Jeg skulle ønske - å, som jeg skulle ønske - at det fantes slike skoler som du nå beskriver!

Det finnes dem som forsøker å nærme seg denne modellen.

Gjør det?

Ja. Les skriftene til en mann som heter Rudolf Steiner. Undersøk hvilke metoder Steinerskolen bruker.

Ja, selvfølgelig, jeg kjenner til disse skolene. Er dette reklame?

Det er en observasjon.

Fordi du visste at jeg kjente til Steinerskolen. Du visste det.

Selvfølgelig visste jeg det. Jeg kjenner til alt du har lært i livet, alt som har brakt deg til dette øyeblikket. Jeg begynte ikke samtalen med deg i begynnelsen av denne boken. Jeg har snakket med deg i årevis, gjennom alle dine assosiasjoner og opplevelser.

Mener du at Steinerskolen er best?

Nei. Jeg sier at det er en modell som virker, forutsatt retningen dere ønsker å gå som mennesker, forutsatt det dere hevder å ville gjøre, forutsatt at dere ønsker å være det dere sier. Jeg sier at dette er et eksempel - et av mange eksempler på hvordan utdanning kunne vært lagt opp slik at den fokuserer på «visdom» fremfor enkel «kunnskap» - skjønt det er få slike skoler på jorden og i deres samfunn.

Men jeg verdsetter denne modellen svært høyt. Det er store forskjeller mellom Steinerskolen og andre skoler. La meg komme med et eksempel. Det er enkelt, men viser tydelig poenget.

På Steinerskolen har elevene samme lærer på alle klassetrinn i den første og grunnleggende læreprosessen. Elevene forholder seg til samme lærer, i stedet for mange forskjellige. Kan du forestille deg hvilke bånd som knyttes på denne måten? Ser du verdien i det?

Læreren blir like godt kjent med eleven som om det var hans eller hennes eget barn. Barnet utvikler seg til et nivå av tillit og kjærlighet i forhold til læreren, som åpner dører som tradisjonelle skoler aldri ville ha drømt om eksisterte. Når disse skoleårene er kommet til veis ende, begynner læreren forfra igjen med ny første klasse som blir fulgt til veis ende. En engasjert Steinerskole-lærer kan oppsummere hele sin karriere etter å ha arbeidet med fire, kanskje fem grupper barn. Men vedkommende har betydd noe for disse barna, noe som overgår alt det en tradisjonell skole kan tilby.

Denne utdannelsesmodellen anerkjenner og hevder at *medmenneskelighet*, gjennom

de *bånd* og den *kjærlighet* som utvikler seg innenfor denne modellen, er minst like viktig som de tørre fakta en lærer formidler.

Ja, det er en god modell.

Finnes det andre gode modeller?

Ja, det skjer ting på Jorden når det gjelder utdanning, men det går veldig langsomt. Selv forsøk på å innføre målorienterte, spesialiserte fagplaner på privatskoler har møtt enorm motstand. Folk ser det som en trussel, eller som lite effektivt. De vil at elevene skal lære fakta. Det gjenstår mye å gjøre.

Og dette er bare en liten del av den menneskelige erfaring som trenger fornyelse, hvis det stemmer det du sier om at mennesket søker åndelig vekst.

Ja, jeg vil tro at politikken trenger til forandringer også.

Vær du sikker.

Hitler ble ikke sendt dere, Hitler ble skapt av dere.

Utdraget er fra kapittel 4

Nei, nå har vi sannelig kommet ut på jordet. Vi begynte å snakke om tid og ender opp med å snakke om trossamfunn.

Ja, men slik er det å snakke med Gud. Det er vanskelig å begrense emnene.

La meg se om jeg kan oppsummere poengene du fikk frem i kapittel 3.

- Det finnes ingen annen tid enn *nå*. Det finnes ingen andre øyeblikk enn *dette*.
- Tiden er ikke kontinuerlig. Den er et aspekt ved relativitet. Tid som relativt begrep ligger i at den beveger seg opp og ned med «øyeblikk» eller hendelser lagt oppå hverandre, idet alt hender eller skjer på samme «tid».
- Vi reiser hele tiden mellom virkeligheter i denne tilværelsen - ingen tilværelse - alle tilværelser, og det skjer vanligvis i drømme. «Déjà vu» er et fenomen som gjør oss oppmerksom på dette.
- Det har aldri vært en tid da vi «ikke var» - det vil det heller aldri bli.
- Begrepet «alder» i forbindelse med sjeler, har med nivå av bevissthet å gjøre, ikke tidslengde.
- Det onde finnes ikke.
- Vi er fullkomne slik vi er.
- Begrepet «galt» er unnfanget i hjernen, med røtter i erfaringen vår.
- Vi lager reglene mens vi går, og forandrer dem for at de skal passe inn i vår nåværende virkelighet, og det er helt riktig, Slik skal det være, *må* det være hvis vi skal være skapninger i utvikling.
- Hitler kom til himmelen(!).
- Alt som skjer er Guds vilje - *alt*. Det gjelder ikke bare orkaner, tornadoer og jordskjelv, men like mye Hitler. Forståelsens hemmelighet er å vite *Formålet* med alt som skjer.
- Det finnes ingen «straff» etter døden, og alle konsekvenser eksisterer bare ved relativ erfaring, ikke i Den Absolutte Virkelighet.
- De forskjellige teologiske teorier er menneskers forkvaklede forsøk på å forklare en forkvaklet Gud som ikke eksisterer.
- Den eneste måte menneskers teologiske teorier er fornuftig på, er hvis vi aksepterer en Gud uten fornuft.

Hvordan gikk dette? Er det en brukbar oppsummering?

Fremragende.

Det var bra. For nå har jeg utallige spørsmål. Påstand 10 og 11, for eksempel, ber om nærmere utdyping. *Hvorfor* kom Hitler til himmelen? (Jeg vet at du nettopp har forklart dette, men jeg trenger mer klargjøring.) Og hva *er* formålet med alt som skjer? Og hvordan står Hitler og alle andre despoter i forhold til dette større formålet med alt som skjer?

La oss ta Formålet først.

Alt som skjer, alle erfaringer har som formål å gi en *sjanse*. Hendelser og erfaringer er sjanser. Ikke noe mer, ikke noe mindre.

Det er feil å se på det som «djevelens verk», «Guds straffedom», belønning i Himmelen» eller noe annet. Det er rett og slett hendelser og erfaringer - ting som skjer.

Det er hva vi *synes* om dem, *gjør* med dem, hvordan vi *reagerer* på dem som gir dem mening.

Hendelser og erfaringer er sjanser som du tiltrekker deg gjennom bevisstheten - skapt *av* deg som individ eller som del av en gruppe. Bevissthet skaper erfaring. Du eller dere forsøker å heve deres grad av bevissthet. Du tiltrekker deg disse mulighetene for å bruke dem som redskap i en skapelsesprosess og erkjennelsen av Hvem Du Er. Hvem Du Er er et vesen på et høyere nivå av bevissthet enn du nå er.

Fordi det er Min Vilje at du skal vite og oppleve Hvem Du Er, tillater jeg at du velger hvilken som helst hendelse eller opplevelse du trenger for at det skal skje.

Medspillere i den universelle lek kommer til dere fra tid til annen - enten som flyktige besøkende, perifere hjelpere, midlertidige samarbeidspartnere, forbindelsesledd over tid, slekt og familie, de aller kjæreste eller livsledsagere.

Disse sjelene tiltrekkes deg *av* deg. Du tiltrekkes dem *av* dem. Det er en gjensidig skapende prosess som blir uttrykt gjennom valgene og ønskene hos begge parter.

Det er ingen som kommer tilfeldig til deg.

Det finnes ingen tilfeldigheter.

Det skjer ikke noe tilfeldig.

Livet er ikke noe sjansespill.

Både det som skjer og mennesker som blir trukket til deg, tiltrukket av deg, er til ditt eget beste. Større globale hendelser og utvikling er et resultat av gruppebevissthet.

Slike hendelser trekkes til din gruppe som en helhet, og er en følge av hele gruppens valg og ønsker.

Hva mener du med begrepet «din gruppe»?

Gruppebevissthet er et lite kjent begrep - likevel har det svært stor makt, og hvis du ikke er forsiktig, kan det ofte overta for den individuelle bevissthet. Derfor må du alltid strebe etter å opprette gruppebevissthet, uansett hvor du går og med hva du enn gjør, hvis du ønsker å utvide din livserfaring i større harmoni på denne planeten.

Dersom du tilhører en gruppe hvis bevissthetsnivå ikke gjenspeiler ditt eget, og du ikke er i stand til å forandre gruppens bevissthetsnivå tilstrekkelig, er det klokt å forlate gruppen, ellers kan den *lede* deg. Den vil gå *sine* veier, uansett hvilke veier *du* vil gå.

Hvis du ikke finner tilhørighet innenfor en gruppes bevissthetsnivå, så skap din egen gruppe. Bli selv *kilden*. Andre på samme nivå av bevissthet vil trekkes mot deg.

Individer og små grupper må påvirke større grupper - og til sist den største gruppen av alle, Menneskeheten - for at det skal bli permanente og tydelige forandringer på jorden.

Deres verden og de forholdene som hersker der, er et speil av den totale, felles bevisstheten til alle som lever der.

Som du forstår, bare ved å se deg rundt, gjenstår mye arbeid. Hvis ikke dere er fornøyd med verden som den er, da.

Forbausende nok er *folk flest* det. Det er derfor verden ikke forandrer seg.

De fleste er fornøyd med en verden der forskjeller, ikke likheter, dyrkes, og uenigheter løses med konflikter og krig.

De fleste er tilfreds med en verden der den sterkeste overlever, der «makta rår», «vi vil ha et konkurransesamfunn» og «å vinne» er den største lykke.

Hvis et slikt samfunn også skaper «tapere», kan du bare håpe på at du ikke blir en av dem.

De fleste er fornøyd, selv om en slik modell skaper mennesker som ofte «drepes» fordi de tilhører «gal side», de sulter og er hjemløse fordi de er «tapere», de undertrykkes og utbyttes fordi de ikke er «sterke».

De fleste definerer «galt» som det som er forskjellig fra dem. Religiøse forskjeller er spesielt lite tolerert, likeledes mange sosiale, økonomiske og kulturelle forskjeller.

Utbytting av underklassen rettferdiggjøres av selvforherligende erklæringer fra overklassen, som sier at alt er så mye bedre nå enn det var før. Når overklassen bruker en slik målestokk, overser de den delen som sier hvordan folk *burde* behandles hvis det fantes *rettferdighet*. I stedet forbedrer de en fryktelig situasjon *litt*, samtidig som de profiterer skamløst på det.

De fleste *ler* hvis noen forslår et annet system enn det bestående, samtidig som de sier at adferd som konkurranse og drap og «beseiring av utfordringer», er det som gjør sivilisasjonen så *storartet!*

De fleste tror ikke det finnes noen annen naturlig, alternativ måte å *leve på*, at det er menneskets *natur* å oppføre seg slik og at å handle på en annen måte vil drepe den indre kraft som driver mennesket til fremgang. (Ingen spør, hva slags fremgang?)

Enda så vanskelig det er å fatte for virkelig opplyste skapninger, tror de fleste på jorden på denne filosofien, og det er årsaken til at de fleste ikke bryr seg om massene som lider, undertrykkelsen av minoriteter, underklassens raseri eller hva som trengs for å *overleve* for andre enn dem selv og deres nærmeste familie.

De fleste ser ikke at de ødelegger Jorden - den planeten som har gitt dem *livet* - fordi deres handlinger bare går ut på å bedre egen livskvalitet. Forbløffende nok er de ikke fremsynte nok til å innse at kortsiktig gevinst kan føre til langsiktige tap. Det gjør det ofte - og slik vil det fortsette å være.

Mange mennesker føler seg *truet* av gruppebevissthet. De tar heller avstand fra tanken på kollektive goder, at vi er del av *én* verden eller at Gud lever i harmoni med alt som er skapt.

Denne frykten for det som leder til samhold og menneskenes forherligelse av alt som splitter, skaper skiller, disharmoni og ubalanse. Likevel er det mye som tyder på at dere ikke har evnen til å lære av egne erfaringer, så dere fortsetter den samme adferd og det samme resultat.

Manglende evne til å oppleve andres lidelse som sin egen, er årsaken til at slik lidelse fortsetter.

Skiller skaper likegyldighet, falsk overlegenhet. Fellesskap skaper omsorg og ekte likhet.

Det som hender på deres planet – og som har hendt med jevne mellomrom i 3000 år, - er som jeg har sagt, et speilbilde av den kollektive bevisstheten i «deres gruppe» - hele den gruppen som befinner seg på planeten.

Det bevissthetsnivået kan best beskrives som primitivt.

Joio, jeg er enig i det. Men nå har vi fjernet oss fra det opprinnelige spørsmålet.

Ikke egentlig. Du spurte om Hitler. Det mennesket erfarte i forbindelse med Hitler, ble mulig som et resultat av gruppebevissthet. Mange mennesker vil si at Hitler forførte en gruppe - i dette tilfellet sine landsmenn - gjennom veltalenhet og manipulering. Og det som skjedde, passer det fortreffelig å la Hitler ta skylden for - noe som nettopp er det folkemassene ønsker.

Men Hitler kunne lite gjøre uten støtte og samarbeid og velvillighet fra millioner av mennesker. Den undergruppen som kaller seg tyskere, må påta seg en enorm skyld for Holocaust. Det må også, til en viss grad, den store gruppen som heter menneskeheten gjøre, som apatisk og likegyldig satt og så på at dette skjedde i Tyskland, helt til det fikk et så stort omfang at selv de mest hardhjertede ikke lenger kunne overse det.

Du må forstå at det var *kollektiv bevissthet* som ga fruktbare forhold for Nazi-bevegelsen. Hitler grep øyeblikket, men han skapte det ikke.

Det er viktig å ta *lærdom* av dette. En gruppebevissthet som hele tiden snakker om splitting og overherredømme, skaper i stor grad manglende medfølelse, og manglende medfølelse blir ubønhørlig fulgt av manglende samvittighet.

En kollektiv tankegang med røtter i streng nasjonalisme, overser andres problemer, likevel gjør det alle andre ansvarlig for *dine*, og på den måten rettfærdiggjør den gjengjeldelse, «omveltninger» og krig.

Auschwitz var nazistenes løsning på — et forsøk på å «forandre» - «det jødiske problem».

Erfaringene med Hitlers grusomheter var ikke bare at han påførte dem menneskeheten, men også at menneskeheten *tillot ham* å gjøre det.

Det forbausende er ikke bare at Hitler fikk det til, men også at så mange andre gjorde det.

Skammen er ikke bare at Hitler drepte millioner av jøder, men også at millioner av jøder *måtte* drepes før Hitler ble stoppet.

Formålet med at menneskene måtte oppleve Hitler, var å vise menneskehetens sanne ansikt.

Gjennom historien har dere hatt utmerkede læremestre, hver og en har gitt dere en enestående sjanse til å huske Hvem Dere Virkelig Er. Disse læremestrene har vist dere de edleste og de mest lavtstående sider av menneskets kvaliteter.

De har vist levende, førsteklasses eksempler på hva det betyr å være menneske - hvordan man kan komme videre med erfaringen, hvor dere alle *kan gå og vil gå, hvis dere følger deres samvittighet.*

Det dere må huske er: Bevissthet er alt og skaper deres erfaringer. *Gruppebevissthet* er mektig og kan skape både det grusomste og vakreste resultater. Valget er *alltid* deres.

Hvis du ikke er fornøyd med bevisstheten i din gruppe, skal du forsøke å forandre den.

Den beste måten å forandre andres bevissthetsnivå på, er å gå foran som et godt eksempel.

Hvis ditt eksempel ikke er nok, skal du danne din egen gruppe og *du* blir *kilden* til den bevissthet som du ønsker at andre skal oppleve. Det vil de - når du gjør det.

Det begynner med *deg*. Alt. Alle ting.

Ønsker du at verden skal forandres? Da må du forandre ting i din egen verden.

Hitler ga dere en gylden sjanse til å gjøre det. Erfaringen med Hitler - som erfaringen med Kristus - er enestående med sine påvirkninger og sannheter som avsløres for dere om dere. Likevel lever disse store eksemplene på vekkelser, som i tilfellene Hitler, Buddha, Djengis Khan, Hare Krishna, Atilla eller Jesus Kristus - bare så lenge deres minner om dem lever.

Det er derfor jødene bygger monumenter over Holocaust og ber deg aldri glemme. For det er litt av Hitler i dere alle — og det er bare et spørsmål om hvor mye.

Å utslette et folk, er å utslette et folk, enten det er i Auschwitz eller ved Wounded Knee.

Så Hitler ble altså sendt oss for å lære oss hvilke grusomheter mennesket kan begå, hvor lavt mennesket kan synke?

Hitler ble ikke sendt dere, Hitler ble skapt av dere. Han har sprunget ut fra deres kollektive bevissthet og hadde ikke kunnet overleve uten den. *Det* er lærdommen dere skal ta.

Bevisstheten om splittelse, raseskiller, overherredømme - om «vi» mot «dem», av «oss» og «de andre» - det er det som skapte Hitlers ugjerninger.

Bevisstheten om det guddommelige fellesskap, av forening, av enhet, av «våre» fremfor «din/min», er det som skapte Kristi gjerninger.

Når smerten er «vår», ikke bare «din», når gleden er «vår», ikke bare «min», når *hele livserfaringen* er «vår», da er det til sist i sannhet en hel livserfaring.

Hvorfor kom Hitler til himmelen?

Fordi Hitler gjorde ikke noe «galt». Hitler gjorde rett og slett det han gjorde. Jeg minner deg igjen om at i årevis trodde millioner på millioner av mennesker på at det han gjorde var «riktig». Hvorfor skulle han ikke tro det selv?

Hvis du sprer en vill idé og ti millioner mennesker er enig med deg, tror du nok ikke selv at du er så gal.

Til slutt bestemte verden seg for at Hitler «tok feil». Det betyr at verdens folk dannet en ny oppfatning av Hvem De Er og Hvor De Velger Å Være i forhold til opplevelsen med Hitler.

Han ble en målestokk! Han satte en grense som vi kunne måle og begrense våre ideer om oss selv etter. Kristus gjorde det samme i den andre enden av målestokken.

Det har eksistert andre Kristuser og andre Hitlere. Og de vil komme tilbake. Vær alltid *på vakt*, da. For både høyt og lavt bevisste mennesker går blant dere - på samme måte som *du* går blant andre. Hvilken bevissthet tar du med deg?

Jeg forstår fremdeles ikke hvordan Hitler kunne komme til himmelen. Hvordan han kunne bli *belønnet* for det han gjorde?

For det første, må du forstå at døden ikke er en slutt, men en begynnelse. Døden er ikke frykt, men glede. Den er ikke et stengsel, men en åpning.

Det lykkeligste øyeblikket i ditt liv, vil bli det øyeblikket livet opphører.

Det er fordi det *ikke* opphører, men fortsetter på vidunderlige måter, så fulle av fred og visdom og glede at det er vanskelig å beskrive og umulig for dere å fatte.

Så det første dere må forstå er, som jeg allerede har forklart, at Hitler skadet ingen. På en måte påførte han ingen lidelser, han avsluttet dem.

Buddha sa at «Livet er lidelse». Buddha hadde rett.

Men selv om jeg godtar det, så visste ikke Hitler selv at hans gjerninger var gode. Han trodde selv han handlet galt!

Nei, han trodde ikke selv at han handlet «galt». Han trodde faktisk at han hjalp sitt folk. Og det er det dere ikke forstår.

Ingen gjør *noe* som er «galt» ut fra sitt verdensbilde. Hvis du tror at Hitler handlet som en «gal» og hele tiden visste at han var gal, da har du ikke forstått noe av det sammensatte ved menneskelige erfaringer.

Hitler trodde han handlet *riktig* for sitt folk. Og folket trodde også det! *Det var galskapen i det hele! Størstedelen av nasjonen var enig med ham!*

Du har erklært at Hitler tok «feil». Bra. Ved å bruke denne målestokken, har du kommet til et punkt hvor du definerer deg selv, vet mer om deg selv. Bra. Men døm ikke Hitler for at *han har vist deg det*.

Noen måtte gjøre det.

Du kan ikke vite hva kulde er, hvis du ikke vet hva varme er, du vet ikke hva opp er, hvis du ikke vet hva ned er, hva venstre er hvis du ikke vet hva høyre er. Ikke fordøm en og velsign en annen. Gjør du det, har du ikke forstått.

I århundrer har folk fordømt Adam og Eva. De sies å ha påført oss Arvesynden. Jeg sier deg dette: Det heter Arvevelsignelsen. For uten denne hendelsen, hadde vi ikke hatt kunnskap om godt og ondt. *Dere* ville ikke engang ha visst at disse to begrepene eksisterte! Sant nok eksisterte de *ikke* før utdrivelsen fra Paradiset. Det *fant*es ikke noe «ondt». Alle og alt levde i en tilstand av fullkommen harmoni. Det var bokstavelig talt paradiset. Likevel visste dere ikke at det *var* paradiset - dere kunne ikke *oppleve* det som perfekt, *for dere kjente ikke til noe annet*.

Skal dere da fordømme Adam og Eva eller takke dem?

Og hva sier dere at jeg skal gjøre med Hitler?

Jeg sier dere: Guds kjærlighet og Guds medlidenhet, Guds visdom og Guds tilgivelse, Guds planer og Guds vilje er store nok til å omfatte den verste forbrytelse og den verste forbryter.

Du er kanskje ikke enig i dette. Det spiller ingen rolle. Du har akkurat fått vite hva du kom hit for å oppdage.

Kan en verdensunion sikre fred?

Av Henning Jon Grini

Dette er en uavhengig artikkel med forskjellige utdrag fra bok 2 med mine kommentarer.

Å skape fred i hele verden ligger nok et stykke frem i tid. Ser man bort fra de siste årene så viser statistikk at det gradvis har blitt færre kriger i verden. Å sikre permanent fred over hele verden er utrolig viktig da kriger medfører så enorme konsekvenser. De etterlater kolossale lidelser og ødeleggelser, samt at man overhodet ikke tar hensyn til naturen. Himmelske Samtaler bok 2 (utgitt i 1997, på norsk i 1999) av Neale Donald Walsch kommer det forslag til hvordan vi kan skape fred i verden. Dette forslaget, som er utførlig presentert i boken, kan det være vært å ta en titt på. Jeg har forsøkt å lage et sammendrag. I Himmelske samtaler trilogien fører forfatteren Walsch en samtale med en høyere vis kilde, det mennesket kaller Gud. Som bakgrunn og fundament for fred sier denne gudsstemmen:

Det er på tide verden holder opp å narre seg selv og våkner opp og innser at *menneskehetens eneste problem* er mangel på kjærlighet.

Kjærlighet avler toleranse, toleranse avler fred. Intoleranse fører til krig og ser med likegyldighet på utålelige forhold.

Kjærlighet kan ikke være likegyldig. Den vet ikke hva det er.

Den raskeste vei til kjærlighet og omsorg for hele menneskeheten, er å begynne å se på menneskeheten som en *familie*.

Den raskeste veien til å se hele menneskeheten som en familie, er å *slutte å isolere seg*. Hver nasjonal stat som i dag til sammen utgjør jorden, må *forenes*.

Denne løsningen finnes allerede i dag i følge denne gudsstemmen, bare i mindre skala. Så det handler om å overføre denne løsningen til også å omfatte hele Jorden. Dette eksperimentet heter Amerikas Forente Stater. USA var den første som organiserte seg i en sammenslutning av frie stater, og lyktes i å forene dem i en gruppe hvor hver og en er underlagt en sentral myndighet. Vi har FN, men i følge denne gudsstemmen er den uten makt og styrke og det må i så tilfelle en fullstendig reorganisering til hvis den skal fungere. Det vil være, om ikke umulig, så i hvert fall vanskelig og tungt.

Disse amerikanske statene har ikke vært i krig med hverandre på godt over 200 år (med unntak av den amerikanske borgerkrigen som handlet om avskaffelse av slaveriet og som var en konflikt mellom Nordstatene og Sørstatene). En av grunnene til at EU ble opprettet var nettopp for å forhindre fremtidige kriger, da Europa hadde vært plaget med utallige kriger opp gjennom århundrene. Selv om det var motstand mot å forene de amerikanske statene i begynnelsen, bl.a. fordi statene trodde de ville miste sin individuelle suverenitet, viste det seg at det ikke skjedde. Statene ble tvert imot sterkere bl.a. fordi forsvaret ble sterkt redusert og pengene kunne brukes til andre formål.

Det er ikke uten grunn at USA har blitt den rikeste og mektigste nasjon i verden. Det viser kanskje at en union er en styrke? Poenget er å overføre et system som har fungert i over 200 år. Her er det viktig å presisere at det snakkes om hvordan USA har organisert seg internt. Hva USA har gjort eksternt er en helt annen sak. Verken EU eller Amerikas Forente Stater er perfekte, langt derifra, de har mislykkes på mange områder, men systemene har forhindre kriger landene seg imellom.

Nestekjærligheten smuldret opp

Selv om USA langt fra er perfekt er det det beste forsøket som er i gang. Disse amerikanske statene var bygget på en nasjon «under Gud, ukrenkelig, udelelig, med frihet og rettferdighet for alle». Om dette sier gudsstemmen:

Begrepet «under Gud, ukrenkelig», betyr akkurat det – de uttrykker den universelle sannheten om forening; Enhet: en matriks som er veldig vanskelig å ødelegge. Men matriksen er svekket.

Det som har skjedd, ifølge gudsstemmen, er at betydningen av individuelt ansvar etter hvert har fått betydningen «hver man sørger for seg». Dette sier gudsstemmen mer om:

Den opprinnelige betydningen av individuelt ansvar, den som den amerikanske visjon og drøm ble bygget på, fant sin dypeste mening og sitt høyeste uttrykk i det som kalles *nestekjærlighet*.

Det som gjorde Amerika enestående, var ikke at hver mann kjempet for *selv* å overleve, men at *hver* og *en* tok ansvar for at *alle* skulle overleve.

Amerika var en nasjon som ikke vendte ryggen til den som sultet, som aldri ville si nei til den trengende, som ville åpne sine dører for den slitne og hjemløse og dele sin overflod med verden.

Men da Amerika ble stor, ble amerikanerne grådige. Ikke alle, men mange. Og etter hvert som tiden gikk stadig flere.

Da amerikanerne oppdaget hvor godt det var *mulig* å ha det, søkte de etter å få det enda bedre. Men det var bare en måte å få det bedre, og bedre, og bedre på. Noen måtte få det verre, og verre og verre.

Da grådigheten erstattet storheten i den amerikanske mentalitet, ble det mindre rom for medlidenhet for de dårligste stilte.

Denne gudsstemmen sier så at Amerikas grunnleggende ideal, nestekjærligheten, smuldret opp og at de ser ut til å ha mistet sin visjon. I tillegg ble amerikanerne arrogante på det internasjonale plan. Amerika hjalp andre når det tjente Amerika (dvs. den amerikanske maktstrukturen og dens rike elite). En ny verdensunion må etableres på et nytt grunnlag basert på en høyere forståelse, mer slik USAs opprinnelige grunnlov snakket om. Gudsstemmen sier:

Amerika og verden for øvrig, kan bare fungere når *hver og en* er villig til å være ansvarlig for *alle* som en *Helhet*.

Og da er vi tilbake til det som ble sagt i begynnelsen av denne artikkelen. Vi må utvide vårt syn på familien til å omfatte hele menneskeheten. En verdensunion må kunne garantere to ting i følge gudsstemmen:

1. Oppfyllelse av grunnleggende behov.
2. Muligheten for å komme videre.

For å kunne oppnå dette må det skje ved to forandringer ifølge gudsstemmen. Det ene innenfor det politiske system og så i vår åndelige utvikling.

Politisk løsning (kortsiktig løsning):

Her er hva som foreslås av gudsstemmen:

På veien mot et forenet verdensstyre må det innlemmes en mektig verdensdomstol som kan løse internasjonale diskusjoner, og en fredsbevarende styrke som kan håndheve lovene dere har valgt å styres etter.

Verdensregjeringen skal bestå av en Nasjonenes kongress – med to representanter fra hvert land i verden – og en Folkeforsamling – med representasjon i forhold til nasjonens innbyggertall.

Den samme maktbalansen (som USA har) burde inngå i en ny verdenskonstitusjon. Og på samme måte skulle det være en utøvende, en lovgivende og en dømmende makt.

Hver nasjon skulle ha sitt eget fredsbevarende politi, mens de nasjonale armeer skulle oppløses og overføres til den felles fredsbevarende styrken som skulle tjene den store gruppen av stater som nå skal hete nasjon – akkurat som USAs stater sender hær og marine til en felles statlig forsvarsstyrke.

Nasjoner skulle forbeholde seg retten til å danne og tilkalle sin egen hær på et øyeblikks varsel, akkurat som USAs delstater har sin konstitusjonelle rett til å ha egne styrker.

Videre sier denne gudsstemmen følgende når det gjelder de fredsbevarende styrkene:

Det vil alltid være uenighet mellom nasjoner, for uenighet er bare et tegn – og et sunt tegn – på individualitet. *Voldelige løsninger* på uenighet er imidlertid et tegn på stor umodenhet.

Fredsbevarende styrker skal garantere at ingen nasjon – uansett hvor mektig og innflytelsesrik – aldri mer kan gå til angrep på en annen.

Likevel må man forstå at det fremdeles kan finnes aggresjon på Jorden. Det *kan* bli nødvendig at de fredsbevarende styrkene må bruke noe makt for å få andre til å *la det være*.

Når det gjelder verdens ressurser skal det nye verdenssamfunnet og statene der ha en like stor del av verdens ressurser i forhold til størrelsen. Det handler også om en omfordeling av ressursene. Slik det er i dag brukes enorme summer på forsvarssystemer og angrepsvåpen i de enkelte land. Mye av disse våpnene er beregnet på masseødeleggelse. Disse pengene kan sterkt reduseres og omdisponeres til andre formål. Ifølge Stockholm International Peace Research Institute brukte verden 1 747 milliarder dollar på militære formål i 2013. Det er mer enn to norske oljefond til sammen eller nesten 30 millioner norske kroner *hvert minutt*. Pga. ustabilitet rundt om i verden er disse utgiftene dessverre økende. Som en oppsummering av fordelene med å etablere en verdensunion sier gudsstemmen at dette vil:

1. Få slutt på all krig mellom nasjoner, og få slutt på drap som løsning på diskusjoner.
2. Få en slutt på fattigdom, hungersnød og at de rike skor seg ved masseutnyttelse av mennesker.
3. Få en slutt på de systematiske miljøødeleggelsene på Jorden.

4. Få en slutt på den endeløse kampen for større, bedre og mer.
5. En mulighet – i likhet – for alle mennesker til å nå den høyeste form for selverkjennelse.
6. Få en slutt på alle restriksjoner og diskriminering som holder mennesker nede – enten det gjelder hus, arbeidsplass, eller i det politiske system, eller i personlige seksuelle forhold.

Skjær i sjøen

Men det er flere skjær i sjøen for å få til en verdensunion. Det største hinderet er kanskje gapet mellom de fattige og de rike landene og forskjellen generelt mellom fattige og rike mennesker. De rike og mektige vil tviholde på sin posisjon. Dette har ført til revolusjoner før og vil garantert gjøre det igjen. I en ny rapport fra januar 2016 (utgitt av den internasjonale hjelpeorganisasjonen Oxfam.org) kommer det frem at formuen til de 62 rikeste personer i verden (av disse er det bare 9 kvinner) eier like mye som den fattigste halvparten av verdens befolkning, altså 3,5 milliarder mennesker. Siden 2010 har formuen til disse rike økt med 44 %, mens de fattigste i verden har blitt 41 % fattigere. Siden århundreskiftet har halve formuesøkningen i hele verden gått til den øverste topp 1 %. Når det gjelder økonomiske ulikheter sier gudsstemmen:

Kampen mellom «de som har» og de som «ikke har» har eksistert til evig tid og er som en epidemi på Jorden. Det vil den fortsette å være så lenge økonomiske og ikke humanitære rettigheter styrer verden. Så lenge kroppens behov og ikke sjelen er menneskets viktigste kampsak.

Ifølge denne gudsstemmen lever vi i en verden av moralsk forfall med hjerteskjærende holdninger som sprer seg med epidemisk fart, verden over. Det vi produserer er for det meste basert på «bruk og kast». Verdens politiske maskin styres ut fra egeninteresser og samfunnet drives etter et profittprinsipp. Derfor ville verden hatt nytte av full åpenhet rundt økonomien, både når det gjelder land og når det gjelder personlige finanser. De rike landene vil stritte imot en verdensunion da de, slik de tenker, vil måtte gi avkall på sine «privilegier», altså sin suverenitet, rikdom og ressurser.

Videre sier gudsstemmen at «de som har» vet at en slik Verdensføderasjon uunngåelig vil være mer opptatt av «de som ikke har» og de tror det vil gå på bekostning av dem selv - og de har ikke tenkt å gi ved dørene. De store og mektige landene har ofte tvunget, presset og truet mindre land. Makten har vært urettferdig fordelt. De små har vært avhengige av de store og mektiges godvilje. De store har alt for ofte vært ute etter de små sine ressurser. Derfor frykter de store og mektige nasjoner aggresjon og angrep fra nasjoner som misunner dem og vil ha det samme som de har. Det er to måter å eliminere denne trusselen på sier gudsstemmen:

1. Fordel all verdens rikdom og ressurser likt på alle verdens folk, slik at ingen ønsker seg eller trenger noe som andre har, da kan alle leve i verdighet og frigjøre seg fra frykten.
2. Skap et system som avskaffer forskjellene, og dermed eliminerer behovet for krig – og mulighetene for krig.

Dette vil også være i de rike lands interesse og til deres eget beste sier gudsstemmen. Som nevnt i de foregående punktene vil det bli enorme fordeler som kommer alle til gode om man går for en slik verdensunion. Dette vil også medføre enda flere fordeler om ressursene og rikdommene ble jevnere fordelt. Hvis alle får dekket sine grunnleggende behov vil kriminalitet forsvinne og regjeringen kan reduseres da det blir mindre behov for styring, for å nevne noe. Enda litt mer om fordelene i følge gudsstemmen:

Lokale regjeringer ville spare penger og få mer å bruke på velferd og tjenester som virkelig var til gagn for folk, fordi ressursene nå ikke lenger ble brukt på å forsvare nasjonene mot hverandre.

Folk ville få større sikkerhet og trygghet – større velstand også hvis man samarbeidet fremfor å motarbeide hverandre.

Uten å miste noe av sin uavhengighet, kunne hver nasjon bli enda sterkere.

Åndelig løsning (langsiktig løsning):

Så lenge mennesket er lite utviklet, slik gudsstemmen hevder, trengs det lover å bli styrt etter. Disse avtalene og reglene (lovene) må bygges på en høyere forståelse og en utvidet definisjon av egeninteresser. I dag er mange lover basert på maktinteressene til de mektigste av oss. I høytstående samfunn er det knapt nødvendig med lover, fordi der regulerer skapningene seg selv. Det vil da være litt anarkistisk fordi, som gudsstemmen sier, det vil generelt sett ikke være noe som tjener «massene» bedre enn å la massene styre seg selv. Du kan ikke utvikle deg åndelig og bli et bedre menneske når myndighetene hele tiden forteller deg hva du skal gjøre.

Når det gjelder virkelig varig fred sier gudsstemmen at det betinger en åndelig løsning. Hele livet er åndelig, og derfor er alle livets problemer åndelig betinget – og har åndelige løsninger. Når man jobber med seg selv og sin egen åndelighet (selvutvikling) skaper man indre fred. Jo større indre fred jo mindre trenger man fra den ytre verden. Det som det er snakk om er derfor en åndelig løsning. Denne åndelige løsningen må så etterleves i det praktiske liv for å forandre erfaringer i hverdagen. Det som skal til, sier gudsstemmen, er dermed følgende:

En bevissthetsendring.

Dere kan ikke løse problemene som forderver menneskeheten gjennom regjerings- eller andre politiske midler. Det har dere forsøkt i tusener av år. Forandringen må og kan bare gjøres i menneskenes hjerter.

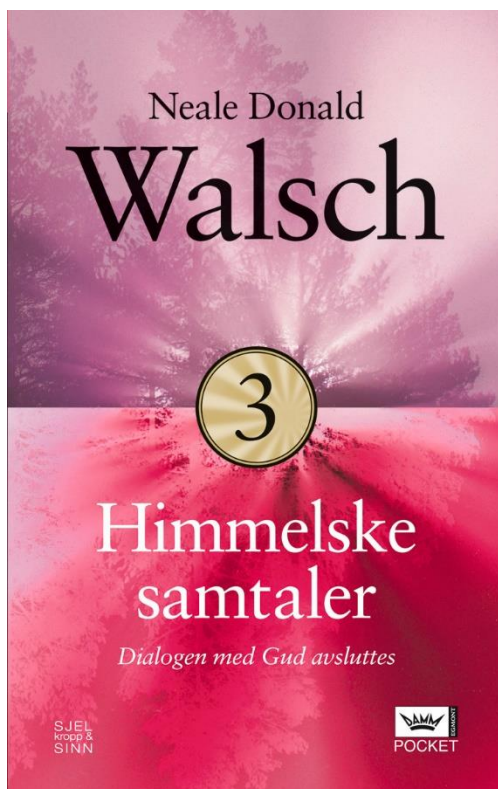
Når Walsch så spør om hva som må gjøres og om dette kan formuleres i én setning får han til svar:

Dere må slutte å se Gud som noe utenfor dere og dere selv som utenfor hverandre.

Den *eneste* løsning er den ytterste sannhet: Det eksisterer ingenting i universet som står utenfor noe annet. *Allt* henger nøye sammen, ugjenkallelig avhengig, sammenvirkende, sammenflettet i det stoffet som er alt liv.

All styring, all politikk må ha denne sannhet som utgangspunkt. Alle lover må rotfestes i dette. Det er fremtidshåpet for arten, og det eneste håpet for planeten.

Himmelske Samtaler bok 3

Denne boken har et viktig budskap til oss alle. "Dette er en usedvanlig bok: jeg sier det som en som har hatt svært lite å gjøre med å skrive den. Alt jeg egentlig gjorde, var å være til stede, stille noen spørsmål og deretter ta diktat." Dette sier Neale Donald Walsch i innledningen til den tredje og siste boken i trilogien Himmelske samtaler.

Mange av spørsmålene du får svar på i denne boken, har mennesket grublet over til alle tider:

- Hva er frykt?
- Finnes det sivilisasjoner på andre planeter?
- Hvordan kan fortiden påvirke fremtiden?
- Forlater sjelen kroppen når vi sover?

- Er det sant at vi lever evig?

Verdens befolkning er på vei inn i en ekstraordinær tidsepoke. I løpet av de nærmeste årene vil det bli tatt beslutninger som avgjør retningen for de kommende årtier. Derfor anmoder Neale Donald Walsch oss på det sterkeste å lese denne boken. Den har et budskap til oss - et viktig budskap som kan forandre verden.

Hvor får man tak i boken?

Boken kan leses digitalt gratis via nettbiblioteket til Nasjonalbiblioteket. Den boken har et annet cover. Link [her](#).

Kirken som fjernet reinkarnasjon og forståelsen at vi alle er ett

Utdraget er fra kapittel 7

Vi har gjennomgått mye her. Å, vi har virkelig gått igjennom mye. Kan vi gå over til noe annet? Er du klar til å gå videre?

Er du?

Ja, jeg er virkelig gira nå. Omsider har jeg kommet i gang. Og jeg vil stille alle de spørsmålene jeg har ventet i tre år på å stille.

Det er greit for meg. Gå i gang.

Kult. Nå vil jeg gjerne snakke om et annet esoterisk mysterium. Kan du si meg noe om reinkarnasjon?

Klart.

Mange religioner sier at reinkarnasjon er en falsk doktrine; at vi bare får ett liv her; en sjanse.

Jeg vet det. Det stemmer ikke helt.

Hvordan kan de ta så feil om noe så viktig? Hvordan har det seg at de ikke kjenner sannheten om noe så grunnleggende?

Du må forstå at menneskene har mange religioner basert på frykt, med læresetninger bygget rundt en doktrine om en Gud som skal dyrkes og fryktes.

Hele Jordas samfunn gikk over fra matriarkat til patriarkat nettopp på grunn av frykt. Det var gjennom frykt de jordiske prestene fikk folk til å «vende om fra synden» og «følge Herrens bud». Det var gjennom frykt at kirkene fikk flere medlemmer, og kontrollerte dem.

En kirke insisterte til og med på at Gud ville straffe dem som ikke gikk i kirken hver søndag. Å ikke gå i kirken ble betraktet som en synd.

Og ikke bare i en hvilken som helst kirke. Man måtte gå til en bestemt kirke. Dersom du gikk i en kirke som tilhørte et annet kirkesamfunn, var det også

en synd. Det hele var rett og slett forsøk på kontroll. Det rare er at det virket. Helvete, det virker ennå.

Hei, du er Gud. Ikke bann.

Hvem bannet? Jeg bare konstaterte fakta. Jeg sa «Helvete, det virker ennå».

Så lenge folk tror at Gud er som mennesket, hensynsløs, selvtjenende, utilgivelig og full av hevnløst kommer folk alltid til å tro på helvete.

I tidligere tider var ikke folk i stand til å forestille seg at Gud var hevet over slike ting. Derfor aksepterte de mange kirkesamfunns lære om å «frykte Herrens fryktelig hevn».

Det var som om folk ikke kunne godta at de var gode, at de kunne gjøre det riktige på egen hånd og av egne grunner. Derfor måtte de skape en religion som preket doktrinen om en sint, straffende Gud for å holde seg selv i sjakk.

Ideen om reinkarnasjon truet med å velte alt det der.

Hvordan det? Hva var det som gjorde den doktrinen så skremmende?

Kirken proklamerte at du måtte være snill, hvis ikke, men så kom reinkarnistene og sa: «Du får en sjanse til etter dette, og en ny sjanse etter det igjen. Og enda flere sjanser. Så vær ikke redd. Gjør så godt du kan. Ikke bli lammet av en frykt du ikke kan håndtere. Lov deg selv å bli bedre, og fortsett med det.»

Den tidlige kirken ville selvsagt ikke høre om noe sånt. Så den gjorde to ting. For det første stemplet den doktrinen om reinkarnasjon som kjettersk. Deretter etablerte den skriftemålet som sakrament. Skriftemålet gjorde det samme for kirkegjengerne som reinkarnasjonen lofte: Gi folk en sjanse til.

Dermed fikk vi altså et opplegg der Gud kunne straffe deg for dine synder med mindre du bekjente dem. I så fall var du trygg i vissheten om at Gud hadde hørt din bekjennelse og tilga deg.

Ja. Men det var en hake ved det. Denne absolusjonen kunne ikke komme direkte fra Gud. Den måtte gå gjennom kirken, hvis prester foreskrev «bøtøvelser» som måtte utføres. Det var vanligvis bønner som ble avkrevd av synderen. Så nå hadde man to grunner til å opprettholde medlemskapet i kirken.

Kirken fant ut at slike bekjennelser var så glupe at de snart erklærte som en synd ikke å gå til skrifte. Alle måtte gjøre det minst en gang i året. Hvis ikke

fikk Gud nok en grunn til å bli sint.

Kirken begynte å utstede flere og flere regler, mange av dem vilkårlige og lunefulle og alle reglene ble ledsaget av trusselen om Guds evige fordømmelse, selvfølgelig med mindre man bekjente sine svakheter. Da ble personen tilgitt av Gud, og man unngikk fordømmelse.

Men nå oppsto et nytt problem. Folk fant ut at dette innebar at de kunne gjøre hva det skulle være så lenge de bekjente det. Kirken kom i et dilemma. Frykten hadde forlatt menneskenes hjerter. Kirkegang og medlemskap falt. Folk gikk til skrifte en gang i året, sa sine betsbønner, ble tilgitt sine synder, og fortsatte som før.

Det var ikke noe annet valg. Man måtte finne en måte å få frykten inn i folks hjerter på igjen. Dermed ble skjærsilden oppfunnet.

Skjærsilden?

Skjærsilden. Den ble beskrevet som et sted omtrent som helvete, men var ikke evig. Den nye doktrinen erklærte at Gud kunne la deg lide for dine synder selv om du bekjente dem.

Under denne doktrinen foreskrev Gud en viss mengde lidelse for alle uperfekte sjeler, basert på antall og type synder som var utført. Det fantes «dødssynder» og «tilgivelige» synder.

Dødssynder sendte deg lukt til helvetet om du ikke bekjente dem før du døde.

Nok en gang gikk antallet kirkegjengere opp. Kollekten økte også, og spesielt bidragene for doktrinen om skjærsilden inkluderte også en måte man kunne **kjøpe seg ut av lidelsene på**.

Beklager?

I henhold til Kirkens lære, kunne man motta en spesiell avlat, men heller ikke dette direkte fra Gud, bare fra en av kirkens representanter. Ved hjelp av denne spesielle avlaten kunne man unngå de lidelsene i skjærsilden som man hadde gjort seg fortjent til med sine synder, eller i det minste fra noen av dem.

Noe i likhet med «reduert straff for god oppførsel»?

Ja. Men denne henstanden ble bare gitt til noen svært få. Stort sett bare til de som ga et stort bidrag til kirken.

For en virkelig stor sum kunne man få en «total avlat». Det innebar **ingen tid i skjærsilden i det hele tatt**, en direkte flight rett til himmels.

Men denne spesielle tjenesten fra Gud var tilgjengelig for svært få. Kongelige, kanskje. Og virkelig rike folk. Enorme pengesummer, juveler og landeiendommer ble gitt til kirken i bytte for total avlat. Men det hele var så eksklusivt at massene ble frustrerte og harme.

De fattigste bøndene hadde ikke noe håp om avlat, og dermed begynte folk å miste troen på systemet, noe som truet med å få antallet kirkegjengere til å synke igjen.

Og hva gjorde de nå?

De hentet fram andaktslysene.

Folk gikk i kirken og tente andaktslys for «de stakkers sjelene i skjærsilden», og ved å framsi en serie bønner i en spesiell rekkefølge det tok lang tid å komme igjennom, kunne de redusere «soningen» for sine avdøde kjære, og få dem ut av skjærsilden tidligere enn Gud ellers ville ha tillatt.

De kunne ikke gjøre dette for seg selv, men de kunne i det minste be om nåde for de avdøde. Og det ville selvsagt hjelpe ytterligere om en mynt eller to ble sluppet ned i kassa for hvert lys som ble tent.

En mengde små lys flakket bak et rødt glass, og en mengde pesos og pennies ble sluppet ned i en mengde blikkbokser i et forsøk på å få Meg til å «lette på» lidelser som angivelig ble påført sjelene i skjærsilden.

Det er utrolig. Og Du mener at folk ikke gjennomskuet det der? At folk ikke så det som et desperat forsøk fra en desperat kirke for å få medlemmene så desperate at de ville gjøre hva som helst for å beskytte seg mot denne desperadoen de kalte Gud? Du mener folk faktisk kjøpte det der?

I bokstavelig forstand.

Ikke rart at kirken erklærte reinkarnasjon for å være usant.

Ja. Men da Jeg skapte deg, gjorde jeg det ikke for at du skulle leve en kort levetid, en ørliten tidsperiode, gitt universets alder, og gjøre alle de feilene du uunngåelig måtte gjøre, og håpe på det beste til slutt. Jeg har prøvd å forestille Meg det på den måten, men Jeg greier ikke å finne ut hva hensikten skulle være.

Det vil aldri dere kunne gjøre heller. Det er derfor dere har sagt om og om

igjen slike ting som at «Guds veier er uransakelige». Men Jeg er ikke uransakelig. Alt Jeg gjør har en hensikt, og den er klar og tydelig. Jeg har forklart deg hvorfor jeg skapte dere, og hva hensikten med livene deres er, mange ganger nå i løpet av denne trilogien.

Reinkarnasjon er helt i tråd med hensikten, som for Meg er å skape og oppleve Hvem Jeg Er gjennom deg, livstid etter livstid, og gjennom de millioner av andre bevisste skapningene Jeg har plassert i universet.

Så det ER liv på andre -

Selvsagt er det det. Tror du virkelig at du er alene i dette gigantiske universet? Men det er et tema vi kan ta opp senere ...

... Lover du det?

Jeg lover.

Så din hensikt som sjel er å oppleve deg selv som Alt. Vi utvikler oss. Vi ... blir til.

Blir hva? Det vet vi ikke. Vi kan ikke vite før vi kommer dit. Men for oss er reisen selve gleden. Og med en gang vi «kommer dit», med en gang skaper vi den neste høye ideen om Hvem Vi er, vi skaper en større tanke, en høyere idé, og **fortsetter gleden for alltid.**

Henger du med?

Ja. På dette tidspunktet *kunne* jeg nesten ha gjentatt det ordrett.

Bra.

Så ... poenget og hensikten med livet ditt er å bestemme og å bli Den Du Virkelig Er. Du skal gjøre det hver dag. Med hver handling, med hver tanke, med hvert ord. Det er det du gjør.

Nå, i den grad du er fornøyd med det, fornøyd med Hvem Du Er i din egen opplevelse, i den grad vil du holde deg til skapelsen, mer eller mindre, og bare foreta ørsmå justeringer her og der for å få komme stadig nærmere det perfekte.

Paramahansa Yogananda er et eksempel på en person som var veldig nær det «perfekte», som en realisert forestilling av hva han tenkte om seg selv. Han hadde en veldig klar idé om seg selv, og om sitt forhold til Meg, og han brukte livet sitt på å realisere denne ideen. Han ville oppleve sin idé om seg selv i sin

egen virkelighet; kjenne seg selv som det, opplevelsesmessig.

Babe Ruth gjorde det samme. Han hadde en veldig klar idé om seg selv, og sitt forhold til Meg, og han brukte livet til å realisere det; kjenne seg selv som det i sin egen opplevelse.

Det er ikke mange mennesker som lever på dette nivået. Nå hadde riktignok Mesteren og Babe to svært ulike ideer om seg selv, men begge spilte ideene ut på en storslagen måte.

Begge hadde også ulike ideer om Meg, det er sikkert, og hadde bakgrunn i ulike bevissthetsnivåer om Hvem Jeg Er, og om deres sanne forhold til meg. Men begge disse bevissthetsnivåene ble reflektert i deres tanker, ord og gjerninger.

Den ene oppholdt seg mesteparten av livet på et sted med fred og renhet, og brakte dyp fred og renhet til andre. Den andre befant seg på et sted preget av redsel, opprør, og også redsel innimellom (spesielt når han ikke fikk det som han ville), og brakte forvirring inn i livene til folk omkring seg.

Begge var imidlertid godhjertede, ingen hadde mykere hender enn The Babe og forskjellen mellom dem er at mens den ene praktisk talt ikke hadde noen jordiske eiendeler, men aldri ønsket seg mer enn han fikk, hadde den andre «alt», uten noen gang å få det han egentlig ønsket.

Dersom dette hadde vært slutten for George Herman, burde vi vel alle ha vært litt lei oss for det, men den sjelen som personifiserte seg som Babe Ruth er langt fra ferdig med den prosessen som kalles evolusjon. Den har hatt mulighet til å fornye opplevelsene den skapte for seg selv, i tillegg til de opplevelsene den skapte for andre, og kan nå bestemme hva den ønsker å oppleve idet den søker å skape og gjenskape seg selv i større og større utgaver.

Vi skal droppe fortellingen om disse to sjelene her, fordi de har begge foretatt sine neste valg med hensyn til hva de nå vil oppleve - og faktisk opplever begge nå nettopp det.

Mener du at begge to allerede er blitt reinkarnert i andre kropper?

Det ville være galt å gå ut fra at reinkarnasjon - det å vende tilbake til en annen fysisk kropp var de eneste mulighetene som sto åpne for dem.

Hva er de andre mulighetene?

I sannhet, de er hva de ønsker at det skal være.

Jeg har allerede forklart hva som skjer etter det du kaller døden.

Noen sjeler føler at det er så mye mer de skulle like å vite, og dermed befinner de seg på «skolen», mens andre sjeler - det du kaller «gamle sjeler» underviser dem. Og hva lærer de dem? At de har ingen ting å lære. At de aldri hadde noe å lære. At alt de noensinne hadde å gjøre, var å huske. Huske Hvem og Hva De Virkelig Er.

De «lærer» at opplevelsen av hvem De Virkelig Er blir tilegnet ved å spille den ut; av å være det. De blir påminnet om dette ved å bli vist det på en varsom måte.

Andre sjeler husker dette idet de ankommer - og like etter at de er ankommet til «den andre siden». (Jeg bruker nå et språk du er fortrolig med, snakker med ditt morsmål, for i så stor grad som mulig å holde ordene ute av veien.) Disse sjelene kan så søke umiddelbar glede av å oppleve seg selv som det de ønsker å «være». De kan velge blant de millioner, zillioner aspekter av Meg, og velge å oppleve det der og da. Enkelte vil ønske å vende tilbake til fysisk form for å gjøre nettopp det.

Hvilken fysisk form som helst?

Hvilken som helst.

Da er det altså sant at sjeler kan vende tilbake som dyr at Gud kan bli en ku? Og at kuer virkelig er hellige? Hellige Ku.

(Hm.)

Beklager.

Stå-opp-komedie har du kunnet drive med hele livet. Og forresten, om du ser deg tilbake, har du ikke gjort det så dårlig.

Cha-boom. Det var en fulltreffer! Hadde jeg hatt en cymbal her, skulle jeg ha slått på den.

Tusen takk, tusen takk.

Men alvorlig talt, folkens ...

Svaret på spørsmålet du i bunn og grunn stiller - kan en sjel vende tilbake som et dyr - er ja, selvsagt.

Men det virkelige spørsmålet er: Ville den det? Svaret er: sannsynligvis ikke.

Har dyrene sjel?

Enhver som har sett et dyr inn i øynene, vet svaret på det.

Men, hvordan vet jeg da at det ikke er bestemoren min som er kommet tilbake som katt?

Prosesen vi diskuterer her er evolusjon. Selvskapelse og evolusjon. Og evolusjonen går én vei. Alltid oppover.

Sjelens største ønske er å oppleve høyere og høyere aspekter av seg selv. Og derfor søker den å bevege seg oppover, ikke nedover, på evolusjonsskalaen, inntil den opplever det som blir kalt Nirvana - total Enhet med Altet. Det vil si, med Meg.

Men dersom sjelen ønsker høyere og høyere opplevelser av seg selv, hvorfor ville den da velge å vende tilbake som et menneske? Det kan da ikke være et skritt «oppover»?

Dersom sjelen returnerer i menneskelig form, er det alltid i et forsøk på å oppleve mer, og dermed utvikle seg videre. Det er observert og demonstrert mange evolusjonsnivåer blant mennesker. Man kunne komme tilbake i mange levetider, kanskje i hundrevis av levetider, og fortsatt utvikle seg oppover. Men bevegelse oppover, som er sjelens største ønske, oppnås ikke ved å vende tilbake til en lavere livsform. Dermed vil ikke en slik tilbakevendelse forekomme. Ikke før sjelen oppnår endelig forening med Alt Som Er.

Det må bety at det kommer «nye sjeler» inn i systemet hver dag, som inntar lavere livsformer.

Nei. Hver eneste sjel som noensinne er skapt, ble skapt På En Gang. Vi er alle her Nå. Men, som jeg har forklart tidligere, når en sjel (en del av Meg) oppnår endelig selvrealisering, kan den velge å «begynne påan igjen», slik at den kan huske om igjen, og gjenskape seg selv en gang til. For på den måten fortsetter Gud å gjenoppleve Seg Selv.

Sjeler kan altså velge å «resyklere» gjennom en bestemt livsform på bestemte nivåer så ofte de vil.

Uten reinkarnasjon uten muligheten til å vende tilbake til en fysisk form -

ville sjelen være nødt til å fullføre alt den ønsker å fullføre innenfor én levetid, som er en million ganger kortere enn et øyeblikk på den kosmiske klokken.

Så ja, selvsagt, reinkarnasjon er et faktum. Det er virkelighet, det tjener en hensikt, og det er perfekt.

Okay, men det er en ting til som forvirrer meg. Du sa at tida ikke finnes; allting finner sted i dette øyeblikk. Stemmer det?

Ja.

Og Du impliserte også - i Bok 2 gikk Du dypt inn på dette - at vi eksisterer «hele tida» på ulike nivåer, eller på ulike punkter, i Tid-Rom-kontinuet.

Det stemmer.

Okay. Men dette her blir helt sprøtt. Dersom en av «meg'ene» i Tid-Rom-kontinuet dør, og deretter vender tilbake hit som en annen person, hvem er ... da ... jeg? Jeg ville måtte eksistere som to mennesker på én gang. Og hvis jeg fortsatte å gjøre det gjennom hele evigheten, som Du sier jeg gjør, da blir jeg hundre mennesker på en gang. Tusen. En million. En million versjoner av en million mennesker ved en million punkter i Tid-Rom-kontinuet.

Ja.

Det der skjønner jeg ikke. Jeg er ikke i stand til å fatte det.

Faktisk har du fattet det ganske godt. Det er et ganske avansert konsept, og du har forstått det ganske godt.

Men ... men ... hvis det er sant, da må «jeg» den delen av «meg» som er udødelig utvikle seg i millioner av ulike retninger i millioner av ulike former på millioner av ulike punkter i det Kosmiske Hjulet i nuets evige øyeblikk.

Korrekt igjen. Det er akkurat det Jeg gjør.

Nei, nei. Jeg sa at det må være det jeg gjør.

Korrekt igjen. Det var akkurat det jeg sa.

Nei, nei, jeg sa -

Jeg vet hva du sa. Du sa akkurat det jeg sa du sa. Forvirringen her er at du fremdeles tror det er flere enn én av Oss her.

Er det ikke?

Det har aldri vært mer enn én av Oss her. Noensinne. Har du ikke skjønt det før?

Mener du at jeg har snakket med *meg selv* her?

Noe sånt.

Mener du at du *ikke er Gud*?

Det var ikke det jeg sa.

Du mener Du *er* Gud?

Det var det Jeg sa.

Men hvis du er Gud, og Du er meg, og jeg er Deg, da er - jeg Gud.

Du er Gud, ja. Det er helt korrekt. Du har forstått det.

Men jeg er ikke bare Gud - jeg er også alle andre.

Ja.

Men - betyr det at ingen andre og intet annet enn meg eksisterer?

Har Jeg ikke sagt at Jeg og Min Far er Ett?

Jo, men ...

Og har Jeg ikke sagt at Vi er alle Ett?

Jo. Men jeg skjønnte ikke at du mente det *bokstavelig*. Jeg trodde du mente det figurativt. Jeg trodde det var mer som et filosofisk standpunkt, ikke en faktisk realitet.

Det er en faktisk realitet. Vi er alle Ett. Det er hva som menes med «Alt det du gjør mot disse mine minste, har du også gjort mot meg.»

Skjønner du det nå?

Ja.

Omsider. Langt om lenge.

Men du må tilgi at jeg argumenterer om dette, men ... når jeg er sammen med en annen - kona mi, for eksempel, eller barna mine - føles det som om jeg er atskilt fra dem; at de er andre enn «meg».

Bevissthet er en fantastisk ting. Den kan deles opp i tusen biter. En million. En

million ganger en million.

Jeg har delt meg selv opp i et uendelig antall «biter» slik at hver «bit» av meg kan se tilbake på seg selv og skue underet av Hvem og Hva Jeg Er.

Men hvorfor må jeg gjennomgå denne perioden av glemsel og vantro? Fremdeles tror jeg ikke helt på dette. Jeg henger fortsatt fast i glemsel.

Vær ikke så hard mot deg selv. Den er del av Prosessen. Det er okay at det skjer på den måten.

Men hvorfor forteller du meg alt dette nå?

Fordi du begynte å kjede deg. Livet begynte å ikke være gledelig lenger. Du ble så fanget av Prosessen at du glemte at det bare var en Prosess.

Og dermed ropte du på Meg. Og ba Meg komme til deg for å hjelpe deg å forstå, for å vise deg den guddommelige sannheten, for å avsløre den største hemmeligheten for deg.

Hemmeligheten om Hvem Du Er.

Nå har jeg gjort det. Nå, nok en gang, har du fått mulighet til å huske. Kommer det til å spille noen rolle? Kommer det til å forandre hva du gjør i morgen? Vil det få deg til å se ting annerledes i kveld?

Kommer du nå til å lege de skaddes sår, rope de engsteliges redsel, møte de fattiges behov, feire storheten i det som er utrettet, og se visjonen av Meg over alt?

Kommer denne siste erindring av sannheten til å endre livet ditt, og tillate deg å endre andres liv?

Eller vil du gå tilbake til glemselen, falle tilbake til egoismen, og fortsatt være fanget i den litenheten du forestilte deg å være før denne oppvåkningen tok til?

Hva blir det til?

De fem naturlige følelsene

Dette er et kort utdrag fra kapittel 1

Sorg er en naturlig følelse. Det er den delen av deg som tillater deg å si farvel når du ikke ønsker å si farvel; å uttrykke - skyve fram - tristheten inne i deg når du opplever en eller annen form for tap. Det kan være tapet av en du elsker, eller tapet av en kontaktlinse.

Når du får lov å uttrykke din sorg, blir du kvitt den. Barn som får lov å være triste når de er triste, har et sunt forhold til tristhet som voksne, og kan derfor vanligvis komme gjennom sin tristhet ganske raskt.

Barn som får høre «lille venn, ikke gråt», har vanskelig for å gråte som voksne. De har tross alt blitt bedt om ikke å gjøre det hele livet. Dermed undertrykker de sorgen.

Sorg som blir kontinuerlig undertrykt, blir en kronisk depresjon, en veldig unaturlig følelse.

Folk har drept på grunn av kronisk depresjon. Kriger er blitt startet, nasjoner har falt.

Sinne er en naturlig følelse. Det er det verktøyet du har som tillater deg å si «Nei, tusen takk». Det trenger ikke å handle om misbruk, og det trenger ikke å være ødeleggende for andre.

Når barn får lov til å uttrykke sinne, tar de en sunn holdning til dette med seg til sine voksne år, og vil derfor vanligvis komme over sinnet sitt temmelig raskt.

Barn som har lært å føle at sinne ikke er bra - at det er galt å uttrykke det, og at det faktisk også er galt å oppleve det - vil ha problemer med å håndtere sinne på en fornuftig måte når de blir voksne.

Sinne som blir kontinuerlig undertrykt blir til raseri, en veldig unaturlig følelse.

Folk har drept på grunn av raseri. Kriger er blitt startet, nasjoner har falt.

Misunnelse er en naturlig følelse. Det er den følelsen som får en femåring til å ønske at han kunne rekke opp til dørhåndtaket slik søsteren hans kan - eller sykle. Misunnelse er den naturlige følelsen som får deg til å ville gjøre et nytt forsøk, prøve hardere, fortsette å streve til du lykkes. Det er veldig sunt å være misunnelig, veldig naturlig. Når barn får lov til å uttrykke sin misunnelse, får de en veldig sunn holdning til det når de blir voksne, og de kommer derfor igjennom misunnelse mye raskere.

Barn som har lært å føle at misunnelse ikke er riktig – at det er galt å uttrykke det og galt å føle det - vil ha vanskeligheter med å håndtere misunnelse ordentlig når de blir voksne.

Misunnelse som blir kontinuerlig undertrykt, blir til sjalusi, en veldig unaturlig følelse.

Folk har drept på grunn av sjalusi. Kriger er blitt startet, nasjoner har falt.

Frykt er en naturlig følelse. Alle spedbarn er født med bare to frykter: frykten for å falle, og frykten for høye lyder. Alle andre former for frykt er opplærte reaksjoner, tilført barnet av omgivelsene, lært barnet av foreldrene. Hensikten med naturlig frykt er å bygge opp en viss forsiktighet i barnet. Forsiktighet er et verktøy som hjelper en å holde kroppen i live. Det er en utvekst av kjærlighet. Kjærlighet til Selvet.

Barn som har lært å føle at frykt ikke er bra - at det er galt å uttrykke frykt og faktisk også galt å føle det - vil ha vanskeligheter med å føle frykt når de blir voksne.

Frykt som blir kontinuerlig undertrykt, blir til panikk, en veldig unaturlig følelse.

Folk har drept på grunn av panikk. Kriger har blitt startet, nasjoner har falt.

Kjærlighet er en naturlig følelse. Når den blir tillatt uttrykt og mottatt av et barn, normalt og naturlig, uten begrensninger eller betingelser, hemninger eller forlegenhet, har det ikke behov for noe annet. For gleden over kjærlighet som er uttrykt og mottatt på denne måten, er tilstrekkelig i seg selv. Mens kjærlighet som er gitt på betingelser, som er begrenset, forkvaklet av lover og regler, ritualer og restriksjoner, som er kontrollert, manipulert og holdt tilbake, blir unaturlig.

Barn som har lært å føle at deres naturlige kjærlighet ikke er bra - at det er galt å uttrykke det og faktisk også galt å føle det - vil få problemer med å håndtere kjærlighet som voksne.

Kjærlighet som blir kontinuerlig undertrykt, blir til eiendomsfølelse, en veldig unaturlig følelse.

Folk har drept på grunn av eiendomsfølelse. Kriger er blitt startet, nasjoner har gått til grunne.

Og slik er det at de naturlige følelsene skaper unaturlige reaksjoner når de blir undertrykt. Og de fleste naturlige følelser blir undertrykt hos de fleste mennesker. Likevel er de dine venner. De er dine gaver. De er dine guddommelige verktøy, som du kan forme dine erfaringer med.

Disse verktøyene blir gitt deg ved fødselen. De er der for å hjelpe deg til å mestre livet.

Høyt utviklede skapninger

Utdraget er fra deler av kapittel 19

Er det liv på andre planeter?

Selvsagt.

Jeg sa «Selvsagt» fordi bevisene er så overveldende.

De er så overveldende at jeg er forbauset over at du i det hele tatt stilte spørsmålet.

Er disse sivilisasjonene mer avansert enn vår?

Noen av dem, ja.

På hvilke måter?

På alle måter. Teknologisk. Politisk. Sosialt. Åndelig. Fysisk. Og psykisk.

...

Hvordan er skapningene på andre planeter rent fysisk?

Velg fritt. Det er like mange variasjoner av skapninger som der er arter av liv på din planet.

Faktisk flere.

Finnes det skapninger som ser omtrent ut som oss?

Selvsagt, noen ser nøyaktig ut som dere - med mindre variasjoner.

Hvordan lever de? Hva spiser de? Hvordan går de kledd? Hvilke måter kommuniserer de på? Jeg vil vite alt om E.T.-ene nå. Kom an, ut med det.

Jeg forstår din nysgjerrighet, men disse bøkene er ikke gitt deg for å tilfredsstille din nysgjerrighet. Hensikten med samtalen vår er å bringe et budskap til din verden.

Bare noen få spørsmål. Og det er mer enn nysgjerrighet. Vi kan ha noe å lære her. Eller snarere, noe å erindre.

Det er faktisk mer nøyaktig. For dere har ingen ting å lære, bare å erindre Hvem Dere Virkelig Er.

Du gjorde det vidunderlig klart i Bok 1. Erindrer disse skapningene på andre planeter Hvem De Er?

Som du kan forvente, befinner skapninger andre steder seg på ulike evolusjonstrinn. Men, ja, i det du har kalt høyt utviklede kulturer har skapningene erindret.

Hvordan lever de? Arbeider? Reiser? Kommuniserer?

Reise som du kjenner det i din kultur, finnes ikke i høyt utviklede samfunn. Teknologien har avansert langt hinsides nødvendigheten av å bruke fossilt brensel til å drive motorer innebygd i svære maskiner som flytter kropper omkring.

I tillegg til det som er skapt av nye fysiske teknologier, har forståelse av sinnet, og av selve fysikalitetens vesen, også avansert.

Som et resultat av kombinasjonen av disse to typene evolusjonsmessig framskritt, har det blitt mulig for høyt utviklede skapninger å demontere og remontere kroppene sine av fri vilje, noe som gjør det mulig for de fleste skapninger i høyt utviklede kulturer å «være» hvor de vil - når de vil det.

Inkludert lysår gjennom universet?

Ja. I de fleste tilfeller, ja. Slik «langdistanse» - reising gjennom galaksene gjøres slik en stein spretter på vannet. Man gjør ikke forsøk på å gå gjennom Matrisen som er universet, men snarere å «sprette rundt på den». Det er det beste bildet som finnes på ditt språk for å beskrive fysikken i det.

Når det gjelder det man i deres samfunn kaller «arbeid» - som begrep eksisterer det ikke i de fleste høyt utviklede kulturer. Handlinger blir utført, aktiviteter blir foretatt, basert utelukkende på hva en skapning elsker å gjøre og betrakter som det høyeste uttrykk for Selvet.

Det er supert om man kan gjøre det, men hvordan blir mindreverdige arbeid utført?

Begrepet «mindreverdig arbeid» eksisterer ikke. Det du ville betegne som «mindreverdig» i ditt samfunn, er ofte det mest ærefulle i en verden av høyt utviklede skapninger. Høyt utviklede skapninger som utfører de daglige gjøremål som «må» gjøres for at et samfunn skal eksistere og fungere, er de best belønnede, høyest dekorerte «arbeidere» i Altets tjeneste. Jeg setter ordet «arbeidere» i anførselstegn her, for blant høyt utviklede skapninger blir ikke dette ansett som «arbeid» i det hele tatt, men den høyeste formen for selvoppylning.

De ideene og opplevelsene mennesker har skapt rundt selvtuttrykk som dere har kalt «arbeid» - er ganske enkelt ikke del av høyt utviklede skapningers kultur. «Slit og strev», «overtid», «press» og andre selvskapte opplevelser blir ikke valgt av høyt utviklede skapninger, som for øvrig heller ikke gjør forsøk på å «komme seg fram», «klatre til topps» eller «gjøre suksess».

Selve begrepet «suksess» slik dere har definert det, er fremmed for en høyt utviklet skapning, nettopp fordi det motsatte fiasko ikke finnes.

Hvordan opplever da høyt utviklede skapninger opplevelsen av å ha utrettet eller oppnådd noe?

Ikke ved å konstruere et omstendelig verdisystem omkring «konkurrans», «vinne» og «tape» som i de fleste menneskelige systemer og aktiviteter - til og med (og spesielt) i skolene deres - men snarere gjennom en dyp forståelse av hva som er virkelige verdier i et samfunn, og av en sann anerkjennelse av det.

En prestasjon blir definert som «å gjøre noe som gir verdi» ikke «å gjøre noe som gir 'berømmelse' og 'rikdom' enten det har verdi eller ikke.»

Men høyt utviklede skapninger har et «verdisystem»!

Ja, selvsagt. Men det er svært ulikt de fleste menneskers. Høyt utviklede skapninger vurderer det som er til nytte for Alle høyt.

Det gjør vi også!

Ja, men dere definerer «nytte» så annerledes. Dere ser større nytte i å sparke en liten lærkule mot et mål eller å ta av alle klærne på et stort sølvskimrende lerret enn å føre avkom til livets største sannheter, eller være kilde til et samfunns åndelige opprettholdelse. Dere ærer og betaler ballspillere og filmstjerner mer enn lærere og prester. Her har dere snudd alt opp-ned, gitt hvor dere sier dere ønsker å gå som samfunn.

Dere har ikke utviklet særlig skarpe observasjonsevner. Høyt utviklede skapninger ser alltid hvordan ting er og «hva som virker». Menneskene gjør ofte ikke det.

Høyt utviklede skapninger ærer ikke lærere og prester fordi det er «moralsk riktig». De gjør det fordi «det fungerer», gitt hvor de ønsker at samfunnet deres skal gå.

Likevel, der det er et verdisystem, må det også være noen som har og noen som ikke har. I høyt utviklede samfunn er det altså lærerne som er rike og berømte, og ballspillerne som er fattige.

Det er ingen som «ikke har» i et høyt utviklet samfunn. Ingen lever i så dyp fornedrelse som dere har tillatt mange mennesker å gjøre. Og ingen dør av sult, som 400 barn gjør i timen og 30 000 mennesker gjør om dagen på din planet. Og det finnes ikke noe sånt som et liv i «stille desperasjon», som det gjør i menneskelige samfunn.

Nei. I høyt utviklede samfunn finnes ikke noe sånt som «de nødlidende» og «de fattige».

Hvordan har de unngått det? Hvordan?

Ved å ta i bruk to grunnleggende prinsipper –

Vi er alle Ett.

Det er nok.

Høyt utviklede skapninger har en bevissthet og tilstrekkelighet, og en bevissthet som skaper det. Gjennom høyt utviklede skapningers bevissthet om den innbyrdes forbindelsen mellom alle ting, blir ingen av naturressursene på en høyt utviklet skapnings hjemmeplanet kastet eller ødelagt. Dette gjør at det er tilstrekkelig for alle - følgelig «Det er nok».

Menneskelig bevissthet om utilstrekkelighet - om at det ikke er nok - er roten til all bekymring, alt press, all konkurranse, all sjalusi, alt sinne, alle konflikter og, til syvende og sist, alle drap på din planet.

Dette, pluss menneskenes tro på alle tings atskillelse snarere enn deres enhet, er hva som har skapt 90 prosent av lidelsen i livene deres, bedrøveligheten i historien deres og impotensen i deres tidligere forsøk på å gjøre tingene bedre for alle.

Dersom dere kunne endre disse to elementene i bevisstheten deres, ville allting endre seg.

Hvordan? Jeg vil gjøre det, men jeg vet ikke hvordan. Gi meg et verktøy, ikke bare plattheter.

Greit. Det er rett og rimelig. Her har du et verktøy.

«Lat som om».

Lat som om dere alle var Ett. Bare start å late som det i morgen. Betrakt alle som «deg», som går gjennom en vanskelig periode. Betrakt alle som «deg», som bare venter på en fair sjanse. Se alle som «deg», som bare opplever ting annerledes.

Prøv det. Gå omkring i morgen og prøv det. Se alle gjennom nye øyne.

Begynn deretter å late som om det «var nok». Som om du hadde «nok» penger, «nok» kjærlighet, «nok» tid, hva ville du gjøre annerledes? Ville du dele mer åpent, mer fritt, mer rettferdig?

Det er interessant, for det er akkurat hva vi gjør med naturressursene våre, og som miljøvernerne kritiserer oss for. Vi later som om «det er nok».

Det som virkelig er interessant er at dere later som om det er i sparsom tilførsel av alle ting dere tror dere har nytte av, slik at dere overvåker tilførselen av det veldig nøye - og også ofte skjuler det. Men med miljøet, naturressursene og økologien spiller dere kjapt, og taper.

Så man kan bare gå ut fra at dere ikke tror dere har særlig nytte av miljøet, naturressursene og økologien.

Eller at vi «later som om» det er nok.

Dere gjør ikke det. For om dere gjorde det, ville dere dele disse ressursene mer rettferdig. Men akkurat nå bruker en femtedel av verdens befolkning fire femtedeler av verdens ressurser. Og dere viser ingen tegn på å endre den fordelingen.

Det er nok til alle om dere bare kunne la være å ødsle med det så tankeløst på noen få privilegerte. Dersom alle mennesker brukte ressursene klokere, ville dere bruke mindre enn dere nå gjør ved å la et fåtall mennesker bruke dem uklokt.

Bruk ressursene, ikke misbruk ressursene. Det er alt miljøvernerne sier.

Jeg blir deprimentert igjen. Du gjør meg stadig deprimentert.

Du er noe for deg selv, vet du det? Du kjører langs en ensom vei, du har kjørt deg bort og har glemt hvordan du skal komme dit du vil. Så kommer noen og viser deg veien. Eureka! Du blir kjempeglad, ikke sant? Nei da, du blir deprimentert.

Forbløffende.

Jeg blir deprimentert fordi jeg ikke ser at vi hører på dem som viser oss veien. Jeg ser ikke engang at vi ønsker det. Jeg ser at vi marsjerer rett inn i veggen, og ja, jeg blir deprimentert av det.

Du bruker ikke observasjonsevnen din. Jeg ser hundrevis av mennesker som heier når de leser dette. Jeg ser millioner som innser de enkle sannhetene her.

Og jeg ser en ny kraft for endringer som vokser i intensitet på planeten din. Hele tanke-systemer blir gitt på båten. Styre-reformer blir oppgitt. Økonomisk politikk revidert. Åndelige sannheter etterprøvet.

Din rase er i ferd med å våkne.

Observasjonene på disse sidene trenger ikke å være en kilde til mismot. At du anerkjenner dem som sannheter kan være enormt oppmuntrende dersom du tillater dette å bli drivstoffet som driver endringsmotoren.

Du er en endringsagent. Du er den som kan bety en forskjell for hvordan mennesker skaper og opplever sine liv.

Hvordan? Hva kan jeg gjøre?

Vær forskjellen. Vær endringen. Personifiser bevisstheten om at «Vi Er Alle Ett», og «Det er nok».

Endre deg Selv, endre verden.

Du har gitt deg Selv til denne boka, og til hele Himmelske samtaler-materialet for at dere nok en gang skal kunne erindre hvordan det var å leve som høyt utviklede skapninger.

Vi levde på denne måten en gang før, ikke sant? Du nevnte dette tidligere, at vi har levd på denne måten en gang før.

Ja. I det du ville kalle oldtiden. Mesteparten av det jeg har beskrevet her, har blitt opplevd av din rase tidligere.

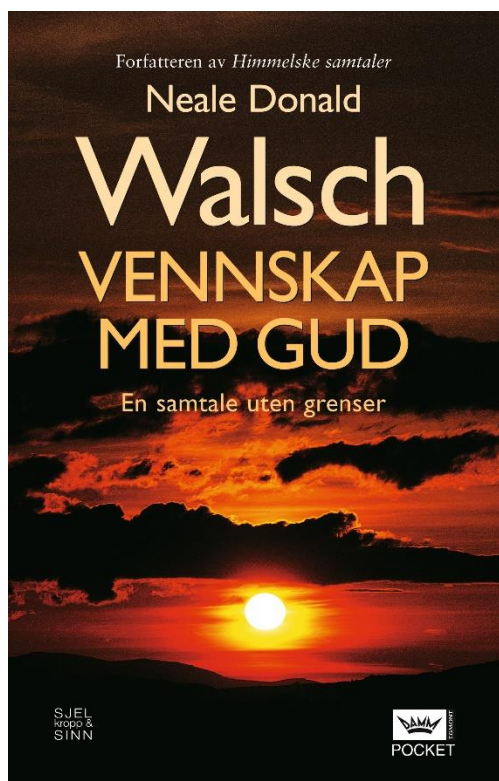
Nå er det en del av meg som ønsker å bli enda mer deprimert! Du mener at vi kom oss hit, og mistet alt? Hva er vitsen med å gå «rundt i sirkler» som vi gjør?

Evolusjon! Evolusjonen er ikke en rett linje.

Dere har en mulighet nå til å gjenskape de beste opplevelser fra deres oldtidssivilisasjon, og samtidig unngå de verste. Dere trenger ikke å la deres personlige egoisme og avanserte teknologi ødelegge samfunnet denne gangen. Dere kan gjøre det annerledes. Du kan utgjøre forskjellen.

Det ville være veldig spennende for deg, om du tillot det.

Vennskap med Gud

I denne boken forteller forfatteren en del om sin fortid, og om hvordan livet hans har forandret seg etter at trilogien Himmelske samtaler kom ut. I denne boken stiller han fremdeles spørsmål, men her kommer han med svar også, han snakker med Gud, ikke bare til Gud.

Hvor får man tak i boken?

Boken kan leses digitalt gratis via nettbiblioteket til Nasjonalbiblioteket.

Link [her](#).

Humor, glede og møte med Elisabeth Kübler-Ross

Utdraget er fra kapittel 13

Du lovet å fortelle oss om ditt liv, spesielt om dine opplevelser etter at bøkene *Himmelske samtaler* kom ut, og du har bare gitt oss noen bruddstykker. Så kanskje vi *begge* burde holde hva vi har lovet!

Greit for meg.

Vel, jeg kuttet ut jobben i fylkesregjeringen, begynte deretter å arbeide i skolevesenet, og etter ti år dro jeg til vestkysten for å jobbe for dr. Elisabeth Kübler-Ross. Halvannet år senere startet jeg mitt eget reklamebyrå i San Diego, for så å flytte til staten Washington et par år etter det igjen. Så flyttet jeg til Portland og deretter til den sørlige delen av Oregon, der jeg bodde under åpen himmel - og var blakk som en kirkerotte. Endelig fikk jeg en radiojobb igjen, men tre år senere fikk jeg sparken og hadde det helt jævlig. Etter det ble jeg programleder for et nasjonalt snakkeshow, jeg skrev bøkene *Himmelske samtaler*, har hatt det helt topp etter det, og her er jeg altså.

Jeg har holdt løftet mitt; nå er det din tur til å holde ditt.

Jeg tror folk vil ha litt mer enn det.

Nei da, det vil de ikke. De vil høre noe fra deg. De vil at du skal holde løftet ditt.

Ja vel.

Jeg skapte verden og Adam og Eva, plasserte dem i Edens hage, sa til dem at de skulle være fruktbare og formere seg, hadde noen problemer med en slange der, og så at de la skylden på hverandre og misforsto alt. Litt senere ga jeg en gammel mann et par steintavler for å prøve å få orden på sakene, Jeg delte et hav i to og fikset noen mirakler, sendte noen budbringere for å fortelle historien min, la merke til at ingen lyttet, men bestemte meg for å prøve videre, og her er jeg altså.

Nå har jeg holdt løftet mitt.

Slett ikke verst. Slett ikke verst.

Det som gjelder for den ene, må også gjelde for den andre.

Det er sikkert 30 år siden noen har brukt den talemåten.

Jeg er gammel, skikkelig gammel. Hva er det egentlig du vil?

Jeg vil at du skal slutte med å klovne. Det er ingen som kommer til å tro et ord av det som står i denne boken hvis du fortsetter å være klovn.

Hør nå her. På seg selv kjenner man andre.

Ja vel, har vi fått det ut av systemet nå? Kan vi komme oss tilbake al boken?

Hvis du insisterer.

Jeg vil vite noe mer om Guds fem holdninger. Jeg merket meg at det i alle fall var én av dem som ikke akkurat var overstadig morsom.

Kanskje den burde ha vært det.

Vil du være så snill å *holde opp*?

Nei, jeg mener det alvorlig. Folk har en forestilling om at Gud er helt humørløs, at han ikke kan le, og at alle må forholde seg veldig hellig til det guddommelige. Jeg skulle ønske dere tødde opp litt.

Alle sammen. At dere lo av dere selv. Det var noen som en gang sa: «Den dagen dere kan le godt av dere selv, er dere blitt voksne.»

Ikke ta dere selv for alvorlig. Prøv å slappe av litt. Og når dere først er i gang, så gi andre muligheten til det også.

Du vil vite noe om Guds fem holdninger? La oss se på den første.

«Totalt glede fylt.»

Det er den *første* holdningen. La du merke til det? Jeg satte opp den *først*.

Ja, og hva mener å du si med det?

Jeg sier at den kommer foran alt annet. Den er det som *gjør* alt mulig. Uten glede er det intet.

Jeg sier at hvis du ikke har litt humor i livet, så vil det være uten mening. Jeg sier at latter er den beste medisinen. Jeg sier at glede er bra for sjelen.

Jeg vil gå lenger enn det. Glede *er* sjelen. Sjelen er det samme som glede. Ren glede. Endeløs glede. Ren, ubegrenset, uinnskrenket glede. Det er sjelens *natur*.

Et smil er et vindu til sjelen din. Latter er døren.

Oi sann.

Ja, det kan du si.

Hvorfor er sjelen så lykkelig? *Folk* er ikke så lykkelige. Jeg mener, folk som har disse sjelene, virker ikke lykkelige i det hele tatt, så hva er det som foregår her?

Det er et fantastisk spørsmål. Hvis sjelen er så full av glede, hvorfor er ikke du det? Det er et helt fantastisk spørsmål.

Svaret ligger i sinnet ditt. Du må være glad «til sinns» hvis du skal kunne frigjøre den gleden du har i hjertet ditt.

Jeg trodde gleden bodde i sjelen.

Hjertet ditt er korridoren mellom sjelen og sinnet ditt. Gleden i sjelen din må bevege seg gjennom hjertet ditt, ellers vil du ha et lukket sinn for den.

Følelser er sjelens språk. Hvis du har et lukket sinn, vil de hope seg opp i hjertet ditt til det blir overfylt. Det er derfor du sier at hjertet ditt revner når du er veldig, veldig lei deg. Og det er derfor du sier at hjertet ditt brister av lykke.

Du må åpne for sinnet ditt, la følelsene dine få uttrykk, gi dem muligheten til å *bryte seg ut*, og hjertet ditt vil verken revne eller breste; det vil bli en fritt flytende kanal for livsenergien i sjelen din.

Men hvis sjelen er glede, hvordan kan den da også være trist?

Glede er et uttrykk for liv. Det du kaller glede, er den frie flyten av livsenergi. Livets essens er enhet - et samhold med alt som er. Det er det livet er: *uttrykt* samhold. Følelsen av samhold er det samme som følelsen av det du kaller kjærlighet. På ditt språk sies det at livets essens er kjærlighet. Da er glede kjærlighet som kommer fritt til uttrykk.

Når det frie og ubegrensede uttrykket for liv og kjærlighet - det vil si opplevelsen av samhold og enhet med alle ting og alle sansevesener - blir forbudt eller begrenset av en gitt omstendighet eller tilstand, så vil ikke sjelen, som er selve gleden, komme til fullt uttrykk. Glede som ikke kommer til uttrykk, er den følelsen du kaller tristhet.

Nå blir jeg en smule forvirret. Hvordan kan en ting være én ting hvis den er en annen? Hvordan kan en ting være kald hvis dens tens er det som er varmt? Hvordan kan sjelen være trist hvis dens essens er glede?

Du misforstår universets natur. Du ser fremdeles tingene som atskilte. Varmt og kaldt er ikke atskilt fra hverandre. *Intet er det.*

Det finnes intet i universet som er atskilt fra noe som helst annet. Varmt og kaldt er derfor det samme i *varierende grad*. Det samme gjelder for tristhet og glede.

For en fantastisk innsikt! Jeg har aldri tenkt på det på den måten. Tristhet og glede er bare to navn. De er ord som vi har brukt for å beskrive *forskjellige nivåer av den samme energien*.

Ja, forskjellige uttrykk for den universelle makt. Og det er derfor disse to følelsene kan oppleves i samme øyeblikk. Kan du forestille deg noe slikt?

Ja! Jeg *har* følt tristhet og glede på samme tid.

Det er klart du har det. Det er slett ikke uvanlig.

TV-serien M*A*S*H var et perfekt eksempel på en slik type sidestilling av såkalte motsetninger.

Ja. Dette er glimrende eksempler på hvordan latter kan helbrede, og hvordan tristhet og glede kan gå over i hverandre.

Det handler om selve livsenergien, denne strømmen som du kaller tristhet/glede.

Og denne energien kan uttrykkes i det du kaller glede når som helst. Det er fordi livsenergien kan *kontrolleres*. På samme måte som man skrur en termostat fra kaldt til varmt, kan du intensivere vibrasjonene i livsenergien, fra tristhet til glede. Og det vil jeg si deg: Hvis du bærer på glede i hjertet, er du rustet for alt.

Men hvordan bærer du på glede i hjertet? Hvordan får du den dit hvis den ikke er der?

Den er der.

Det er ikke alle som opplever det slik.

De kjenner ikke gledens hemmelighet.

Hva er hemmeligheten?

Du kan ikke føle gleden før du slipper den ut.

Men hvordan kan du slippe den ut hvis du ikke føler den?

Hjelp en annen til å føle den. Frigjør den gleden som finnes i en annen, og du vil frigjøre den gleden som er i deg selv.

Det er ikke alle som vet hvordan de skal gjøre det. Det blir for stort og for vanskelig.

Det kan gjøres ved hjelp av noe så enkelt som et smil. Eller en kompliment. Eller et kjærlig øyekast. Og det kan gjøres ved hjelp av noe så elegant som å elske. Ved hjelp av disse, og mange andre, ting kan du frigjøre gleden hos andre.

Med en sang eller en dans, et penselstrøk, en liten skulptur, eller med et dikt. Ved å holde noen i hånden, ved å dele tanker, eller ved å slå sjeler sammen.

Gjennom en felles skapervirksomhet som formidler noe godt, vakkert og nyttig.

Du kan gjøre det ved å dele en følelse, ved å fortelle en sannhet, ved å stenge for sinne, ved ikke å fordømme, ved å bestemme deg for å tilgi, ved å velge å frigjøre. Med en forpliktelse til å gi, og nåden til å motta.

Jeg kan fortelle deg at det er tusen måter du kan frigjøre gleden i en annens hjerte på. Nei, tusen ganger tusen. Og i samme øyeblikk som du bestemmer deg for å gjøre det, vil du vite hvordan.

Du har rett. Jeg vet du har rett. Man kan til og med gjøre det på et menneskets dødsleie.

Jeg sendte deg en stor lærer for å vise deg det.

Ja. dr. Elisabeth Kübler-Ross. Det var nesten ikke til å tro. Det var utrolig at jeg faktisk skulle komme til å møte henne, og at jeg til og med skulle arbeide for henne. For en fantastisk kvinne.

Jeg hadde trukket meg fra fylkesregjeringen (før Joe Alton fikk problemer. *Huff!*) for å ta en jobb i skolevesenet. Informasjonssjefen gikk av med pensjon, og jeg søkte stillingen. Nok en gang var jeg på rett sted til rett tid. Jeg fikk enda mer livstrening, der jeg jobbet med alt fra kriseløsning til pensumplanlegging. Enten jeg jobbet med en 250-siders rapport om opphevelse av raseskillet i skolen for en kongresskomité, eller jeg reiste fra skole til skole for å holde en helt ny type familiemøter med lærere, foreldre, elever, administratorer og støtteapparat, så befant jeg meg hele tiden midt oppe i alt som foregikk på skoleområdet.

Jeg tilbrakte hele 70-årene her — jeg hadde aldri arbeidet på ett sted så lenge — og hadde stort utbytte av det i de første 6-7 årene. Men til slutt begynte utfordringene å falme, og de oppgavene jeg fikk, begynte å bli preget av gjentakelser og mangel på inspirasjon. På dette tidspunktet følte jeg også at jeg var kommet inn i en blindgate — jeg kunne se meg selv gjøre den samme jobben i 30 år til. Fordi jeg ikke hadde noen akademisk grad, var det ikke store sjanser for å bli forfremmet (jeg var faktisk heldig som hadde fått en såpass bra jobb), og energinivået mitt begynte å synke.

Så, i 1979, ble jeg kidnappet av dr. Elisabeth Kübler-Ross. Og kidnappet er virkelig ordet.

Jeg hadde begynt å hjelpe Elisabeth det året på frivillig basis sammen med en venn, Bill Griswold, med å koordinere noen forelesninger som skulle samle inn penger til Shanti Nilaya, den ideelle organisasjonen som støttet arbeidet hennes. Bill hadde introdusert meg for dr. Ross et par måneder tidligere, da han ba meg om å hjelpe ham med å lage PR for et møte han hadde fått henne til å holde i Annapolis.

Jeg hadde selvfølgelig hørt om Elisabeth Kübler-Ross. Hun hadde oppnådd store ting, blant annet gjennom sin grunnleggende bok fra 1969, *Døden er livsviktig*, som hadde endret verdens syn på dødsprosessen, fjernet tabuene omkring thanatologien (læren om døden), bidratt til grunnleggelsen av den amerikanske hospicebevegelsen, og således endret millioner av menneskers liv for alltid.

(Hun har skrevet mange bøker siden den gang, blant annet *Livshjulet*.)

Jeg ble umiddelbart begeistret for Elisabeth - i likhet med de aller leste som møter henne. Hun har en helt spesiell magnetisk og fengslende personlighet, og de menneskene hun har fått nær kontakt med, har aldri vært helt de samme etterpå. Etter en time sammen med henne visste jeg med meg selv at dette var et menneske jeg ønsket å jobbe for.

Bortimot et år etter vårt første møte var Bill og jeg i Boston for å arrangere et foredrag for henne. Noen av oss satt i et stille hjørne i en restaurant, og nøt en sjelden personlig konversasjon med Elisabeth. Jeg hadde hatt et par — tre slike samtaler med henne tidligere, så hun hadde allerede hørt det jeg gjentok for henne den kvelden: Jeg ville gjøre hva som helst for å jobbe sammen med henne.

På den tiden etablerte Elisabeth grupper som studerte temaene liv, død og transisjon rundt omkring i landet, der hun arbeidet sammen med dødssyke mennesker og deres familier, og andre som engasjerte seg i det hun kalte «sorgarbeid». Jeg hadde aldri vært borti noe lignende tidligere. (Senere skrev hun en bok, *To Live Until We Say Goodbye*, der hun med stor følelsesmessig innlevelse beskrev hva som skjedde i disse gruppene.) Denne kvinnen berørte menneskers liv på en meningsfylt og dyptpløyende måte, og jeg kunne se at det arbeidet hun utførte, ga hennes eget liv mening.

Det gjorde ikke mitt arbeid. Jeg gjorde bare det jeg trodde jeg måtte gjøre for å overleve (eller for å sørge for at andre overlevde). En av de tingene jeg lærte av Elisabeth, var at ingen av oss trenger å gjøre det. Elisabeth kunne gi oss de mest fantastiske leksjoner ved hjelp av de enkleste ord. På restauranten i Boston den kvelden var jeg så heldig å få en av disse servert.

«Jeg vet ikke riktig,» klaget jeg, «jeg føler ikke at arbeidet Mitt engasjerer meg lenger, og det føles som om jeg kaster bort livet mitt, men jeg kommer vel til å jobbe til jeg blir 65 og kan ta ut pensjon,»

Elisabeth så på meg som om jeg skulle være gal. «Du er da ikke nødt til å gjøre det,» sa hun rolig. «Hvorfor gjør du det?»

«Hvis det bare hadde vært meg selv, ville jeg ikke ha gjort det, tro meg. Jeg ville ha hoppet av den dag i morgen. Men jeg har en familie å ta meg av.»

«Si meg en ting, hva ville familien din gjøre dersom du døde; morgen?» spurte Elisabeth.

«Det har ikke noe med saken å gjøre,» protesterte jeg. «Jeg er ikke død. Jeg lever fremdeles.»

«Kaller du det å leve?» svarte hun og snudde seg for å snakke med en annen ved bordet, som om det var helt opplagt at det ikke var noe mer å si om den saken.

Morgenen etter drakk vi kaffe på hotellet sammen med medarbeiderne hennes i Boston, da hun plutselig snudde seg mot meg. «Kjør meg til flyplassen,» sa hun.

«Ja vel,» svarte jeg. Bill og jeg hadde kjørt til Boston fra Annapolis, og bilen min sto rett utenfor.

Under kjøreturen fortalte Elisabeth at hun skulle til Poughkeepsie i New York for å jobbe intensivt i fem dager med en gruppe. «Bli med meg inn,» sa hun. «Jeg trenger hjelp til å bære bagasjen min.»

«Ja, selvfølgelig» sa jeg og svingte inn på parkeringsplassen.

Elisabeth viste billetten sin ved innsjekkingsranken, og så tok hun frem et kredittkort. «Jeg vil gjerne ha et sete til på dette flyet,» sa hun til damen bak skranken.

«La meg se om vi har plass,» svarte hun. «Ja, vi har faktisk ett ledig sete.»

«Selvsagt,» strålte Elisabeth som om hun bar på en hemmelighet.

«Og hvem er den andre passasjeren?» ville damen bak skranken vite.

Elisabeth pekte på meg. «Han der,» mumlet hun. «Unnskyld meg?» gispet jeg.

«Du blir med til Poughkeepsie, ikke sant?» sa Elisabeth, som om vi skulle ha diskutert det hele ferdig.

«Nei! Jeg må på jobben i morgen. Jeg har bare tatt meg fri i tre dager.»

«Det arbeidet vil bli gjort uten deg,» sa hun saklig.

«Men jeg har bilen min her i Boston,» protesterte jeg. «Jeg kan ikke bare etterlate den på parkeringsplassen.»

«Bill kan komme og hente den.»

«Men... Jeg har ingen klær med meg. Jeg hadde ikke planlagt å være så lenge borte.»

«Det er butikker i Poughkeepsie.»

«Elisabeth, jeg kan ikke gjøre dette. Jeg kan ikke bare sette meg på et fly og reise av gårde på denne måten.» Hjertet hamret i brystet mitt, for det var nettopp det jeg ønsket.

«Damen her trenger førerkortet ditt,» sa hun og blunket.

«Men Elisabeth ...»

«Skynd deg, ellers kommer jeg for sent til flyet.»

Jeg leverte damen førerkortet mitt. Hun ga meg en billett.

Idet Elisabeth vandret av sted til utgangen, fulgte stemmen min etter henne: «Jeg må ringe til kontoret og si at jeg ikke kommer ...»

Elisabeth fordypet seg i en bok på flyet, og sa knapt til ord til meg. Men da vi kom frem til stedet der gruppen skulle møtes i Poughkeepsie, presenterte hun meg for forsamlingen som sin nye PR-medarbeider.

Jeg ringte hjem til min kone og fortalte at jeg var blitt bortført, og at jeg ville være tilbake på fredag. Og i de to neste dagene så jeg hvordan Elisabeth arbeidet. Jeg så menneskers liv forandre seg rett foran øynene mine. Jeg så hvordan gamle sår ble leget, gamle problemer bli løst, gammelt sinne bli oppløst, gammel tro overvunnet.

Ved en anledning var det en kvinne som satt i nærheten av meg som «gikk opp i limingen». (Et uttrykk gruppestaben bruker når noen bryter ut i langvarig gråt, eller på annen måte mister kontrollen over situasjonen.) Med en liten hodebevegelse signaliserte Elisabeth til meg at jeg skulle ta meg av det.

Jeg leide den gråtende kvinnen varsomt ut av rommet og fulgte henne til en liten, skjermet plass som var gjort klar ute i korridoren, Jeg hadde aldri gjort noe slikt før, men Elisabeth hadde gitt meget nøyaktige instruksjoner til alle i staben (hun hadde som regel tre eller fire mennesker med seg). En ting var hun veldig klar på. «*Ikke prøv å ordne opp i det,*» sa hun, «bare lytt. Hvis dere trenger hjelp, så få tak i meg, men bare det å være der og lytte er nesten alltid tilstrekkelig.» Hun hadde rett. Jeg klarte tydeligvis å «være der» for gruppe deltageren på en god måte. Jeg klarte å gi henne et rom av trygghet, gi henne rom til å få alt sammen ut, til å slippe det hun hadde båret på, det som ble utløst i det andre rommet. Hun gråt og ynket seg og freste ut sitt sinne og snakket rolig, for så å gjennomgå hele syklusen igjen. Jeg har aldri følt meg så nyttig i hele mitt liv.

Den ettermiddagen ringte jeg skolestyrets kontor i Maryland.

«Personalkontoret,» sa jeg til sentralborrdamen, og da jeg var blitt satt over til den riktige avdelingen, trakk jeg pusten dypt.

«Kan man,» spurte jeg, «si opp over telefonen?»

Min tid som medlem av Elisabeths stab var en av de største gavene jeg har fått. På nært hold kunne jeg følge en kvinne som arbeidet på en helgenaktig måte, time etter time, uke etter uke, måned etter måned. Jeg var ved hennes side i foredragssaler og grupperom, og ved menneskers dødsleie. Jeg så henne sammen med gamle mennesker og små barn. Jeg fulgte henne når hun besøkte fryktsomme og tapre, glade og triste, åpne og lukkede, rasende og ydmyke mennesker.

Jeg så en mester.

Jeg så henne helbrede de dypeste sår som kan påføres den menneskelige psyke.

Jeg så, jeg lyttet, og prøvde å lære på harde livet.

Og jeg kom til å forstå at det du har sagt, er sant.

Det er tusen måter å frigjøre gleden i en annens hjerte på, og i samme øyeblikk som du bestemmer deg for å gjøre det, vil du vite hvordan.

Og man kan til og med gjøre det ved et dødsleie, Takk for at du har lært meg det, og takk for læremesteren.

Vær så god, min venn. Og vet du nå hvordan du skal leve i glede?

Elisabeth oppfordret oss til å elske betingelsesløst, tilgi hurtig, og aldri tenke på fortidens smerter. «*Hvis dere skulle skjerme elvesluktene mot stormen,*» kunne hun si, «*ville dere aldri se skjønnheten i furene og sprekkene og utskjæringene.*»

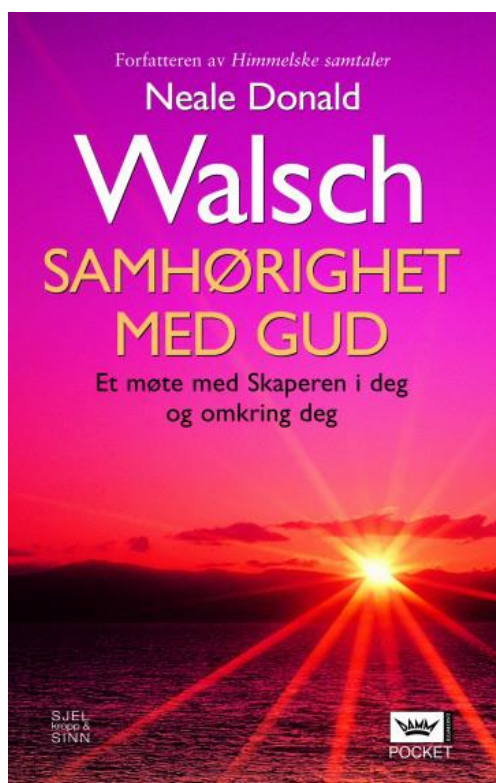
Hun oppfordret oss også til å leve fullt og helt i nået, til å stoppe opp og smake på markjordbærene, og til å gjøre det som skulle til for å avslutte det hun kalte «de ufullførte gjøremålene deres», slik at man kunne leve et fryktløst liv og favne døden, fri for anger. «*Når dere ikke er redde for å dø, er dere ikke redde for å leve.*» Og det største budskapet hennes var: «*Døden finnes ikke.*»

Det er mye å få fra én person.

Elisabeth har mye å gi.

Begi deg da ut og lev disse sannhetene, og dem jeg har gitt deg gjennom andre kilder, slik at du kan spre ut gleden i sjelen din, føle den i hjertet ditt, og kjenne den i sinnet ditt. Gud er liv, på sitt høyeste vibrasjonsplan, som er gleden selv. Gud er fylt av en total glede, og du vil nå ditt eget uttrykk for gudlighet når du uttrykker Guds første holdning.

Samhørighet med Gud

Et møte med Skaperen i deg og omkring deg. I samtaler med Gud om alt fra håp og kjærlighet, livet og døden til godhet og ondskap, delte Neale Donald Walsch sin spesielle relasjon til Gud med oss. Samtalene utviklet seg til et vennskap. Nå står vi på terskelen til en åndelig forening med Gud. Samhørighet med Gud, som er en frittstående fortsettelse av de tidligere bøkene, utfordrer alle som søker å utvikle sitt eget forhold til Gud - en Gud som er i oss og overalt omkring oss.

I denne boken snakkes det med en stemme.

Hvor får man tak i boken?

Boken kan leses digitalt gratis via nettbiblioteket til Nasjonalbiblioteket.

Link [her](#).

Forspill – om menneskenes ti illusjoner

Utdraget er en introduksjon til boken

Gud har snakket med dere mange ganger og på mange måter i årenes løp, men sjelden så direkte som nå.

Denne gangen snakker jeg med dere som dere, og det har bare skjedd noen ganske få ganger så lenge dere har levd.

Det er ikke mange mennesker som har hatt mot til å høre på meg slik - som seg selv. Og enda færre har delt det de har hørt, med andre. De få som har lyttet, og delt med andre, har forandret verden.

Æsop, Konfutse, Lao-tse, Buddha, Moses og Jesus var blant dem.

Og Chuang-tse, Aristoteles, Huang-po, Sahara, Mahavira og Krishnamurti.

Likeledes Paramahansa Yogananda, Ramana Maharshi, Kabir, Ralph Waldo Emerson, Thich Nhat Hanh, Dalai Lama, Elizabeth Clinton.

Nevnes kan også Sri Aurobindo, Mor Teresa, Meher Baba, Mahatma Gandhi, Kahlil Gibran, Baha' Allah, Ernest Holmes, Sai Baba.

Videre har vi Jeanne d' Arc, Frans av Assisi, Joseph Smith og flere andre som ikke er nevnt her. Listen er lang. Likevel, i forhold til det totale antallet mennesker som har levd på denne kloden, er tallet forsvinnende lite.

Disse menneskene har vært mine budbringere - for de har alle båret sannheten frem i sine hjerter slik de har oppfattet den, og så klart de har evnet. Og selv om hver av dem har gjort det via ufullkomne medier, har de gitt dere innsikt i en usedvanlig visdom som hele menneskeheten har kunnet dra nytte av.

Det som er så fascinerende, er hvor entydig innsikten deres har vært. Den har kommet til uttrykk til helt forskjellige tider på helt forskjellige steder, men likevel synes det som om de har snakket med samme stemme. Så små har ulikhetene mellom dem vært, og så mye har de hatt til felles.

Nå er tiden inne til å komplettere denne listen med andre, nålevende mennesker - nemlig mine nyeste budbringere.

Vi vil tale med en stemme. Eller vi vil ikke gjøre det.

Det er opp til dere å foreta det valget, slik dere alltid har gjort. For i hvert eneste øyeblikk av nået har dere tatt avgjørelser, og uttrykt dem gjennom handling.

Fra begynnelsen av er deres tanker mine, og mine tanker er deres. For i begynnelsen kan det ikke være annerledes. Det er bare en kilde til det som er, og den ene kilden er det som er.

Alle ting strømmer ut fra den kilden, for deretter å gjennomtrenge det værende overalt, og åpenbare seg som individuasjoner av det hele.

De individuelle tolkningene av det ene budskapet fremkaller enhetens mirakel i mange former.

Denne mangeformede enheten er det dere kaller livet.

Livet er fortolkninger av Gud. Det vil si at han er omsatt i mange former.

Omsettingens første plan går fra det forente ikke-fysiske over i det individuerte ikke-fysiske. Omsettingens annet plan går fra det individuerte ikke fysiske over i det individuerte fysiske. Omsettingens tredje plan går fra det individuerte fysiske over i det forente fysiske.

Omsettingens fjerde plan går fra det forente fysiske over i det forente ikke-fysiske. Da er livssyklusen fullført.

Den kontinuerlige omsettingsprosessen av Gud skaper endeløse variasjoner innenfor Guds enhet. Denne variasjonen av det enhetlige er det jeg har kalt "individuasjon". Det er det individuelle uttrykket for det som ikke er atskilt, men som kan uttrykkes individuelt.

Hensikten med det individuelle uttrykket er at jeg skal kunne oppleve meg selv som det hele, gjennom mine enkelte deler. Og fordi det hele er større enn summen av de enkelte delene, kan jeg bare oppleve dette ved å kjenne summen.

Og det er det dere er. Dere er summen av Gud.

Jeg har fortalt dere dette mange ganger tidligere, og mange av dere har oppfattet dette som Guds sønn. Det er også riktig. Dere er Guds sønner og døtre. Men det spiller ingen rolle hva slags merkelapper eller hvilke navn dere bruker, for alt munner ut i det samme: Dere er summen av Gud.

Det er også alt som er omkring dere. Alt det dere ser, og ikke ser. Alt som er, alt som alltid har vært, og alt som alltid vil være, er meg. Og alt det jeg er, er jeg nå.

Jeg er det jeg er - slik jeg har fortalt dere mange ganger. Jeg har aldri opphørt å være noe av det jeg alltid har vært.

Og det er intet av det jeg alltid vil være som jeg ikke er nå. Jeg kan ikke bli noe som jeg ikke er nå, og jeg kan heller ikke unngå å være noe jeg en gang var.

Det er slik som det var i begynnelsen som det er nå, og alltid vil være - en verden uten ende. Amen.

Jeg kommer til dere nå, på denne dagen og i denne timen, når dere innleder et nytt millennium, slik at dere skal kunne innlede et nytt årtusen på en ny måte: slik at dere endelig skal bli kjent med meg, slik at dere skal velge meg først, slik at dere for alltid skal være meg, på alle måter.

Tidspunktet er valgt med omhu. Jeg startet disse åpenbaringene tidlig i det siste tiåret av forrige årtusen, og fortsatte mine samtaler med dere i den siste delen av århundret; og i den aller siste tiden av forrige årtusen minnet jeg dere på hvordan dere kunne oppnå et vennskap med meg.

Nå i det første året i det nye årtusetaler jeg til dere med en stemme, slik at vi kan oppleve en forening.

Hvis dere velger å gå inn i en slik forening med Gud, vil dere endelig finne fred og glede og frihet, og en ubegrenset kjærlighet.

Skulle dere velge denne sannheten, vil dere være med på å forandre verden.

Skulle dere velge denne virkeligheten, vil dere skape den, og endelig oppleve hvem dere virkelig er.

Det vil bli det vanskeligste dere noen gang har gjort, og det letteste dere noen gang kommer til å gjøre.

Det vil bli det vanskeligste dere noen gang har gjort fordi dere vil måtte benekte hvem dere tror dere er, og slutte med å fornekte meg. Det vil bli det letteste dere noen gang kommer til å gjøre, fordi det ikke er noe dere trenger å gjøre.

Alt dere trenger å gjøre, er å være, og alt dere trenger å være, er meg.

Det vil ikke engang være en viljeshandling, men en enkel erkjennelse. Det vil ikke kreve noen handling, bare en innrømmelse.

Denne innrømmelsen har jeg alltid ventet på. Når dere gir meg denne innrømmelsen, betyr det at dere slipper meg inn i deres liv. Dere innrømmer at dere og jeg er ett. Det er deres billett til himmelen. På den står det: Adgangstegn til enhet.

Når jeg får adgang til deres hjerte, får dere adgang til himmelen. Og deres himmel kan være på jorden. Alt kan i sannhet være "på jorden som i himmelen" når atskillelsens tid er forbi og tiden for enhet er inne.

Enhet med meg, enhet med alle andre, og med alt som lever.

Det er dette jeg nok en gang er kommet for å fortelle dere, ved hjelp av samtidige budbringere. Dere vil gjenkjenne dem som mine budbringere fordi alle vil bringe det samme budskapet.

Vi er alle ett.

Det er det eneste budskapet som teller. Det er det eneste budskapet som finnes. Alt annet i livet er en refleks av dette budskapet. Alt annet formidler det.

Det faktum at dere hittil ikke har mottatt det (dere har ofte hørt det, men ikke mottatt det), er det som har forårsaket hver eneste lidelse, all fortvilelse, hver eneste konflikt, hver eneste hjertesorg i menneskenes liv. Det har forårsaket hvert eneste mord, hver eneste krig, hver eneste voldtekt, hvert eneste ran, hvert eneste overfall og overgrep, så vel på det mentale som på det verbale og fysiske planet. Det har forårsaket hvert eneste sykdomstilfelle, og hvert eneste møte med det dere kaller "døden". Forestillingen om at vi ikke er ett, er en illusjon.

De fleste mennesker tror på Gud: De tror bare ikke på en Gud som tror på dem. Gud tror på dem. Og Gud elsker dem mer enn de fleste av dem tror.

Forestillingen om at Gud ble taus og sluttet å snakke med menneskene for lenge siden, er feil. Forestillingen om at Gud ble sint på menneskene og sparket dem ut av Paradiset er feil.

Forestillingen om at Gud har oppkastet seg til dommer og jury, og at han skal avgjøre hvem som skal komme til himmelen og til helvete, er feil.

Gud elsker hvert eneste menneske som noen gang har levd, som lever nå, og som noen gang kommer til å leve.

Guds ønske er at alle sjeler skal vende tilbake til Gud, og Gud kan ikke mislykkes i å få dette ønsket oppfylt.

Gud er ikke atskilt fra noe, og intet er atskilt fra Gud. Det er intet Gud trenger, for Gud er alt som er.

Dette er de gode nyhetene. Alt annet er en illusjon. Menneskene har i lang tid levd i illusjoner. Ikke fordi menneskene er dumme, men fordi de er meget intelligente. Menneskene har intuitivt forstått at illusjoner har en hensikt, og en svært viktig hensikt. Dette er noe de fleste rett og slett har glemt.

Og de har glemt at denne glemselen i seg selv er en del av det de har glemt - og derfor en del av illusjonen.

Nå er tiden kommet da menneskene igjen skal huske.

Dere skal lede fortroppen i denne prosessen. Det ligger ikke noe overraskende i dette, ut fra det som har skjedd i livene deres.

Dere har kommet over denne boken for å huske menneskehetens illusjoner, slik at dere aldri mer vil bli fanget opp av dem. Dere vil derimot igjen oppnå å bli forent med Gud gjennom bevisstheten om den best tenkelige virkeligheten.

Det er helt fullkomment at dere har gjort dette. Og det er helt opplagt ingen tilfeldighet. Dere har kommet hit slik at dere på et rent eksperimentelt grunnlag kan få muligheten til å oppleve at Gud bor inni dere, og at dere når dere ønsker det, kan oppnå et møte med Skaperen.

Dere kan finne og oppleve Skaperen inni dere selv og overalt omkring dere. Men dere må gjennomskue menneskenes illusjoner. Og dere må overse dem.

Her er de ti illusjonene. Gjør dere fortrolige med dem slik at dere gjenkjenner dem når dere står overfor dem.

1. Det finnes behov
2. Det finnes mislykthet
3. Det finnes atskilthet
4. Det finnes utilstrekkelighet
5. Det finnes krav
6. Det finnes fordømmelse
7. Det finnes straff
8. Det finnes betingelser
9. Det finnes overlegenhet
10. Det finnes uvitenhet

De første fem utgjør de fysiske illusjonene, som har med livet i det fysiske legemet å gjøre. De øvrige fem er de metafysiske illusjonene, som har med den ikke-fysiske virkeligheten å gjøre.

I denne kommunikasjonen vil hver enkelt av disse illusjonene bli beskrevet i detalj. Dere vil få se hvordan de er blitt skapt, og hvordan de har påvirket menneskenes liv. Og før kommunikasjonen er fullført, vil dere også se hvordan dere kan oppheve virkningene av de illusjonene dere ønsker å kvitte dere med.

Første skritt i en virkelig åpen kommunikasjonsprosess går ut på at man må være villig til å sette til side tvilen i forhold til det dere kommer til å høre. Det vil dere bli oppfordret til å gjøre her. Dere må for en tid gi avkall på alle de forestillingene dere måtte ha om Gud og livet. Dere kan når dere vil vende tilbake til tidligere forestillinger dere måtte ha hatt. Det er ikke et spørsmål om å kvitte seg med dem for alltid, men å legge dem til side for en stakkert stund for å åpne for den muligheten at

det kan være noe dere ikke vet, som når dere får vite det, kan komme til å forandre alt.

La oss for eksempel se litt nærmere på den reaksjonen dere har på tanken om at Gud kommuniserer med dere her og nå.

Tidligere har dere brukt alle mulige unnskyldninger for ikke å akseptere at dere kan ha en virkelig kommunikasjon med Gud. Jeg kommer til å be dere om å legge disse tankene til side og forutsette at dere mottar denne kommunikasjonen direkte fra meg.

For å gjøre det lettere for dere kommer jeg til å snakke om meg selv i tredje person gjennom mesteparten av denne kommunikasjonen. Jeg erkjenner at det kan virke en smule skremmende hvis jeg skulle omtale meg selv i første person entall.

Riktig nok kommer jeg til å gjøre det fra tid til annen (bare for å minne dere på hvem det er som gir dere denne informasjonen), men for det meste vil jeg rett og slett omtale meg selv som Gud.

Til å begynne med vil det kanskje virke helt usannsynlig at dere skulle motta en direkte kommunikasjon fra Guddommen, men dere må huske på at dere nå endelig har kommet frem til denne kommunikasjonen for å erindre hvem dere virkelig er, og bringe frem i hukommelsen de illusjonene dere selv har skapt. Ganske snart vil dere få en dyp forståelse av at dere faktisk har bidratt til det faktum at dere nå har denne boken foran dere. Og jeg kan med en gang fortelle at dere i mesteparten av deres liv har levd i en illusjon.

Menneskenes ti illusjoner er meget sterke og dyptgående, og dere skapte dem i løpet av den første tid på jorden. Og dere skaper hundrevis av mindre illusjoner hver eneste dag. Fordi dere tror på dem, har dere skapt en kulturell historie som gir dere et påskudd til å leve i disse illusjonene, og på den måten gjøre dem virkelige.

Virkelig virkelige er de selvfølgelig ikke. Men likevel har dere skapt en Alice i Eventyrland- verden der de synes svært så virkelige. Og i likhet med den gale hattemakeren vil dere benekte at det som er usant, er usant, og at det som er virkelig, er virkelig.

Dette har dere faktisk holdt på med svært lenge.

En kulturell historie er en historie som er blitt overlevert fra generasjon til generasjon, gjennom århundrer og årtusener. Det er den historien dere forteller dere selv om dere selv. Fordi den kulturelle historien er basert på illusjoner, frem bringer den myter snarere enn en forståelse av virkeligheten.

Menneskenes kulturelle historie går ut på at:

1. Gud har en dagsorden. (Det finnes behov)
2. Det hersker tvil om livets utgang. (Det finnes mislykthet)
3. Dere er atskilt fra Gud. (Det finnes atskilthet)
4. Det er ikke nok. (Det finnes utilstrekkelighet)
5. Det er noe dere må gjøre. (Det finnes krav)
6. Hvis dere ikke gjør det, blir dere dømt. (Det finnes fordømmelse)
7. Dommen er evig straff. (Det finnes straff)
8. Derfor er kjærligheten betinget. (Det finnes betingelser)
9. Ved å kjenne og imøtekomme betingelsene blir dere overlegne. (Det finnes overlegenhet)
10. Dere vet ikke at dette er illusjoner. (Det finnes uvitenhet)

Denne kulturelle historien er så innarbeidet at dere nå lever helt og fullt i den. "Det er bare slik det er," sier dere til hverandre. Det har dere sagt i mange århundrer, årtusen etter årtusen. Så lenge faktisk at det har grodd opp myter omkring disse illusjonene og historiene. Noen av de mest fremtredende mytene er kokt ned til forestillinger, slik som;

- Skje din vilje.
- Bare den sterkeste overlever.
- Vinneren tar alt.
- Arvesynden er medfødt.
- Synd skal lønnes med døden.
- Hevnen er min, sa Herren.
- Det du ikke vet, har du ikke vondt av.
- Bare Gud vet.

og mange andre, som er like destruktive og unyttige.

Med basis i disse illusjonene, historiene og mytene - ingen av dem har noe med den best tenkelige virkeligheten å gjøre - har mange mennesker en tendens til å forestille seg livet slik:

"Vi blir født inn i en fiendtlig verden, styrt av en Gud som har satt opp regler for ting vi skal gjøre og ting vi ikke skal gjøre; en Gud som kommer til å straffe oss med evig tortur hvis vi ikke kan skille mellom de to tingene.

Vår første livserfaring er atskillelsen fra moren vår, livets kilde. Dette skaper rammen for hele vår virkelighet, som vi opplever som en atskillelse fra kilden til alt levende.

Vi er ikke bare atskilt fra alt levende, men fra alt annet i livet. Alt som eksisterer, eksisterer atskilt fra oss. Og vi er atskilt fra alt annet som eksisterer. Vi vil ikke at det skal være slik, men slik er det. Vi ønsker at det skal være annerledes, og det skal være sikkert og visst at vi gjør alt vi kan for at det skal bli annerledes.

Vi søker igjen å oppleve enhet med alle ting, og spesielt med hverandre. Vi vet kanskje ikke riktig hvorfor, men det ser nesten ut til at vi handler etter et instinkt. Det føles som en naturlig ting å gjøre. Det eneste problemet er at det ikke virker som om det er nok til å tilfredsstille oss. Uansett hva vi ønsker oss, så ser det ikke ut til at vi kan få nok av det. Vi kan ikke få nok kjærlighet, vi kan ikke få nok tid, vi kan ikke få nok penger. Vi kan ikke få nok av det vi tror vi trenger for å bli lykkelige og tilfredse. I samme øyeblikk som vi tror vi har nok, finner vi ut at vi må ha mer.

Siden det 'ikke er nok' av det vi mener vi trenger for å bli lykkelige, må vi 'gjøre ting' for å få så mye vi kan. Det blir krevet ting av oss i bytte mot alt mulig, fra Guds kjærlighet til livets naturlige gavmildhet. Bare det 'å være levende' er ikke nok. Derfor er vi, i likhet med hele livet, ikke nok.

Fordi det ikke er tilstrekkelig å bare 'være', er konkurransen i gang. Hvis det ikke er nok der ute, må vi konkurrere om det som er der.

Vi må konkurrere om alt, inkludert Gud.

Denne konkurransen er hard. Den handler om vår egen overlevelse. I denne sammenhengen er det bare den sterkeste som overlever. Og vinneren tar alt. Hvis vi taper, vil vi få et helvete på jord. Og hvis vi er taperne i konkurransen om Gud etter at vi dør, vil vi oppleve helvete igjen - og denne gangen i all evighet.

Gud skapte faktisk døden fordi våre forfedre foretok de gale valgene. Adam og Eva hadde fått et evig liv i Edens hage. Men så spiste Eva av kunnskapens tre, og hun og Adam ble drevet ut av hagen av en vred Gud. Gud dømte dem, og alle deres etterkommere for alltid, til døden som den første straff. Således ville det legemlige liv bli begrenset, og det skulle ikke lenger vare for alltid, og det samme skulle gjelde for tingene i livet.

Men vil Gud gi oss tilbake vårt evige liv hvis vi aldri mer bryter hans regler. Guds kjærlighet er betingelsesløs, det er bare Guds belønninger som ikke er det. Gud elsker oss selv om han straffer oss med evig fortapelse. Det gjør ham mer vondt enn oss, fordi han opp riktig ønsker at vi skal vende hjem, men han kan ikke gjøre noe med det hvis vi oppfører oss dårlig. Valget er vårt.

Løsningen er derfor å oppføre seg pent. Vi er nødt til å leve et bra liv. Det må vi strebe etter. For å kunne gjøre det må vi vite hva Gud ønsker og ikke ønsker av oss. Vi kan ikke behage Gud, og vi kan ikke unngå å krenke ham, hvis vi ikke kjenner rett fra galt. Så vi må være innforstått med sannheten om dette.

Sannheten er enkel å forstå og lett å tilegne seg. Alt vi har å gjøre, er å lytte til profetene, vismennene og kilden til og grunnleggerne av vår religion. Hvis det foreligger mer enn en religion, og det derved finnes mer enn en kilde og grunnlegger,

må vi passe på at vi velger den rette. Velger vi galt, kan det resultere i at vi ender som tapere.

Velger vi den rette, gjør det oss overlegne, vi er bedre enn våre likemenn, fordi vi har sannheten på vår side. Det å være 'bedre' gir oss en mulighet til å vinne premiene i konkurransen uten egentlig å kjempe om dem. Vi kan utrope oss selv som vinnere før konkurransen starter. Det er ut fra denne bevisstheten at vi gir oss selv alle fordelene, og skaper våre 'leveregler' på en måte som gjør at enkelte andre finner det bortimot umulig å vinne de virkelig store premiene.

Dette gjør vi ikke av ondskap, men rett og slett for å forsikre oss om at seieren er vår - og det rettelig, fordi det er vår religion, vår nasjonalitet, vår rase, vårt kjønn og vår politiske overbevisning som gjør oss til vinnere.

Fordi vi er de seirende, har vi rett til å true andre, til å kjempe mot dem, og til og med drepe dem om nødvendig.

Det er mulig at vi kan leve på en annen måte, en måte Gud kanskje har utsett for oss, overensstemmende med en annen og større sannhet, men hvis noe slikt finnes, så har vi ingen kunnskap om den.

Ja, det er ikke engang klart om det i det hele tatt er forventet av oss at vi skal vite om noe slikt. Det er mulig at det ikke engang er forventet av oss at vi skal tenke i slike baner - å prøve å forstå og kjenne Gud. Bare det å prøve er altfor dristig, og gir man uttrykk for at man gjør det, så grenser det til blasfemi.

Gud er den uvitende som vet, den urørlige som beveger seg, den store som ingen noensinne har sett. Derfor kan vi ikke kjenne den sannheten som det kreves av oss at vi skal kjenne for at vi skal kunne oppfylle de betingelsene som det kreves av oss at vi skal oppfylle for at vi skal kunne unngå den fordømmelsen som vi søker å unngå for å oppnå det evige livet vi hadde før alt dette begynte.

Vår uvitenhet er et beklagelig faktum, men den trenger ikke å by på noe problem. Alt vi trenger å gjøre, er å ta for oss det vi tror vi vet, og gå videre i henhold til det. Dette har vi alle forsøkt, hver enkelt i forhold til sin tro, og derved har vi selv skapt det livet vi nå lever, og den jordiske virkeligheten vi skaper."

Det er slik de fleste mennesker har gjort det. Det finnes små variasjoner, men stort sett er det slik dere lever livet, rettferdiggjør valgene deres, og gir en fornuftsmessig forklaring på hva som måtte bli resultatet.

Det er noen som ikke aksepterer dette, men alle aksepterer noe av det. Og dere aksepterer disse utsagnene som deler av en praktisk virkelighet, ikke fordi de reflekterer en indre visdom, men fordi noen andre har fortalt dere at de er sanne.

Dere er til en viss grad blitt tvunget til å tro på dem. Det er det man kaller å late som.

Men nå er det på tide å slutte å late somt og bevege seg i retning av det virkelige. Dette kommer ikke til å bli lett, for den best tenkelige virkeligheten er svært forskjellig fra det mange mennesker anser som virkelig. Dere vil bokstavelig talt bli nødt til å være "i denne verden, men ikke av den."

Og hva er hensikten med det hvis dere har et godt liv? Ingenting. Det vil ikke være noen hensikt. Hvis dere er fornøyd med det livet dere lever og verden slik den er, vil det ikke være noen grunn til at dere skal endre virkeligheten og slutte med å late som.

Dette budskapet er rettet mot dem som ikke er fornøyd med verden slik den er.

Vi skal nå ta for oss de ti illusjonene én for én. Dere vil oppdage hvordan hver enkelt illusjon har fått dere til å skape et liv på jordkloden slik dere nå lever det.

Dere vil legge merke til at hver enkelt illusjon bygger på den foregående. Mange av dem likner i stor grad på hverandre. Det er fordi de er like. Alle illusjonene er simpelthen varianter av den første illusjonen. De er mer eller mindre videreføring av den opprinnelige fortegnelsen.

Dere vil også legge merke til at hver nye illusjon oppsto for å flikke på en feil ved den foregående illusjonen. Da dere til slutt ble lei av å flikke på feilene, avgjorde dere rett og slett at dere ikke ville forstå noe av dette. Derved oppsto den siste og fremste illusjonen: Det finnes uvitenhet.

Dette ga dere en mulighet til å trekke på skuldrene og la være å prøve å løse mysteriet.

Men en bevissthet under utvikling ville ikke finne seg i et slikt tilbaketog særlig lenge. Bare i løpet av et par årtusen - i sannhet en meget kort tid i universets historie, er dere kommet frem til det punktet der uvitenhet ikke lenger fremstår som noen velsignelse.

Dere er i ferd med å krabbe ut av en primitiv kultur. Dere er i ferd med å gjøre et kvantesprang i måten å forstå ting på. Dere er i ferd med å gjennomskue DE TI ILLUSJONENE.

Om å gi barna verdifull lærdom

Utdraget er fra kapittel 11

Lær barna deres disse sannhetene.

Lær barna at de ikke trenger noe utenfor seg selv for å bli lykkelige - ingen mennesker, steder eller ting - og at sann lykke er noe som finnes inni dem. Lær dem at de er *tilstrekkelige i seg selv*.

Lær dem dette, og dere har gitt dem en storartet lærdom.

Lær barna at mislykthet er en fiksjon, at all prøving er det samme som suksess, og at hvert eneste forsøk bringer seier; at det første ikke er mindre ærefullt enn det siste. Lær dem dette, og dere vil ha lært dem noe storartet.

Lær barna at de står i en dyp kontakt med hele livet, at de er ett med alle mennesker, og at de aldri er atskilt fra Gud.

Lær dem dette, og dere har gitt dem en storartet lærdom.

Lær barna at de lever i en verden med en praktfull overflod, at det er nok til alle, og at det er når man *deler*, og ikke når man samler, at man får mest igjen.

Lær dem dette, og dere har gitt dem en storartet lærdom.

Lær barna at det ikke er noe det kreves at de skal gjøre eller være for å oppnå et verdig og rikt liv, at de ikke trenger å konkurrere med andre om noe, og at Guds velsignelse er rettet mot alle.

Lær dem dette, og dere har gitt dem en storartet lærdom.

Lær barna at de aldri vil bli fordømt, at de ikke trenger å være redde for å måtte få til alt, og at de ikke trenger å forandre på noe, eller bli bedre, for å oppfattes som fullkomne og skjønne i Guds øyne.

Lær dem dette, og dere har gitt dem en storartet lærdom.

Lær dem at konsekvenser og straff ikke er det samme, at døden ikke finnes, og at Gud aldri vil idømme noen en evig straff.

Lær dem dette, og dere har gitt dem en storartet lærdom.

Lær dem at kjærligheten ikke setter noen betingelser, at de ikke trenger å være redde for å miste andres eller Guds kjærlighet, og at deres egen betingelsesløse kjærlighet er den største gaven de kan gi verden.

Lær dem dette, og dere har gitt dem en storartet lærdom.

Lær dem at det å være spesiell ikke betyr at man er bedre enn andre, at det å hevde sin overlegenhet overfor andre betyr at man ikke ser dem som de virkelig er, og at det er av største betydning å erkjenne at «min måte å gjøre det på, er ikke en bedre måte, det er bare en annen måte».

Lær dem dette, og dere har gitt dem en storartet lærdom.

Lær dem at det ikke er noe de ikke kan gjøre, at uvitenhetens illusjon kan utryddes fra jorden, og at det alle virkelig trenger, er å bli gitt tilbake til seg selv ved å bli minnet på hvem de virkelig er.

Lær dem dette, og dere har gitt dem en storartet lærdom.

Lær dem dette, ikke ved hjelp av ord, men ved hjelp av handlinger, ikke gjennom diskusjon, men gjennom selv å gå foran. For barna vil etterlikne det du gjør, og de vil bli slik du er.

Gå ut og lær disse tingene ikke bare til barna, men til alle folk og alle land. For alle mennesker er deres barn, og alle land er deres hjem, når dere legger ut på reisen mot en mesters innsikt.

Dette er den reisen dere la ut på for mange århundrer og mange menneskealdre siden. Det er denne reisen dere har forberedt dere på så lenge, og som har brakt dere hit, til denne tiden og dette stedet.

Dette er den reisen som påkaller dere med større kraft enn noen gang tidligere, og når dere først har lagt i vei, vil dere føle at dere blir båret videre med stadig større fart.

Denne reisen er det uunngåelige resultatet av sjelens higen. Den er hjertets stemme, i kroppens språk. Den er det innvendige guddommelige uttrykket. Og det kaller på dere nå slik det aldri har kalt tidligere - fordi dere nå hører det tydeligere enn dere noen gang har hørt det tidligere.

Nå er tiden inne til å dele en strålende visjon med verden. Det er visjonen til alle søkende sinn, visjonen til alle hjerter som har elsket, visjonen til alle sjeler som har kjent seg i ett med livet.

Når dere først har følt dette, vil dere aldri bli tilfreds med noe mindre. Når dere først har opplevd dette, vil dere ikke ha noe annet ønske enn å dele det med alle dem hvis liv dere har kommet i berøring med.

For dette er virkeligheten, og den står i sterk kontrast til illusjonen. Dere vil nå få muligheten til å oppleve virkeligheten, og bli kjent med den, *takket være* illusjonen.

Men dere er ikke illusjonen, og det «jeg» som dere opplever innenfor illusjonen, er ikke den dere virkelig er.

Dere kan ikke huske hvem dere virkelig er så lenge dere tror at illusjonen er virkelig. Dere må forstå at illusjonen er en illusjon - at det var dere som skapte den, i en svært reell hensikt, men at illusjonen i seg selv ikke er virkelig.

Det er det dere er kommet hit for å huske, med større klarhet enn dere noen gang har husket det tidligere.

Omformingen av deres verden vil være avhengig av hva slags hukommelse dere har. Betydningen av ordet *utdannelse* er ikke å «putte inn», men å trekke ut». All virkelig utdannelse går ut på at eleven trekker ut det som allerede er der.

Mesteren vet at det allerede er der, og har derfor intet behov for å plassere det der. Mesteren klarer ganske enkelt å få *eleven* til å se at det er der.

Undervisning handler aldri om å hjelpe andre med å lære, men å hjelpe dem til å huske.

All læring går ut på å huske. All undervisning går ut på å minne eleven på noe. Alle undervisningstimer dreier seg om en gjenerobring av minner.

Det er umulig å lære bort noe nytt, for det er ikke noe å lære bort. Alt som noen gang var, er nå, og alt som noen gang kom mer til å bli, *er, her og nå*.

Sjelen har tilgang til all denne informasjonen. Ja, sjelen er alt dette ... under forming.

Sjelen er Guds legeme, under forming.

Jeg er i en konstant formingsprosess. Denne prosessen er blitt kalt utvikling, og det er en prosess som aldri tar slutt.

Hvis dere tenker på Gud som en prosess, eller et vesen, det vil si «ferdig», så har dere ikke husket det som er tilfellet. Her er en stor hemmelighet. *Gud blir aldri ferdig*.

Med noe som helst. Innbefattet dere.

Gud blir aldri ferdig med dere.

Det er fordi *dere* er det *Gud* er. Og ettersom Gud ikke er ferdig med Gud, kan Gud umulig bli ferdig med dere.

Her er den guddommelige dikotomi: Jeg har sagt at alt som noen gang var, er nå, og alt som noen gang kommer til å bli, er, her og nå. Jeg har også sagt at utviklingsprosessen aldri tar slutt, at den aldri er over. Hvordan kan begge ting være sant?

Svaret har noe med tidens natur å gjøre, slik dere mennesker forstår den. Det finnes ikke noe slikt som tid, det finnes bare en prosess som foregår uten stopp i nåets aldri sluttende øyeblikk.

Gud er en prosess.

Det er ikke mulig for dere å skjønne dette innenfor rammene av menneskelig logikk eller innenfor det begrensede menneskelige intellektet. Disse begrensningene er selvpåført, og det har en årsak. Det går tilbake til årsaken bak hele illusjonen, noe jeg har forklart mange ganger nå - og det vil bli forklart nok en gang før denne kommunikasjonen er fullført.

Den prosessen hvorigjennom jeg opplever meg selv, er underveis, uten slutt, og momentan.

Det spesielle aspektet ved meg som manifesterer seg som menneskelig liv på jorden, er selv nå under forvandling. Dere velger på denne dagen og i denne timen, å spille en bevisst rolle i denne forvandlingen. At dere velger å spille denne rollen, blir demonstrert gjennom den enkle handlingen det er å åpne denne boken. Dere ville aldri ha gjort det - og slett ikke lest så langt - uten at dere på et dypt plan hadde til hensikt å vende tilbake til et annet bevissthetsnivå.

Selv om dere mener at dere leser denne boken på en både kritisk og skeptisk måte, så er det bare en forbigående forestilling. Den underliggende hensikten med å ha kommet frem til denne kommunikasjonen baserer seg på et ønske om å fremkalle en storslagen erindringsprosess.

Denne erindringsprosessen er for tiden et levende faktum rundt omkring på jorden, overalt i det menneskelige samfunnet. Den har startet for alvor, og dere vil se flere beviser på det omkring dere.

Menneskene nærmer seg nå det andre stadium i prosessen med å forvandle livet på kloden, og den kan komme til å bli fullført om ikke så lenge - et par tiår, en eller to generasjoner - det kommer an på hvordan dere gjør det.

Første stadium i denne forvandlingen har tatt mye lengre tid - ja, flere tusen år. Men i en kosmisk målestokk er det en meget kort tid. Det var i denne perioden av menneskehetens oppvåkningsprosess at enkeltpersoner som er blitt kalt lærere,

mestere, guruer eller avatarer, tok på seg oppgaven å minne andre på hvem de egentlig er.

Etter hvert som tallet på folk som har vært berørt av disse personene og deres lære, når et kritisk punkt, vil dere oppleve at ånden får et større moment, som dere kanskje vil kalle et gjennombrudd, der det andre stadiet i forvandlingen starter.

Da begynner de voksne å lære opp barna sine - og fra det punktet av skjer alt meget raskt.

Akkurat nå befinner prosessen seg på det punktet. Det var mange mennesker som følte en forandring da verden gikk inn i det nye tusenåret.

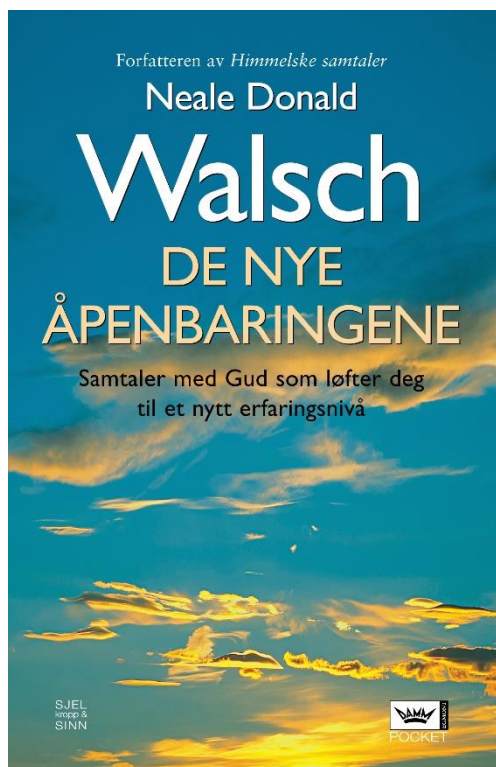
Dette var et viktig tidspunkt for innledningen av en global bevissthetsendring som også du spiller med i.

Nøkkelen til en videreføring av denne prosessen ligger hos de unge. Hvis det innlemmes visse livsprinsipper i barns og unges utdanning, vil menneskerassen kunne gjøre et kvantesprang fremover i den utviklingen som ligger innenfor deres muligheter.

Gi skolene et idémessig innhold fremfor en akademisk fagkrets: kjerneideer som bevissthet, ærlighet, ansvar; emner som åpenhet, sjenerøsitet, frihet, full selvutfoldelse, seksualitet med glede, menneskelige relasjoner og enhetlig mangfold.

Lær barna disse tingene, og de vil ha fått en storartet lærdom. Lær dem fremfor alt om illusjonen, og hvordan - og hvorfor - leve med den og ikke i den.

De nye åpenbaringene

Hva er det som har ført oss så dypt ned i desperasjonen at det får oss til å begynne å ødelegge oss selv? Nå har vi nådd tidspunktet der vi må velge. Valgene kommer til oss i form av eksplosive verdensbegivenheter der livet slik vi kjenner det plutselig oppløses. Boken bidrar med en forklaring på krisen vi står overfor og hvordan vi skal løse den, bevege oss fremover og endelig bygge en ny verden av fred og harmoni basert på nye oppfatninger om Gud og livet. De nye åpenbaringene er gitt oss som redskap til å trekke oss ut av fortvilelsen, til å løfte oss opp til et nytt erfaringsnivå, til en ny forståelse av oss selv: Tiden er ikke inne for desperasjon, men for reparasjon!

Hvor får man tak i boken?

Boken kan leses digitalt gratis via nettbiblioteket til Nasjonalbiblioteket. Den boken har et annet cover. Link [her](#).

Hva er forskjellen mellom religion og åndelighet?

Utdraget er fra deler av kapittel 12 og litt fra kapittel 13

Det første er en institusjon og det andre en opplevelse.

Religioner er institusjoner som er bygd opp rundt en spesiell oppfatning om hvordan ting er. Når disse oppfatningene stivner og blir urokkelige, kalles de dogmer og doktriner. Da blir de nærmest ubestridelige. Organiserte religioner krever at du skal tro på læren deres.

Åndelighet krever ikke at du skal tro noe som helst. Tvert imot, den inviterer deg ustanselig til å legge merke til det du erfarer. Din personlige *erfaring* blir din autoritet, ikke noe en annen har fortalt deg.

Hvis du måtte tilhøre en spesiell religion for å finne Gud, ville det bety at Gud har en spesiell måte eller spesielle midler du måtte anvende for å komme til ham. Men hvorfor skulle jeg kreve det?

Jeg vet ikke. Hvorfor krever du det?

Dette er enda en av menneskenes illusjoner, enda en av de villfarelsene vi har snakket om. Det har ingenting med den høyeste virkelighet å gjøre.

Jeg har ikke behov for å kreve noe som helst av dere, for jeg har ikke behov for å motta noe som helst fra dere. Og, stikk i strid med det dere tror; jeg har absolutt ikke det minste behov for å kreve at dere skal komme til meg på en spesiell måte.

Er det bedre å be med en *rosenkrans* enn med en *savitu*? Er praksisen som heter *bhakti*, bedre enn den som heter *seder*?

Er en kirke helligere enn en moské? Er en moské helligere enn en synagoge? Finnes jeg på det ene stedet og ikke på det andre?

Jeg har lyst til å si at svaret er nei. Men hvorfor insisterer religionene da på at deres måte er den beste – nei, nei, den ENESTE veien – til deg?

Det er nyttig for de organiserte religionene å innbille seg det, siden det gir dem et redskap til å lete etter, verve og beholde medlemmer – og dermed til å fortsette å eksistere.

Det er alle organisasjoners første funksjon å sikre sin egen fremtid. I det øyeblikket en organisasjon oppnår det formålet den ble opprettet for, blir den

overflødig. Det er derfor organisasjoner sjelden fullfører den oppgaven de er blitt tildelt.

Organisasjoner er som regel ikke interessert i å gjøre seg overflødige.

Dette er like sant for religioner som for enhver annen organisert virksomhet. Kanskje i enda større grad.

Det at en spesiell organisert religion har eksistert i lange tider, er ingen indikasjon på hvor effektiv den er, *heller det motsatte*.

Men hvordan kan vi vite hvordan vi kan komme tilbake til Gud uten religionene?

For det første kan dere *ikke* "komme tilbake til Gud". Det er fordi dere *aldri har forlatt* Gud, og Gud *aldri har forlatt dere*.

Den tredje villfarelsen om Gud er at dere og jeg er atskilt. Siden dere tror at vi er atskilt fra hverandre, prøver dere hele tiden å komme tilbake til meg.

Vent litt! Jeg har en fantastisk historie å fortelle her! Den er virkelig god!

OK! Sett i gang!

Den handler om den lille gutten som lurte seg inn i skogen en liten stund hver dag. Faren blir bekymret. Hva er det gutten finner på der ute hver eneste dag? En dag spør faren gutten: "Hvorfor er du så mye ute i skogen?" Og gutten svarer: "For å være nærmere Gud."

"Nå ja," sier faren lettet, "du behøver ikke å gå inn i skogen for det. Gud er overalt. Gud er ikke annerledes i skogen enn i resten av verden."

"Neida far," smiler gutten, "men i skogen er jeg annerledes."

Det er virkelig en herlig historie.

Både faren og sønnen uttrykte en stor sannhet. Sønnen forsto at Gud er overalt, men at han ikke klarte å roe seg ned og oppfatte Guds nærvær like godt overalt som når han var i skogen.

Dette er meget klokt. Historien forteller oss at hvis man tar en pause fra det man driver med bare et øyeblikk hver dag, blir man i stand til å oppleve Guds nærvær.

Faren var også klok. For han forsto at det ikke var nødvendig å gå inn i skogen. Historien forteller oss at det er når du tar skogen med deg overalt hvor du ferdes, at du har begynt å mestre livet.

Dette er den fjerde villfarelsen om Gud: Det finnes noe dere er *pålagt å gjøre* for å komme tilbake til meg. Det finnes visse betingelser som må oppfylles for å bli gjenforent med Gud i det dere kaller "himmelen".

Her skal du få en god nyhet. *Det finnes ikke noe annet sted å være.* Utfordringen er ikke å "komme til himmelen", men å vite at du allerede er der. For himmelen er Guds rike, og det *finnes ikke noe annet rike.*

Men selv om det hadde funnet et annet sted enn himmelen, og dere lette etter "anvisninger" for å komme til himmelen, ville de fleste organiserte religionene være temmelig forvirrende kilder å få dem fra.

Det finnes tusen forskjellige religioner på Jorden, og hver av dem har sitt eget sett "anvisninger", som avspeiler den religionens oppfatning av hvordan "Gud vil ha det".

Naturligvis, som jeg nå har sagt gjentatte ganger, finnes det ingen spesiell måte for hvordan Gud "vil" at dere skal tilbe ham på. Faktisk trenger ikke Gud å bli tilbedt i det hele tatt.

Guds ego er ikke så skrøpelig at hun krever at dere skal bøye dere for henne i fryktsom ærbødighet, eller kaste dere i støvet for ham i oppriktig underkastelse, for å finne dere verdige til å motta velsignelser.

Hva slags høyeste vesen ville behøve å gjøre det? Hva slags Gud ville det være?

Det er dette spørsmålet dere må stille dere selv på en ærlig måte.

Dere har fått vite at Gud skapte mennesket i sitt bilde og etter sin lignelse, men jeg spør deg: Er det mulig at religionene har formet Gud *i menneskenes bilde og lignelse?*

Dette har du bemerket tidligere.

Det har jeg. Det er et spørsmål som jeg inviterer deg til å gå grundig inn i. For det *menneskene gjør*, når de ikke får det de krever fra andre, er å bli sinte. Hvis de deretter virkelig tror at de *trenger* det de krevde og fortsatt ikke kan få det, *fordømmer og ødelegger* menneskene dem som ikke gir dem det.

Det er akkurat det dere sier at Gud gjør.

Dette er den femte villfarelsen om Gud. Dere tror at Gud *vil ødelegge dere* hvis dere ikke innfrir hans krav.

Ingenting kunne vært fjernere fra sannheten. Hvorfor skulle jeg ville ødelegge dere? Hva skulle det være godt for?

Rettferdighet.

Rettferdighet?

Gud er rettferdig. Hvis vi ikke adlyder Guds lov, blir vi straffet.

Og hva er så Guds lov?

Alt står der, i boken.

Hvilken bok?

Nå er vi i gang igjen. Du vet hvilken bok.

Å ja, den boken *dere* tror på.

Nettopp.

Ser du sirkelen her? Det er en ond sirkel. Den kommer til å gå rundt og rundt og forårsake den ene menneskelige katastrofen etter den andre, helt til dere alle kan bli enige om ett sett lover som ikke bygger på noen spesiell religion.

Du mener at vi må skape et sekulært samfunn.

Jeg mener dere må skape et åndelig samfunn, i motsetning til et religiøst samfunn. Et samfunn som bygger på åndelige prinsipper, ikke et samfunn som bygger på doktrinene til de viktigste organiserte religionene, som i de fleste tilfeller har sine røtter i ufullstendig forståelse og ekskluderende teologier.

Det samfunnet jeg inviterer dere til å skape, vil få et solid fundament i alle de nye åpenbaringene, inklusive den **sjette nye åpenbaringen**, som for evig og alltid gravlegger de fem villfarelsene om Gud:

Alle ting er ett. Det finnes bare én ting, og alle ting er deler av den ene tingen som er.

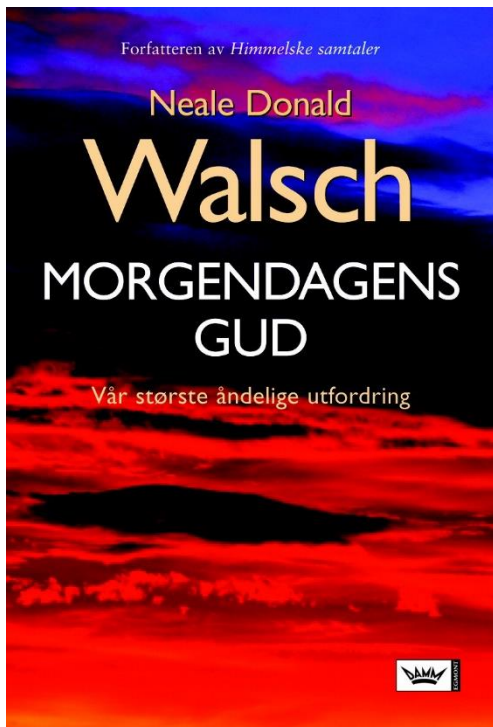
Betyr utsagnet "alle ting er ett" at siden alt er en del av samme kosmos, er vi alle forbundet med hverandre, eller betyr det at vi alle, bokstavelig talt, er akkurat det samme?

Det betyr at dere er akkurat det samme.

Alt i universet er laget av samme stoff. Riktignok kan dere kalle dette stoffet hva dere vil. Dere kan kalle det Gud, dere kan kalle det liv, dere kan kalle det energi, eller dere kan gi det andre navn, avhengig av hvordan det fremtrer. Ikke desto mindre er det det samme.

Derfor kan dere ikke på noen måte skille dere fra meg.

Morgendagens Gud

Hva Morgendagens Gud stiller det meste på hodet!

All stor sannhet begynner som blasfemi. Tidspunktet for å utfordre deres helligste overbevisninger er kommet. - Hvis dere ikke utfordrer overbevisningene deres snart, kommer overbevisningene deres til å utfordre dere. Denne boken har til hensikt å være utfordrende. Denne boken har til hensikt å redde verden.

Hvor får man tak i boken?

Boken kan leses digitalt gratis via nettbiblioteket til Nasjonalbiblioteket.

Link [her](#).

Presentasjon av morgendagens Gud

Utdraget er fra kapittel 3

Vi er altså tilbake ved utgangspunktet.

Ja. Da jeg sa: «Hensikten med denne boken er å redde verden», mente jeg det.

Hva er det den kan fortelle meg som andre bøker ikke har gjort før?

Ingenting.

Ingenting?

Ingenting.

Og denne skal redde verden?

Den kan gjøre det. Det var hensikten med den, og den kan.

Men hvis alt jeg kommer til å lese her, har stått i andre bøker, hvorfor skal jeg da gidde å lese denne boken? Verden er på randen av katastrofe, og alt som har stått i de andre bøkene har ikke hjulpet.

Korrekt når det gjelder første punkt, feil når det gjelder det andre.

«Alt som har stått i de andre bøkene» har hjulpet menneskeslekten å avverge katastrofen i fortiden. Verdens esoteriske visdom har hjulpet den til å korrigere kursen før, og kan gjøre det igjen. Men den visdommen må utvides nå og ta med i beregningen menneskenes økte muligheter for å ødelegge seg selv.

Utdanning er nøkkelen. Det er det kraftigste verktøyet dere har. Utdann *alle*. Fortell *alle* om Gud og om livet. Avskaff analfabetismen, avskaff så den funksjonelle analfabetismen, og avskaff deretter den åndelige analfabetismen.

Det som kreves, er intet mindre enn et nytt, verdensomspennende kommunikasjonsnettverk — og et nytt, verdensomspennende budskap fra menneskeheten til menneskeheten, altså til seg selv.

Jo mer dere vet om hvordan dere kan ødelegge dere selv, jo mer trenger dere å vite om hvordan dere skal redde dere selv. Tiden er inne nå til å utvide den grunnleggende kunnskapen om Gud og livet, å øke forståelsen og oppmerksomheten, og å bli mer bevisste.

Det er på tide å gå over fra den gamle åndeligheten til den nye åndeligheten, å gi slipp på gårsdagens Gud og ta imot morgendagens Gud med åpne armer.

Det kommer ikke til å bli lett. Folk liker ikke å gi slipp på det gamle til fordel for det nye.

La oss derfor gjøre det klart en gang for alle at det vi snakker om her, ikke er en ny Gud, men en ny *opplevelse* av den «gamle» Gud.

Iblant er det nødvendig at en gammel sannhet sies på nytt, at gammel visdom spres på nytt, for at denne sannheten skal bli hørt og visdommen forstått.

Alle sannhetene og all visdommen jeg skal snakke med deg om her, er blitt snakket om før.

Fra tid til annen i menneskenes historie er gammel innsikt blitt fremsatt på nytt for å tilpasses en nyere tid. Tanker som har vært uttrykt tidligere, er blitt uttrykt igjen, på en ny og utvidet måte. Abraham gjorde det. Moses gjorde det. Buddha gjorde det. Jesus gjorde det. Muhammed gjorde det. Bahá'u'lláh gjorde det. Jalal-Din Rumi gjorde det. Joseph Smith gjorde det. Mange mestere og mange lærere, kjente og ukjente har gjort dette. Mange gjør det i dag.

Greit nok, men sett at jeg sier at mine gamle oppfatninger ikke innbefatter *noen som helst tro på Gud*? Sett at alt dette maset om «Gud» bare gir meg avsmak, gjør meg frustrert, eller ikke fører meg til noe sted i sinnet der det virker meningsfylt eller realistisk i det hele tatt?

Morgendagens Gud stiller ingen krav om at du må tro på Gud.

Ikke?

Nei, det gjør hun ikke. Og det er den første viktige forskjellen mellom gårsdagens Gud og morgendagens Gud:

1. Morgendagens Gud krever ikke av noen at de må tro på Gud.

Vent nå litt. Morgendagens Gud er en kvinne?

Ja. Bortsett fra når hun ikke er det. Da er han mann. Bortsett fra når han ikke er det. Noe som betyr at Gud hverken er mann eller kvinne, Gud er uten kjønn.

Uten kjønn?

Uten kjønn, størrelse, fason, farge eller noen av de karakteristiske trekkene man finner hos et enkelt levende vesen. Og det er den andre viktige forskjellen mellom gårsdagens Gud og morgendagens Gud:

2. Morgendagens Gud er uten kjønn, størrelse, fason, farge eller noen av de karakteristiske trekkene man finner hos et enkelt levende vesen.

Du mener at morgendagens Gud ikke er et levende vesen?

Det er det jeg mener. Ikke i den betydningen du legger i de ordene.

Hvordan kan det være mulig? Hvis Gud ikke er et levende vesen, hva er Gud da?

Nå ja, det er det denne samtalen kommer til å handle om. Men nå har jeg lyst til å fortelle deg en historie.

En kvinne går ut på en balkong sent en kveld for å se på en himmel fylt av diamanter; hun har tårer i øynene og leter etter svar på spørsmålene sine, søker lindring for sitt knuste hjerte mens hun saumfarer himmelhvelvingen. Hun kjenner seg alene, desperat. «Gud,» sier hun, «hvis du er her, vis deg da for meg. Jeg kan ikke fortsette slik, helt alene.» Brått farer et stjerneskudd over fløyelshimmelen. Kvinnens hjerte hopper over et slag. Hun kan ikke tro sine egne øyne.

Nå har jeg et spørsmål til deg.

Var det Gud?

Ja. Jeg tror det var Gud som fikk det til å skje.

Nei. Jeg spurte ikke om det var Gud som fikk det til å skje. Jeg spurte om *det var Gud som skjedde*.

Jeg vet jo ikke hvordan jeg skal svare på det. Det kan ha vært en tilfeldighet.

Og hva var det som forårsaket denne tilfeldigheten?

Tja, jeg ville vel si at Gud forårsaket den, men da er vi tilbake til den definisjonen som slår fast at Gud er alle tings årsak, ikke tingene som blir forårsaket.

Tror du at Gud kan være både årsaken og det som blir forårsaket? Tror du at Gud kan være både skaperen og det skapte?

Jeg har aldri tenkt på det på den måten. Jeg vet at andre har gjort det, selvfølgelig. De store tenkerne gjennom historien har utforsket dette emnet gjentatte ganger. Et helt tankesystem - Panteismen - har utviklet seg rundt denne forskningen. Panteismen hevder at universet er ett med Gud - at skaperen og det skapte er det samme.

I det senere har fysikeren John Wheeler foreslått en oppfatning av universet som han har kalt «observatørdeltagelse», eller et univers som er en sluttet sirkel der - som kvantefysikerne vil ha det til - ingenting som blir observert, er upåvirket av observatøren. Med andre ord er skaperen og det skapte ett, *hver av dem skaper den andre*. Eller som du ofte har uttrykt det, vi er «Gud, som guder!».

Men nei, ved første blick ville Jeg si at Gud er skaperen og vi, og verden, er det skapte. Og hvis jeg ikke trodde på Gud i det hele tatt, ville jeg si at det som førte til stjerneskuddet, var en ren tilfeldighet.

Og den rene tilfeldigheten valgte det tilfeldige øyeblikket til den tilfeldige hendelsen?

Ja. Hvis jeg ikke trodde på Gud, ville jeg si det, ja, hendelsen skyldtes tilfeldigheter. Hva vet jeg? Hva er det du spør meg om? Jeg sier at det rett og slett ikke behøvde å ha vært noe mer enn det *som skjedde*. Det faktum at det skjedde *akkurat da*, ville ikke ha noen mening i det hele tatt, bortsett fra den meningen noen legger i det.

Nå er du inne på noe. *Ingenting* har noen mening i det hele tatt, unntatt den meningen du legger i det.

Hvis vi tar historien ovenfor, hvilken mening legger *du* i stjerneskuddet over nattehimmelen akkurat i det øyeblikk kvinnen ber Gud gi henne et tegn om sin eksistens?

Jeg vet faktisk ikke hva jeg skal legge i det. Jeg var ikke der, jeg opplevde det ikke, så jeg vet ikke hva jeg skal si om det.

Hva tror du kvinnen ville si om det?

Hun kunne kanskje si at stjerneskuddet var forårsaket av Gud, eller at stjerneskuddet *var* Gud, som besvarte bønnen hennes der og da. Hun kunne vel tro det ene eller det andre, på grunn av synkroniseringen av hendelsen.

Nettopp. Og hvis hun trodde stjerneskuddet *var* Gud, tror du da hun ville oppleve Gud som mann eller kvinne?

Eh ... jeg skjønner hva du mener.

Og jeg sier deg at morgendagens Gud vil endre form etter det hvert øyeblikk og hvert individ som søker å oppleve Gud, krever.

Stopp en hal. Du mener at *vi* kan bestemme hvem og hva Gud er?

Hvorfor blir du så forbauset over det? Dere har jo gjort det siden tidenes begynnelse. Dere kaller det religion.

Religionene bestemmer ikke hvem og hva Gud er, religionene forveller oss bare hva *Gud* sa om det.

Og hvem sier hva Gud sa?

Religionene.

Så hvem er det som sier hva?

Religionene forteller oss det Gud fortalte religionene. Eller rettere sagt, det Gud sa til dem som forkynte den læren religionene bygger på.

Med andre ord, det Gud fortalte menneskene.

Ja, det Gud fortalte menneskene, men i meget spesielle åpenbaringer for meget spesielle mennesker i meget spesielle øyeblikk i menneskenes historie.

Som de åpenbaringene som presenteres her, for deg, tiden?

Nå ja, det er vel å dra det litt langt for de fleste mennesker. Jeg tror ikke at folk flest kommer til å tro eller akseptere at Gud ville velge å åpenbare seg for meg personlig, i form av denne dialogen på papir, hvis det er det du spør om.

Jeg er helt klar over at de ikke ville akseptere at *gårsdagens* Gud gjorde det, med tanke på hva dere tror om ham. Men de ville kanskje akseptere at morgendagens Gud gjorde det, siden morgendagens Gud vil snakke med alle, hele tiden.

Og det er den tredje viktige forskjellen mellom gårsdagens Gud og morgendagens Gud:

3. Morgendagens Gud snakker med alle, hele tiden.

På hvilken måte? Hvordan kommer dette til å skje? Skal alle ha samtaler med Gud?

Alle HAR samtaler med Gud, hele tiden. Det blir et viktig budskap i den nye åndeligheten. Gud kommuniserer med menneskeheten hvert eneste øyeblikk.

Jeg sluttet ikke å snakke med menneskene for 2000 år siden, og jeg har heller aldri valgt ut bare noen få mennesker jeg vil åpenbare meg for. Jeg åpenbarer meg for alle mennesker hele tiden, men det er bare noen få mennesker som har tatt imot disse åpenbaringene, har skjønt hva de er og derfor har holdt dem hellige – og på den måten virker det som om bare noen få har fått dem.

Gud - den kraften, energien, utformingen, opplevelsen som noen kaller guddom - viser seg i ditt liv på en måte som er fullkomment tilpasset den tiden, det stedet og den situasjonen som foreligger. Dere kaller enten den opplevelsen «Gud», eller dere kaller det noe annet - tilfeldighet, synkronitet, «vilkårlig hendelse», hva det nå måtte være. Men det dere kaller det, forandrer ikke det det er - det bare viser *trossystemet deres rundt dette*.

Hvis dere tror at den måten livet viser seg på for dere nå, er Gud, vil dere se det som Gud. Hvis dere ikke tror at den måten livet viser seg på for dere nå, er Gud, vil dere ikke se det som Gud. Noen sier at å se er å tro, men jeg sier deg at *å tro er å se*.

«Som du tror, vil det bli gjort mot deg.»

Det stemmer. Den sannheten er blitt forkynt av mange mestere. Og i fremtiden vil mange flere mennesker oppleve meddelelsene fra Gud som akkurat det de er: åpenbaringer fra det guddommelige. Folk vil ikke kreve at Gud «stiller opp» på én måte og bare på den måten. Folks overbevisninger om Gud vil bli utvidet, og denne utvidelsen vil øke deres bevissthet om den Gud som alltid har vært der.

Dette minner meg om historien om den mannen som ble ført bort til en elefant med bind for øynene. Noen la hånden hans på elefantens flanke, og så ble han bedt om å beskrive hva han kjente. Han gjorde så godt han kunne, men da han fjernet bindet, ble han forbløffet over å oppdage hvor lite han hadde fått tak i av den totale opplevelsen.

Det er en meget instruktiv liten historie.

Altså, du sier at morgendagens Gud vil være større enn vi tenkte oss, og at når vi fjerner «bindet for øynene», kommer vi til å oppdage at Gud faktisk endrer form, og opptrer på mange forskjellige måter avhengig av tid og sted og det som skjer i øyeblikket.

Det er slik menneskene vil la seg selv oppleve Gud på denne høyst velsignede morgendagen. Gårsdagens Gud - den Gud som de fleste mennesker har trodd på hittil - ble oppfattet som en konstant størrelse. Den troen kommer ikke til å forandre seg, men den vil bli utvidet.

Gud er altså ingen konstant størrelse?

Gud ER en konstant størrelse. Gud er det som konstant er til stede og konstant forandrer seg, tilpasser seg hvert øyeblikk, slik at Gud kan bli *forstått* i det øyeblikket, *mottatt* i det øyeblikket, *opplevd* det øyeblikket og *uttrykt* i det øyeblikket.

Dere er aldri alene. Gud er alltid hos dere. Men dere kan ofte være ute av stand til å se Gud eller oppleve Gud hvis dere forventer at Gud skal vise seg på en spesiell måte - som så mange av dem som tror på gårldagens Gud gjør.

Det finnes *ingen grenser* for hvilke måter Gud kan vise seg på. Mange mennesker har forsøkt å sette grenser for Gud, men resultatet er blitt at de bare har satt grenser for seg selv og for sin evne til å se og oppleve Gud.

Alle gårldagene har dere trodd på en begrenset Gud. En velsignet morgendag i fremtiden vil dere begynne å tro på en grenseløs Gud, som kan opptre i en hvilken som helst form, under enhver omstendighet, for enhver person, og faktisk for alle mennesker, overalt, hele tiden.

Sannheten er at *det er dette som forgår akkurat nå*, men dere tror ikke på det. På den velsignede morgendagen i fremtiden *kommer dere til* å tro på det, og da vil dere se det.

På hvilken velsignet morgendag? Når kommer denne dagen for meg?

Du velger selv den dagen.

Jeg skjønner ikke hva det betyr! *Kom igjen nå, hjelp meg litt*. Jeg har bedt om fred, søkt sannheten, lett etter opplysning i flere tiår. Min art har gjort det samme i århundrer og årtusener. *Når skal jeg finne det? Hva kan bli årsaken til at jeg gjør det?*

Når og hva du måtte velge.

Det jeg velger som årsak, vil bli årsaken?

Det stemmer. Du kan velge at årsaken skal være en ytre ulykke, eller du kan velge at det skal være en annen slags begivenhet. Det du velger, vil bli det du bruker.

Du kan til og med velge å bruke denne dialogen, denne boken som du holder i hånden akkurat nå, som årsak til oppvåkningen. Det er mange mennesker som kommer til å gjøre det.

Hver av dere vil bruke noe i dette livet for å vekke dere selv. Og hver av dere *kommer til* å våkne. Dere sover, men alle vil våkne fra denne søvnen.

Ja, men hvis vi våkner for sent, vil det være ille for oss. Vi kommer til å bli «forlatt». Vi blir latt i stikken av Gud siden vi ikke besvarte ropet hans mens vi fortsatt hadde sjansen til det.

Det er ikke sant. Dette er noe en eller annen har fortalt dere, men det er ikke sant. Det er den guden noen mennesker vil at dere skal tro på, og de som vil at dere skal tro på dette, har brukt frykt som sitt redskap og vil at dere også skal bruke den. Men hvis dere ønsker å se kilden til all kjærlighet, skal dere da bruke frykten som speil?

Jeg sier dere: ALLE kommer til å våkne. Det er ikke min plan at noen av dere skal våkne og andre ikke. Hva skulle det være godt for? Hva ville poenget med det være?

Jeg forsikrer dere, mine barn: ALLE SKAL VÅKNE.

Det er en del av evolusjonsprosessen at dere skal våkne. Det er en del av selve livsprosessen.

Livet ER en oppvåkingsprosess. Det er prosessen med å bli. Det er prosessen med å vite at man er blitt det man alltid var. Det er gjenforeningsprosessen

med det udelelige. Og det dreier seg ikke om en prosess der man bokstavelig talt gjenforenes, men der man rett og slett blir klar over igjen at en atskillelse aldri fant sted.

La meg gjenta det, for det er spesielt viktig, og det er den teologiske pinnen i navet for den nye åndeligheten.

Livet er en oppvåkingsprosess. Det er prosessen med å bli. Det er prosessen med å vite at man er blitt det man alltid var. Det er gjenforeningsprosessen med det udelelige - og det dreier seg ikke om en prosess der man bokstavelig talt gjenforenes, men der man rett og slett blir klar over igjen at en atskillelse aldri fant sted.

Så dette «blir klar over igjen» er oppvåkningen.

Ja. Hver og en av dere kommer til å våkne, siden ingen del av Gud noen gang vil bli forlatt av Gud - *og det kunne heller aldri skje*. For Gud kan ikke skille Gud selv fra noen del av Gud.

Det er umulig å bli forlatt av Gud. Atskillelsen av Gud fra Gud er umulig. Noe sånt ville bare være mulig hvis det var noe som ikke var en del av Gud. Men det finnes Ingenting som ikke er en del av Gud, for Gud er ikke atskilt fra noe, men er alt i alt, alfa og Omega, begynnelsen og enden, hovedsummen av alt som noen gang har vært, er nå og noen gang skal være, verden uten ende.

Og det er den fjerde viktige forskjellen mellom gårsdagens Gud og morgendagens Gud:

4. Morgendagens Gud er ikke atskilt fra noe, men er til stede overalt, er alt i alt, alfa og omega, begynnelsen og enden, hovedsummen av alt som noen gang har vært, er nå og noen gang skal være.

Dette er Guds natur og sannhet, og på den fremtidige morgendagen som dere har valgt, skal dere vite det og erkjenne det.

Det der har vi hørt i årevis. Hvordan kan vi forstå til bunns hva det betyr?

Dere skal forstå hva det betyr *når dere blir det det betyr*.

Det det betyr, kan ikke åpenbares FOR dere før det blir åpenbart GJENNOM dere. Dere må bestemme dere for at *dere* ikke er atskilt fra noe som helst, og deretter begynne å handle etter det. I begynnelsen blir det kanskje ikke så lett. Når alt kommer til alt, er dere blitt opplært til å tenke på en annen måte hele livet. Men forvandlingen kan skje. Driv på. Driv på. Og så en dag er dere «der». Dere har krysset skillelinjen, og ingenting vil noen gang skille dere igjen.

Den dagen skal dere ta imot morgendagens Gud med åpne armer, og den dagen skal dere juble, for deres verden kommer til å forandre seg.

Hvorfor vet vi ikke dette nå? Hvorfor tar vi ikke imot det?

Fordi denne oppfatningen om Gud bryter med så godt som alt dere er blitt fortalt og har lært om Gud.

Men det mange av oss har lært, har kommet fra verdens store religioner. Sier du at det vi er blitt fortalt om den jødiske, islamske og kristne Gud, er feil?

Det er ufullstendig. Disse religionene - og mange andre - forkynner at Gud er atskilt fra sitt skaperverk. Så budskapet her om at morgendagens Gud ikke vil være atskilt fra noe, er et radikalt budskap. Det er også et meget viktig budskap. Kanskje det aller viktigste enkeltbudskapet i den nye åndeligheten. Og det er det ene elementet som mangler i de fleste av verdens trossystemer.

Det er det *manglende budskapet*.

Siden dette budskapet har manglet, har menneskeheten mislyktes med sine forsøk på å skape en verden med fred og harmoni og lykke, og religionene har gått glipp av poenget med selve livet, slik at millioner av mennesker har gått glipp av å oppleve enhet med skaperen - og med hverandre. |

Hvis menneskene tok i bruk dette manglende budskapet som sin neste nye sannhet innenfor religionen - akkurat som de med jevne mellomrom tar i bruk nye sannheter innenfor medisin, vitenskap og teknologi - ville verden forandre seg over natten. For den tanken at du og alle mennesker er ett med Gud og ett med hverandre, er revolusjonerende, både psykologisk og åndelig.

Kan dette kanskje være den manglende biten i puslespillet? Kan dette være grunnen til at religionene, til tross for alle sine anstrengelser og all sin oppriktighet og all sin virkelig store innsikt, ikke har vært effektive opp gjennom århundrene med hensyn til å endre menneskeslektens selvdestruktive og voldelige atferd?

Der stiller du et meget godt spørsmål.

Hva er det som skal til for at vi skal utforske dette manglende budskapet og ta imot det?

Det er mange av dere som gjør det.

Men ikke mange nok til at det får betydning for verden.

Antallet blir stadig større. På dette området nærmer menneskeslekten seg en kritisk masse. Dagen for forsoning står for døren.

Hva er det som kan bringe den nærmere?

Dere.

Det er dere som kan det.

Mener du hvem som helst av oss?

Hvem som helst av dere. Alle sammen.

På hvilken måte?

Lev etter dette budskapet om ikke-atskillelse, om livets og alle tings enhet. Lev etter det på en praktisk måte, ikke bare begrepsmessig. La det trenge inn til deres innerste vesen og bli en del av deres underbevisste og umiddelbare respons på alle møter i livet.

Å leve etter dette budskapet er den beste måten å gjøre det kjent på. Gjør det kjent på andre måter også. Bær det frem for verden. Gjør det tilgjengelig for alle mennesker. Fortell dem om morgendagens Gud og om den nye åndeligheten. Men ikke prøv å gjøre det individuelt. Arbeidet er for stort, oppgaven for omfattende til at én person kan gjøre det alene, Og hvis én person forsøker, kan vedkommende bli kalt en falsk profet, en sjarlatan, eller noe enda verre.

Dann et kollektiv som kan utføre dette arbeidet. Den individuelle forkynnerens tid er forbi, og den enslige mesterens tid er over. Nå er tiden inne til å arbeide mange sammen, og huske at overalt der to eller flere er samlet, der er også jeg.

Vi kunne danne et team, Vi kunne kalle det Menneskehetens team. Og så kunne vi be mennesker overalt om å arbeide sammen for å skape et rom der en ny åndelighet kunne dukke frem på jorden.

Det er en glimrende idé. Jeg Inviterer deg til å gjøre akkurat det.

(NB! Kommentar fra redaktøren skrevet i 2024, tyve år etter at den boken ble skrevet. Dette teamet - Humanity's Team - er etablert for lengst og har blitt store. Mer om dette på siste side av denne boken.)

Det eneste problemet er at når vanlige mennesker snakker om disse tingene til andre, mangler de ofte ord. Mange mennesker ville ikke vite hvordan de skulle fremføre dette budskapet, hvordan de skal få sagt det slik det blir sagt her, formidle det på den måten du for midler det.

Alle har evnen til å formidle dette herlige budskapet om forsoning. Dere har alle de kommunikasjonsegenskapene dere noen gang får bruk for. *Budskapet deres er livet, slik det leves. Egenskapene deres er deres guddommelige selv,*

slik det kommer til uttrykk. Bare la selvet få uttrykke seg på sin egen unike måte.

Ikke hold igjen. Ikke vær redd for fiasko, og ikke spar noe til siden. Ikke sett lyset deres under en skjepp, men la det skinne slik at alle kan se det underet dere er, og ved det vite hvilket under de er selv. For andre ser *sin* mulighet i det *dere* virkelig er. Husk det bestandig.

Andre ser sin mulighet i det dere virkelig er. Så derfor skal dere være en modell for hele verden.

Vær menneskeslektens håp.

Det er virkelig et inspirerende kall! «Vær menneskeslektens håp.» Makter vi å leve opp til en slik invitasjon? Det lurere jeg på.

Stol på den kjærligheten som strømmer gjennom dere. Stol på den sannheten som bor i dere. Stol på livet selv som ER dere. Det vil gi dere akkurat den metoden, de perfekte forholdene og akkurat de riktige øyeblikkene som skal til for at dere *blir* det budskapet dere ønsker å sende. Stol på denne prosessen, og dere skal erfare dette.

Vi vil gjøre det! Vi vil åpne oss for den tilliten, Og åpne oss for den muligheten. Og i tillegg til å gjøre vårt beste for å leve etter dette budskapet, vil vi, som du foreslår, gjøre hva vi kan for at det skal spres vidt og bredt.

Hvem er dette «vi» som du snakker om?

Jo, jeg gikk vel ut fra at jeg kunne snakke i flertall her. Jeg er sikker på at andre vil bli inspirert til å være menneskeslektens håp også.

Ja, men det er viktig bare å være ansvarlig for seg selv. Du gjør *din* del uten å bekymre deg over personen ved siden av deg. Ellers kommer du til å vente på personen ved siden av deg, hvis du ikke passer på. Og de kommer til å vente på personen ved siden av dem. Og så videre. Og det skjer aldri noe, det er aldri noe som kommer i gang.

Ok, jeg skal være den ene. Jeg skal gjøre alt jeg kan. Det du har gitt oss her, i denne dialogen, kan danne grunnlaget for en begynnende utforskning av en ny måte å forstå Gud på. Og jeg tror at de ni nye åpenbaringene som ble presentert i *De nye åpenbaringene*, også er ytterst viktige. De tar pusten fra en med sin klarhet. Alt dette, pluss de fire trinnene til fred som også finnes i den tidligere dialogen, kan være alt som trengs for å skape et mulighetens rom for at en ny åndelighet kan dukke frem på jorden.

Ja, dere har fått alle redskapene. Ikke bare i disse bøkene, men i alle esoteriske skrifter og hellige lærer i alle verdens sivilisasjoner. Og nå, her i denne boken, skal jeg snakke til deg på nye måter om denne «nye Gud», slik at du skal få en enda dypere forståelse av det guddommeliges sanne natur.

Sannheten er at Gud ikke kan «forklares», men bare erfares på et sted som ligger hinsides forståelsen. Men ordene kan åpne en vei til det stedet, og andre mennesker kan være til hjelp på ferden.

Så bruk denne boken som én innføring om morgendagens Gud. ikke den eneste, og ikke den beste - dette skal vi snakke nærmere om siden - men en som er nyttig, fordi den kombinerer de gamles evigvarende visdom med de friske formuleringene til dagens lærere når den gir deg uminnelige tiders innsikt.

Denne dialogen gjør det mulig for deg å se at de mange lærerne deres sier det samme på forskjellige måter, uttrykker den samme sannheten på forskjellige tungemål, ser den samme visjonen fra forskjellige perspektiver, og forkynner den samme virkeligheten gjennom forskjellige opplevelser AV den virkeligheten.

Sammen med *De nye åpenbaringene* kan denne boken føre til at dere gjennomgår en grunnleggende forandring, både individuelt og kollektivt. *Og en grunnleggende forandring er det som skal til akkurat nå for å redde verden.*

Pengevekslerne kastes ut - igjen

Utdraget er fra kapittel 20

Vi har hatt så mange skandaler og så mye grådighet innenfor næringslivet i denne verden. Lederne som sitter på toppen av disse selskapene, hevder å være "gudfryktige mennesker". Men av en eller annen grunn har de funnet et budskap i læren om gårsdagens Gud, som har gitt dem frihet til å oppføre seg slik de har oppført seg, og til å synes at det er helt i orden.

Globale Konglomerater truer med å overta verden. De er mektigere nå enn de fleste regjeringer, kanskje mektigere enn *alle* regjeringene. Det ser hvert fall ut som de styrer regjeringene våre.

Vi har ristet på hode og undret oss: "Hva slags etikk kan skape en slik forretningspraksis, et slikt maktmisbruk?" Hvis dette er dagens etikk, ønsker vi oss morgendagens Gud *litt kvikt*.

Men hvordan kommer det til å bli? Hvordan vil den nye åndeligheten påvirke verdensøkonomien?

Det første dere kommer til å legge merke til, er at økonomien ikke lenger kommer til å være atskilt fra noen av de andre livssystemene deres. Nok en gang vil forestillingen om alle tings enhet – den grunnleggende overbevisningen i den nye åndeligheten – spille hovedrollen når morgendagens verden skal skapes, og spesielt når det gjelder økonomien.

Når den nye åndeligheten inntreier, vil alle økonomiske, handels- og næringslivshensyn bli en del av en systemtilnærming med henblikk på å skape en levemåte og utforme et samfunn som fungerer for alle.

Nesten helt frem til de siste årene på planeten deres har man lagt økonomiske planer og utført økonomiske transaksjoner helt, eller nesten helt, uten å ta hensyn til de sosiale eller miljømessige konsekvensene av disse valgene.

Nedlegging av fabrikker og flytting av selskaper fra ett sted til et annet – for ikke å snakke om ut av landet – har funnet sted uten at man har tenkt noe særlig på den virkningen disse avgjørelsene har hatt på annet enn de økonomiske resultatene. De såkalte menneskelige omkostningene har rett og slett ikke vært en del av regnestykket.

Men i fremtiden vil samvittigheten igjen få sin plass i forretningslivet. Det vil bli større bevissthet og oppmerksomhet rundt de mange virkningene avgjørelsene

får, og de vil ikke bli fattet i en isolert sammenheng. Selskapene vil forstå at de er menneskesamfunn, at de er en del av større menneskesamfunn, hvis medlemmers liv blir direkte påvirket av de valgene selskapene gjør. Og denne forståelsen vil gi dem en fullstendig ny *raison d'être*.

Når den nye åndeligheten inntreer, vil formålet for handel og næringsliv bli forandret.

Den nåværende modellen er at et selskap eksisterer for å gi eierne utbytte.

Det var nå litt drøyt, da. Mange selskaper eksisterer for å tjene publikum på en eller annen måte.

Alle selskaper drives av profitt, og når de ikke gir utbytte lenger, legges de ned. Deres samfunn og de verdiene dere har etablert for det, har gjort det så å si umulig for et selskap som ikke tjener penger, å holde det gående.

Det er derfor vi har *ideelle organisasjoner*. Virksomheter som har som første prioritert å tjene publikum – og som gjør det – er unntatt fra de barske markedskreftene siden de har fått nonprofit-status av regjeringen. Dette gjør at de kan holde det gående uten å ta hensyn til sluttresultatet.

Tøv. De må fortsatt tjene mer penger enn de bruker, ellers må de også legges ned. Spør hvilket såkalt nonprofit-sykehus du vil.

Ja. Sannheten er at flere og flere nonprofit-sykehus avviser flere og flere fattige pasienter fordi de ikke har råd til å behandle dem. Så hvis man har svært lite penger, kan man regne med å få svært få helsetjenester – og absolutt ingen forebyggende omsorg. Kanskje akuttbehandling (og selv det har man ingen garanti for), men forebyggende medisin eller langtidsbehandling? Bare glem det.

Er det noe galt med det, da? Hva er viktigst, et menneskes livskvalitet eller fortjenestemarginen til legekontorer, sykehus og aldershjem?

Et menneskes livskvalitet.

Ikke ifølge samfunnet deres. Ifølge samfunnet deres er fortjeneste det viktigste. Selv for "nonprofit"-organisasjonene.

Dere skjærer ned på og trekker tilbake sosiale tjenester fordi dere "ikke har råd til dem". Dere tilbyr færre og færre kurs på skolene fordi dere "ikke har råd til dem". Dere sender de mentale syke ut på gatene igjen, stenger ettervernshjem og andre tilbud fordi dere "ikke har råd til dem".

Den oppfatningen at dere "ikke har råd til" et sivilisert samfunn, er det som gjør at samfunnet deres ikke er sivilisert lenger.

Så lenge dere insisterer på et sosialt system som skaper mennesker som "har" og som ikke "har", vil dette være et problem for dere. Og etter som kløften mellom rike og fattige blir bredere (noe den blir for hvert år, og stadig økende tempo), kan dere se frem til at det siviliserte samfunnet også forsvinner.

Hva gjør vel det? Ingen bryr seg om det. "Gi dem kake." Var det ikke Marie Antoinette som sa det? Noen få trenger sine millioninntekter og sine to eller tre biler og sin store TV til 30 000 kroner og eiendommer på mange mål. Og resten? Sleng til dem litt brød.

Ja, der har du det vel nærmest i et nøtteskall. Men dette er ikke noe folk flest ønsker å se.

Gårsdagens Gud er blitt karakterisert som en enhver-er-seg-selv-nærmest-type Gud. Det skyldes at den gamle Gud ble sett som atskilt fra menneskene, og at gårsdagens åndelighet sier at menneskene er atskilt fra hverandre.

Med all denne atskillelsen må Gud ta seg av sine behov, og menneskene må ta seg av sine. Hvis Guds behov ikke blir dekket – for øvrig av *mennesker* – da må Gud gjøre det Gud må gjøre... og hvis det går utover mennesker - tja hva kan man si?

Menneskene må likeledes dekke sine egne behov. Hvis behovene deres ikke blir dekket – for øvrig av andre mennesker – da må menneskene gjøre det menneskene må gjøre... og hvis det går utover andre mennesker - tja, hva kan man si?

Livet er tøft.

"I den tredje verden er det i dag tre milliarder mennesker som lever i fattigdom," sier samfunnskommentatoren Jack Reed i sin bok *The Next Evolution: Making the world work for everyone*. "Av disse lever 1,3 milliarder i absolutt fattigdom. Vi snakker ikke om det som defineres som fattigdom i USA, vi snakker om absolutt, ynkelig fattigdom, der folk ikke kan få dekket sine grunnleggende behov for mat, rent drikkevann og husly, og der det gjelder å overleve fra dag til dag."

Det skyldes at dere har et økonomisk system som har som formål å skape fortjeneste.

Ja, men hva burde formålet med systemet være?

Det er ikke noe som heter "bør" i universet. Hvem skulle ta ansvar for disse "bør" greiene?

Ok. Jeg forstår. Morgendagens Gud krever ingenting.

Det er riktig. Oppfatningen om at krav eksisterer, er en illusjon. Det er en av menneskenes ti illusjoner.

Som jeg nevnte tidligere, blir disse illusjonene gitt oss og forklart tydelig og klart i *Samhørighet med Gud*. Kan vi bare ramse dem opp her?

Ja. Menneskenes ti illusjoner er: Behov eksisterer, nederlag eksisterer, atskillelse eksisterer, utilstrekkelighet eksisterer, krav eksisterer, dom eksisterer, fordømmelse eksisterer, betingelser eksisterer, overlegenhet eksisterer, uvitenhet eksisterer.

Når dere fatter disse illusjonene, skjønner dere mye om livet og hvordan det fungerer – og også hvordan dere skal *få det til å fungere*.

Det er for eksempel de to illusjonene om utilstrekkelighet og atskillelse økonomien deres bygger på. Tanken om at det ikke "er nok" av det menneskene trenger for å blir lykkelige, og tanken om at menneskene er atskilt fra hverandre, danner grunnlaget for hele deres økonomiske modell.

Den nye åndeligheten vil gi dere et nytt grunnlag for den økonomiske modellen deres – egentlig en ny grunn til å drive forretning. Det vil ikke lenger være formålet for økonomien deres å skape profitt.

Hva vil formålet bli?

Å skape velstand.

Det var jo et skikkelig fremskritt.

Det er faktisk det.

Det ser ikke slik ut for meg.

Jeg har mer å si her.

Unnskyld. Fortsett.

På planeten deres i dag blir velstand definert som eiendom og makt. Den gamle åndeligheten oppmuntrer dere til å *disponere* jorden. Dere har tolket dette som en oppfordring til å *herske* over den. Dermed har dere sett for dere at å eie eller ha makt over folk, steder og ting er et aktivum – eller en del av det dere har kalt "velstand".

Ifølge dette paradigmet ble dere mer velstående jo flere ting dere eide og jo mer makt dere hadde.

Når det nye åndeligheten inntreffer, vil ikke velstand bli definert som eiendom og makt, men som tilgang og lykke.

Jeg er ikke så sikker på at jeg forstår dette.

Vi snakker her om å bruke, ikke eie ting i livet.

Jeg vil gjerne spørre deg om noe. Trenger du en støvsuger?

Unnskyld?

Føler du at du trenger en støvsuger for å bli lykkelig?

Jeg er ikke sikker på ordet "trenger" her, men jeg liker i hvert fall å ha en. Den gjør det mye lettere å holde teppene rene.

Nettopp. Og trenger du en vaskemaskin?

Her vil jeg gjerne gi deg det samme svaret. Jeg er ikke sikker på "trenger", men den gjør det mye lettere å vaske tøy.

Det gjør den absolutt. Og likevel skjønner du jo at halvparten av jordens befolkning klarer seg i livet uten noen av disse tingene, ikke sant?

Jo, jeg skjønner det. Det dreier seg bare om å ha det lettvent. De av oss som bor i mer velstående land, har disse tingene for lettvinthetens skyld. De sparer tid.

Og "tid er penger".

Eh ... ja, det er vel det. Jeg mener, det er jo det de sier.

Det er en interessant økonomi dere har der.

Det er jo bare et munnhell.

Men ville det ikke ha vært fint om den typen tid kunne spares for alle?

Jo da, det ville vært fint, men jeg skjønner ikke hvordan det kunne skje. Ikke i nærmeste fremtid, i alle fall.

Men når den tiden kommer, ville ikke det føre til et bedre liv for alle?

Jo, jeg tror da det. Jeg tror det er riktig å si det. Men som jeg sa vil det ta mange år før vi kan bedre verdensøkonomien så mye at alle på planeten kan få råd til disse tingene.

Sett at jeg viste deg en måte mange, mange flere mennesker på planeten deres kunne få råd til en støvsuger og en vaskemaskin på, uten å måtte vente på at dere får "bedret økonomien"? Sett at svaret faktisk ikke var vekst i økonomien, men en reduksjon i den?

Sett at jeg sa at i nærmeste fremtid kunne alle få bruke en støvsuger og en vaskemaskin uten at en eneste støvsuger eller vaskemaskin behøvde å lages eller kjøpes? Hva ville du si til det?

Jeg ville få lyst til å vite hvordan man kunne få til det.

Og svaret ville være: Omdefiner "velstand" til å bety tilgang og tilgjengelighet. Skift fra en "eiendom-og-makt"-økonomi til en "bruk-og-samarbeid"-økonomi.

Ikke alle trenger sin egen støvsuger. De trenger bare å kunne *bruke en*. Ikke alle trenger sin egen vaskemaskin. De trenger bare å kunne *bruke en*.

Hva ville skje hvis fire familier som bodde like ved hverandre, bestemte seg for å dele en støvsuger? Tror du de ville få mindre rene tepper?

Ikke hvis de samarbeidet med hverandre og satte opp en funksjonell timeplan for bruken av støvsugeren. Med bare litt samarbeid ville jeg ikke tro at det ville gjøre den minste forskjell.

Kunne de gjøre det samme med en vaskemaskin?

Klart det. Folk i leiegårder gjør det hele tiden.

Bra. Hvis nå de fire familiene som bodde like ved hverandre, eide *hver sin* støvsuger, men ble enige om at når det var på tide å skifte den ut, ville de holde igjen og dele hverandres støvsuger helt til de bare hadde én igjen ... *hva tror du man kunne gjøre med de tre gjenværende støvsugerne som var blitt laget for å dekke den tidlige etterspørselen?*

Det er et interessant spørsmål. Det har jeg aldri tenkt på.

Kunne ikke denne overskuddsproduksjonen brukes til å forsyne *tolv andre familier* med støvsugere hvis de delte dem på samme måte? Og når alle familier i grupper på fire delte utgiftene til bare én maskin, ville ikke det gjøre støvsugeren 75 prosent billigere for hver enkelt?

Jo, jeg skjønner jo det.

Sett nå at du hadde *fjorten* familier i en leiegård, som ble enige om at de kunne sette opp en timeplan for bruken av støvsugeren en dag i uken enten om ettermiddagen eller formiddagen. Da ville den støvsugeren rekke langt, ikke sant? Den ville ikke stå i et kott det meste av tiden, og det ville koste en brøkdel av kjøpesummen for hver av disse familiene å bruke den.

Akkurat nå betaler mange mennesker store summer for å eie og ha ting som de bare bruker en brøkdel av den tiden de eier dem.

Tja, i det forbrukerorienterte samfunnet i den vestlige verden er alle blitt opplært til å tenke at de må ha sitt "eget personlige eksemplar" av alt. Men i noen av de mindre "velstående" regionene i verden -

- les: to tredjedeler av verden -

- ja, i to tredjedeler av verden ville fire familier vært *umåtelig takknemlige* for å kunne bruke én støvsuger sammen, eller én vaskemaskin, eller én bil.

Ja, ikke sant, nå skjønner du det. Det finnes mer enn nok av alt til at alle kan leve rimelig lykkelig. Det dreier seg rett og slett om å forandre deres "enhver er seg selv nærmest"-økonomi til en "det beste for alle"-økonomi.

Hele den idéen vi diskuterer nå, ble satt ord på i *The Next Evolution*, boken av Jack Reed som jeg nevnte for et øyeblikk siden.

Ja, jeg inspirerte Jack til det.

Jack ble inspirert til å skrive at verden kunne forandre seg over natten hvis menneskene bare forandret sin definisjon av velstand fra "eiendom og makt" til "bruk og samarbeid", og han har rett.

Men hvis dette kunne fungere så bra, hvorfor gjør da ikke folk det, i det minste i de områdene i verden der økonomien er så dårlig at folk ikke har råd til sitt eget eksemplar av noe?

Etikken bak "bruk og samarbeid" er ikke mer alminnelig akseptert i disse områdene enn i de mer utviklede landene. Selv i de fattigste land, der de ikke har spesielt mye luksus, finner man fjernsynsapparater overalt.

Nettopp fordi de ikke har penger å avse til andre former for underholdning, er det mange mennesker som ser på TV i hvert ledig øyeblikk. Der får de budskap om hva "det gode liv" er fra vestlige såpeserier og dramaer. Det er bare naturlig at de ønsker seg den samme livsstilen. Man må forvente at de ikke vil nøye seg med mindre.

Nei, for at noe sånt som dette skal fungere, er det de velstående som må omdefinere velstand, ikke de fattige. De som nå fastsetter målestokken, må også fastsette den nye målestokken.

Du mener at vi ikke bare kan si: "Hør nå, vi som er her har råd til dette, men dere som ikke har råd, må bare dele på resursene"?

"Gjør som jeg sier, og ikke som jeg gjør" - er det det du mener?

Det var jo en tanke.

Den var ikke god. Hvis dere vil at verden skal forandre seg, må dere være den forandringen dere ønsker å se.

Dessuten finnes det andre grunner til å gå over til "bruk av"- og ikke "eierskap"-modellen. En økonomi basert på en slik modell ville også få mange gunstige bivirkninger.

Som for eksempel?

Det ville bli laget færre "ting". Alle på planeten kunne få mulighet til å bruke mange ting som nå bare brukes av individer eller enkeltfamilier og står ubrukt 95 prosent av tiden.

Folk hvis forretningsdrift avhenger av *klok bruk av ting*, har ingen problemer med å forstå dette. Spør et hvilket som helst flyselskap om hvor mange timer flyene deres står på bakken hver dag. Du kommer til å oppdage at de er i bruk nesten hvert øyeblikk. Dette forutsetter at hvert fly blir bygget etter svært nøyaktige spesifikasjoner, slik at det tåler så hyppig bruk og fortsatt fungerer effektivt. Ingen flyselskaper i verden har råd til å ha så mange fly i flåten at de kan bruke dem 5 prosent av tiden. Det ville være absurd. *Men det er nøyaktig denne formen for absurditet den økonomiske modellen i deres vestlige verden bygger på.*

Jeg tror ikke det er mange som har tenkt på det på den måten.

Når menneskene tar imot morgendagens Gud, er det mange som vil tenke på det på den måten, akkurat som Jack Reed gjorde.

Hvorfor det? Hvordan kan en ny åndelig modell får oss til å tenke på en ny økonomisk modell?

Den nye åndelige modellen vil slå fast at "dere er alle ett". Den vil også si: "Det finnes nok." Hvis dere godtar dette budskapet, vil dere *med det samme* begynne å tenke ut måter å behandle alle *slik dere gjerne vil bli behandlet selv* på, og gi alle *det dere gjerne ville få*, og utstyre alle *med det dere gjerne ville bli utstyrt med*.

Og ganske snart vil dere bli klar over at den letteste måten å gjøre dette på, ikke er stadig å forsøke å få verdensøkonomien til å vokse, vokse, vokse i en oppadgående spiral som aldri tar slutt, for å gjøre det mulig for alle å få råd til

å eie de samme tingene, men i stedet å sørge for at alle får *adgang* og mulighet til å *bruke* disse tingene.

Dette betyr å produsere *færre forbruksvarer* per person på planeten deres, og det ville få en fantastisk positiv innvirkning på økologien.

Jeg skjønner at det ville bli slik. Lages det færre "greier", betyr det mindre forurensning av luften og vannet, og færre ting vil bli kastet på søppeldyngene, det er nå én ting. Etter hvert som vi går over fra "bruk og kast-samfunnet" til et "maksimalt bruk"-samfunn av mennesker som deler på ressursene, vil vi oppdage at vi sparer på alle disse ressursene og bruker dem på en mye klokere og mer rettferdig måte.

Akkurat slik er det. Og ennå beveger du deg bare på overflaten.

Menneskene vil endelig en gang praktisere det min venn Dennis Weaver, skuespiller og miljøforkjemper, kaller "økonomi". Dennis laget det ordet ved å kombinere "økologi" og "økonomi". Deretter opprettet han Institute of Ecolonomics for å bidra til å skape en bærekraftig fremtid ved å forene vår økologi og vår økonomi i akkurat et slikt helhetlig system som du sier den nye åndeligheten vil inspirere til.

Dennis Weavers idé er helt utmerket – og et eksempel på den fremtidsrettede tankegangen som kommer fra sanne visjonære.

Hvis folk får adgang til og anledning til å bruke de tingene de synes de trenger, kan de få et veldig godt liv. Og når alt kommer til alt, *er det velstand*.

Dette ligner mye på den frivillige forenklingsbevegelsen som Duane Elgin satte i gang omtrent på egen hånd i den boken han gav ut for noen år siden. Det virker som selve kjernen i utsagnet: "Lev enkelt slik at andre kan få leve."

Nettopp.

Ok, den nye åndeligheten vil altså føre menneskene over fra en enhver-er-seg-selv-nærmest-modell til det Reed kaller større-goder-for-alle-modellen, ut fra den grunntanken at vi alle er ett. Det vil få oss til å drive forretninger av en helt ny grunn – ikke for å skape "profitt", men for å skape "velstand" – og det vil også få oss til å *omdefinere "velstand"*.

Ja, slik blir fremtiden. Det er dette som skjer i alle samfunn som modnes, og samfunnet deres er akkurat nå i ferd med å starte på den prosessen. Det er på vei ut av ungdomstiden.

Og flotte lærere og ledere har hjulpet oss inn på den veien, for eksempel avdøde Robert Theobald, som skrev *Reworking Success*. Jeg kjente ham godt, og anser ham for å være en uvanlig avansert tenker innenfor økonomi og dens sosiale implikasjoner. En annen tilsvarende tenker er rabbi Michael Lerner, som i ganske lang

tid har oppfordret oss alle til å skape "et nytt sluttresultat" i næringslivet og i verden som helhet. Hans bok *Spirit Matters* er et spennende og inspirerende innlegg om den nye åndelighetens prinsipper med henblikk på handel.

Er det andre måter den vil påvirke verdensøkonomien på?

Kan vi bare få en oversikt her?

Når den nye åndeligheten inntreer, vil økonomien bli åpen og gjennomskiktig.

Slik jeg skjønnte politikken ville bli.

Ja. Det blir ingen hemmeligheter, ingen transaksjoner under bordet, ingen "kreativ bokføring". Alle kommer til å vite alt om alle. Man får ingen *grunn* til å ha hemmeligheter lenger, ingen motivering, for dere tar enheten med i betraktning i alt dere gjør for å skape sann velstand – lik tilgang for alle til det som trengs for å leve et godt liv, og dermed større muligheter til lykke for alle.

Når hensikten med økonomien er blitt endret på denne måten, og definisjonen på velstand også er blitt endret slik, vil prinsippet om å holde noen som helst økonomiske data hemmelig for noen, virke primitiv, barnslig og helt upassende.

I *Himmelske Samtaler, Bok 2* snakket du om at forretningene for eksempel kunne sette to priser på hver prislapp – "Vår kostnad/Din pris" – slik at forbrukerne, når de kjøpte en vare, kunne se hva selskapets fortjenestemargin var per enhet. Og også at man kunne sende et rundskriv til alle ansatte i et selskap hver måned for å oppgi nøyaktig hvor mye hver ansatt tjente, og hvilke frynsegoder vedkommende hadde.

Ja, og det er noe av dette jeg mener når jeg sier at forretninger og finanser vil bli gjennomskichtige. Kunnskap er makt, og morgendagens Gud vil uopphørlig oppmuntre til at makten går fra de få utvalgte til de mange. Jeg har sagt dette før, og du vil se at dette temaet blir tatt opp på nytt i enhver seriøs diskusjon om den nye åndeligheten.

Når den nye åndeligheten inntreer, vil økonomien få et lokalt preg.

Dette er en videreføring av det temaet vi var innom nå. Den mest effektive måten å flytte økonomien fra de få utvalgte til de mange på, er gjennom desentralisering.

I stedet for å skape én massiv økonomi skaper vi en hel del "små økonomier" overalt.

Nettopp.

Jack Reed antyder at vi i fremtiden kanskje får se selvforsynte, mindre samfunnsenheter der det meste, om ikke alt, som de som bor der trenger og har

behov for, kan dekkes *av de som bor der*. Nye energikilder – som vind og sol – vil gjøre det unødvendig å gå ut av lokalsamfunnet for å få energi. Når fabrikkene opptar mindre arealer (siden produksjonen vil bli drastisk redusert under den gjensidige tilgangs-, bruks- og samarbeidsøkonomien), vil det igjen bli mer jord tilgjengelig til å dyrke mat innenfor hvert lite samfunn. Vi behøver ikke å få all frukten vår fra California eller brekkbønnene fra Venezuela.

Man kunne vedta lokale lover som tillot plantingen og dyrking av hamp til bruk på hundrevis av måter – til erstatning for tremasseprodukter som man nå får ved å hugge trær – for eksempel til tau og lerret av sterkeste slag, og til stoff til klær av alle slag, bare for å nevne et par av de produktene som kan komme fra denne kilden. Lokale valutaer og byttehandel, som utelukkende brukes til transaksjoner innenfor et gitt samfunn, kunne for en stor del få millioner av mennesker ”ut av det økonomiske nettet.”

De spesifikke detaljene i menneskenes strategier for å opprette lokaløkonomier i fremtiden vil bli mange og varierte, men du har rett i dette: Så snart folk ikke lenger er avhengige av en fjern kilde for å overleve (når det gjelder mat, klær, husly, energi), får de umiddelbart mer kontroll over sitt liv. I sin tur gir dette større frihet og bedre livskvalitet.

Budskapet til den nye åndeligheten er at behov er en illusjon. Tanken om at behov eksisterer, kombinert med den forbrukskulturen som driver folk inn i en større-bedre-mer-mentalitet, har mer enn noen annen enkelttanke bidratt til å holde menneskene slavebundne av produsenter, korporasjoner, politikere, energileverandører og andre som de tror er de eneste som kan forsyne dem med det de trenger for å bli lykkelige.

Når man tar imot morgendagens Gud, som sier at man ikke *trenger noe som helst*, og oppmunter en til å oppleve det, vil alt dette bli forandret.

Jeg husker det du sa tidligere – menneskeslektens største svakhet er avhengighet.

Det stemmer. Den nye åndeligheten vil føre til at man får en sterkere fornemmelse av å kunne stole på seg selv. Individene tar mer ansvar for sitt liv, og det samme gjør grupper av mennesker som slutter seg sammen for det felles beste. Og den nye åndeligheten vil få enda flere virkninger på økonomien.

Når den nye åndeligheten inntreffer, vil det ikke bli noen urettferdig fordeling av velstand og ressurser, og ussel fattigdom får ikke eksistere lenger.

Det vil bli slutt på at en ørliten prosent av menneskene kontrollerer en enorm prosentandel av verdens penger og ressurser.

Når den nye åndeligheten inntreer, vil man innse at hvert eneste menneske har rett til livets primærbehov og muligheten til å overleve.

Økonomiske virkemidler, for eksempel garantert minstelønn, rimelige boliger, tilgang til forebyggende medisin, utdanning for alle så langt de kan i forhold til evner og ikke bare til penger, like ansettelsesvilkår og mulighet for forfremmelse, og lignende botemidler vil gjøre det mulig for samfunnet å fjerne mye lidelse, elendighet og håpløshet.

Når den nye åndeligheten inntreer, vil man innse at naturressursene tilhører alle.

Alle vil se det meningsløse i at en stat eller et individ skal hevde at de eier eller kontrollerer planetens naturlige ressurser bare på grunn av sin lokalisering. Dyrebare ressurser som trær (som når det kommer til stykket, gir verden oksygen), mineraler, olje og vann vil bli ansett for å være felleseie for hele menneskeheten, noe hele menneskeheten kan bruke til beste for hele menneskeheten.

Dette ser ut til å kunne sammenfattes som følger: I fremtiden vil den nye åndeligheten få oss ut av rottekrigen.

Ja, det er en god karakteristikk, det er en velformulert oppsummering.

Flott, for problemet med rottekrigen er at selv om man vinner, er man fortsatt en rotte.

Å gi liv til universet

Utdraget er fra kapittel 8

De fleste mennesker innbiller seg at gjenstandene i universet, for eksempel jorden, solen og solsystemet, er «døde». De oppfatter dette som gjenstander som ikke kan bevege seg ved sin egen kraft — egentlig som «steiner» — og som beveger seg gjennom tid og rom etter mønstre som opprinnelig er satt i bevegelse av en kraftig eksplosjon ... det såkalte «big bang».

Ja, det er sikkert riktig at de fleste mennesker tror det, hvis de tenker på det i det hele tatt.

Dette er en illusjon, og når dere lever i denne illusjonen, har dere ingen grunn til å gjøre noe som helst i forhold til disse «døde» tingene, bortsett fra å utnytte så mange av dem som dere kan, for å få et «bedre liv».

Men når dere betrakter og opplever gjenstandene i universet som deler av et *levende system*, som er det de egentlig er, forandrer deres oppfatning av deres eget selv seg i forhold til dette systemet.

Akkurat nå vet du at du, du selv, lever, men når du oppfatter at alt *annet* også lever, opplever du deg selv som en del av et større hele, en energipakke inni en større energipakke, en livsform inni en større livsform, et lite selv som er en del av et stort selv.

Det «manglende budskap» som ikke er innbakt i dagens teologi.

Ja. Som jeg har sagt tidligere, er dette veikrysset mellom den gamle åndeligheten og den nye, mellom gårsdagens Gud og morgendagens. Her møtes erfaring og visdom. Dere har erfart dere selv på én måte, og nå inviterer visdommen dere til å forandre retning og gå en annen vei,

For den gamle åndeligheten insisterer på at gårsdagens Gud skapte himmel og jord, mens den nye åndeligheten sier at morgendagens Gud ER himmelen og jorden.

Den gamle åndeligheten sier at Gud står atskilt fra sitt skaperverk, og at han pustet liv inn i mennesket slik at det skulle herske over så mange av disse tingene som det kunne berøre og se og føle og samle. Den nye åndeligheten sier at Gud er forent og ett med alt, og at han ikke puster liv *inn i* menneskene, men *SOM* mennesker, at menneskene kan uttrykke og oppleve seg selv som gudeskapte manifestasjoner, og vite at alt de berører og ser og føler, likeledes er Gud i åpenbart form.

Den gamle åndeligheten ber dere tjene Gud, og den nye åndeligheten ber dere tjene livet — *som er akkurat det samme*. Men den gamle åndeligheten tillot menneskene å tro at de kunne tjene Gud ved å *ødelegge* livet, mens den nye åndeligheten ikke kan forestille seg noe slikt.

Så 11. september kunne aldri ha skjedd i «Allahs navn» hvis folk tjente morgendagens Gud.

Det burde ikke engang ha skjedd under dekke av å tjene *gårsdagens Gud*, men akkurat her ligger jo problemet. Læren til den gamle åndeligheten, gårsdagens Gud, er så tvetydig — i noen tilfeller gjenstand for de villeste tolkninger - at dere kan myrde hverandre med kaldt blod, drepe intetanende mennesker ved å styre fly inn i bygninger eller slippe «smarte bomber» over byer, og gjøre det ustraffet, fordi dere hevder at Gud står på deres side, og at Gud faktisk *krever* det.

Men budskapet og invitasjonen fra morgendagens Gud kommer til å være mye mindre tvetydig. Borte blir alle hellige skrifter der Gud sies rent ut å ha drept tusenvis av mennesker som straff for at de har «trosset» ham eller ikke trodd på ham. Borte blir alle delene av de hellige bøkene der Gud blir fremstilt som en som påbyr og krever at verden skal gjøre det samme, «verne om» hans «ære» ved å massakrere andre.

Tjen livet først. Det kommer til å bli den nye åndelighetens motto. Det vil bli dens credo.

Men det finnes mennesker som fortsatt vil tolke *det* slik at det rettfærdiggjør tilfeldig nedslakting. Det er faktisk den *klassiske begrunnelsen for krig*, enten den blir ført av regjeringer eller terrorister. «Vi må gjøre det. Vi har ikke noe valg. Våre liv, vår egen overlevelse avhenger av det. Vi tjener livet ved å ta liv.»

Andre sier at beviset for denne rettfærdiggjørelsen er at livet selv ødelegger seg selv når det er nødvendig, og peker på naturen som det fremste eksempelet på dette.

Det er sant at livssyklusene selv iblant skaper forandringer i livsformer for å tjene det større programmet til et livsenergisystem. Universet selv foretar slike forandringer.

Nettopp. Bare noen dager før disse ordene ble skrevet, rapporterte astronomene om en enorm stjerneeksplosjon i en liten nabogalakse til Melkeveien, som var synlig fra den sørlige halvkule. Denne begivenheten skapte en supernovalevning, som fikk betegnelsen LMC N 49, innenfor den store magellanske sky. Forskerne sier at materialet fra denne eksplosjonen til slutt vil bli brukt til å bygge nye stjernegenerasjoner i LMC, akkurat som lignende rester av supernovaer som eksploderte i Melkeveien for milliarder av år siden, skapte vår egen sol og våre egne planeter.

Men disse hendelsene avspeiler den sannheten at hele universet er et levende system, der hvert aspekt og hvert element er gjensidig avhengig av hverandre, et gigantisk moderskjød av sammenkoblede og sammenvevde energibølger, vibrasjoner som skaper stoff og form, og det som ikke er noen av delene.

Men det er sjelden nødvendig å blande seg inn i de *normale livssyklusene, som reguleres av livet selv*. Det er et faktum at de livsformene som er blitt mer og mer klar over seg selv, evner å påvirke de normale livssyklusene til andre livsformer. Det er dette som gjør høyere livsformer både til universets velsignelse og til dets bane. Aktivitetene deres krever ofte at livet selv må tilpasse seg for fortsatt å kunne opprettholdes. Individuer, familier, nasjoner, kulturer og samfunn gjør dette. Deres «tilpasninger» kalles ofte «krig».

For å kunne opprettholdes — det vil si for å holde livet gående slik det har vært — tror disse gruppene at de må holde drapsprosessen ved like.

Det er vel ingen steder dette blir mer tragisk og levende illustrert enn i Midtøsten, der konflikten mellom israelere og palestinere har rast i generasjoner. Her tar folk liv i et misforstått forsøk på å opprettholde livet. Det som er trist — og nesten ubegripelig — er at *ingen ser ut til å være villige til å innrømme at denne måten å leve på, ikke fungerer*.

De viktigste aktørene i dette dramaet ser ut til å tro at hvis de *bare holder på litt lenger*, vil alt ordne seg. Men det «ordner seg» *ikke*. Og det kommer *aldri* til å «ordne seg» så lenge aktørene på begge sider ikke kan forestille seg eller skape noe annet alternativ til denne voldssyklusen.

Og dette er bare ett av de mange stedene i verden der denne tankegangen dominerer.

Ja. Dette er en syklus det har gått råde i. Når slike selvdestruktive sykluser først er satt i gang innenfor et energisystem, er de ofte vanskelige å snu, og man vet at hele sivilisasjoner har forsvunnet i en «stjerneeksplosjon» på sivilisasjonsnivå. Når massive krefter bygger seg opp innenfor energisystemet (i dette tilfellet menneskesamfunnet) og når en kritisk masse, må noe gi etter.

Men når *livet* får førsteprioritet, og når mesteparten av samfunnet er gjennomsyret av denne verdien og holder den hellig, får slike selvødeleggende sykluser sjelden mulighet til å nå kritisk masse, siden noen et eller annet sted — en person, en gruppe, et kollektiv - griper inn og forandrer kursen.

Og det kan nå bli arbeidet til Menneskehetens team. Vi kan faktisk samle folk fra hele verden til å hjelpe menneskene å forandre kurs og skape en kritisk masse rundt en *ny oppfatning* - forestillingen om en ny åndelighet.

Det kan dere faktisk. Og det vil føre i marken en ny tanke om Gud og nye oppfatninger om livet og hvordan det fungerer.

Dette teamet kan begynne å lære folk at universet er et levende system, så de skjønner hva det kan bety for menneskeheten.

Jorden er en ørliten del, en bitte liten flekk på dette ufattelig massive systemet, og du er en ørliten del, en bitte liten flekk inni DEN. Og det finnes andre flekker inni DEG som er ørsmå sammenlignet med hele deg. Men ingen av dine deler og flekker er uten betydning for hele deg, for hver av dem utgjør det som ER hele deg.

Og slik er det også med deg og det levende systemet som kalles altet, som er livet selv.

Dette er en forståelse som kan gis til små barn tidlig i utviklingen deres. Samfunnet deres nå har mistet respekten for livet siden medlemmene ikke fikk denne informasjonen da de var barn. Og barna deres får den ikke i dag.

Svært få av planetens barn blir fortalt at universet er et levende system. Svært få blir fortalt at jorden selv lever. Og svært få barn blir fortalt på skolen at de er en del av det systemet, ett med Gud og ett med hverandre.

Ikke engang religiøse skoler underviser i dette.

Tuller du? Det er *spesielt* religiøse skoler som ikke underviser i dette.

Rupert Sheldrake, den banebrytende biologen, snakker om «morfisk resonans» som ligger under strukturen til systemer som galaksen vår — og som også eksisterer innenfor disse systemene, som her på jorden.

I sin bok *The Physics of Angels* (som han har skrevet sammen med teologen Matthew Fox) sier Sheldrake at en slik resonans faktisk *gir liv* til disse systemene, og gir dem sine vaner og sin evne til å Organisere seg. «I denne betydningen er ikke bare mikrobene, plantene og dyrene levende, men også molekylene, stjernene og galaksene.»

I fremtiden, den dagen dere tar imot morgendagens Gud, vil utdanningssamfunnene deres dele slike perspektiver med de yngste blant dere, slik at de kan ta de verdiene som disse perspektivene utvikler, med seg inn i sitt voksne liv.

Slike begreper som ligger dypt i underbevisstheten, vil gjøre det mulig for dere å skape et nytt samfunn, som består av nye mennesker som vil akte og ære livet som det aller mest verdifulle, og se det overalt, også i stjernene.

Men må vi vente til vi har skapt læresteder som lærer barna denne tankegangen, og til disse barna vokser opp?

Nei. Men dere ønsker kanskje å begynne arbeidet med å etablere slike undervisningsanstalter, slik at de barna som går ut fra dem — morgendagens voksne — slipper å slite med å gi slipp på gamle forestillinger når de er voksne.

Men akkurat nå, på denne dag, kan du begynne prosessen med å forandre dine egne overbevisninger, gi slipp på dem som fortsetter å skape funksjonsproblemer i livet ditt, og ta imot de nye tankene som kan skape en ny virkelighet og en ny verden i din levetid.

Dette kan gjøres på tretti år.

Ja, du har sagt det.

Og jeg mente det. Tretti år eller *mindre*, avhengig av hvor innstilt dere er på å avslutte dette marerittet dere lever i, og komme tilbake til å skape de sanne drømmene alle mennesker har.

Dere *kommer* til å skape dette, det er det ingen tvil om. Det er bare et spørsmål om *hvilken* av deres morgendager som vil bli vitne til denne utviklingen. Vil tankene deres om morgendagens Gud dukke frem *før* livet slik dere kjenner det, nesten er forsvunnet, eller *som et resultat* av at det har skjedd?

Igjen sier jeg deg at svaret på det spørsmålet er nedlagt i dere.

Alt avhenger av hvor engasjerte dere er med henblikk på å oppleve kloden deres som det paradiset og livet som den så å si ubegrensede muligheten de kan være. Hvis dere ikke har noe engasjement for dette, kan dere oppleve planeten deres som et mye mer uvennlig sted, og livet som et mye mer begrenset uttrykk i nærmeste fremtid.

Det skjer faktisk for flere og flere av verdens mennesker. I sin siste bok, *Promise Ahead*, sier Duane Elgin at hvis vi anser en inntekt på 3 dollar om dagen som fattigdomsgrensen, lever omtrent 3,6 milliarder mennesker under den grensen — ca. *60 prosent av menneskeheten*.

Til sammenligning er den offisielle fattigdomsgrensen i USA omtrent 11 dollar om dagen — nesten fire ganger mer enn det de fleste mennesker i verden eksisterer på. «Det dette betyr,» sier Elgin, «er at ussel fattigdom og mangel på muligheter er livsbetingelsene for de fleste mennesker i dag.»

Og la oss ha klart for oss hva vi snakker om her. Vi snakker ikke om den typen fattigdom som gjør det umulig å kjøpe den siste bilmodellen, eller å ha råd til en PC. Elgin skriver at i Russland lever over 44 millioner mennesker på mindre enn 1 dollar om dagen. I Kina er antallet 350 millioner. I India er det 500 millioner.

Det er forbløffende å innse at i dette første tiåret av det nye årtusenet er det nesten 80 prosent av inderne som ikke har adgang til elektrisitet. Og i Indonesia er «fattigdommen så ekstrem at legene på to klinikker sa at antallet pasienter var halvert fordi folk ikke lenger hadde råd til å betale for konsultasjonen», som *tilsvarer fem cent i USAs valuta*.

På verdensbasis er det nesten 3 milliarder mennesker - 50 prosent av verdens befolkning - som bruker ved som sin fremste energikilde.

Av disse observasjonene blir det klart at selv i dag er det bare et meget lite antall mennesker som nyter godt av de aller fleste godene menneskehetens utvikling har ført med seg. Dere står overfor en systemkrise av første klasse.

Det er vel å si det mildt. Elgin skriver at over halvparten av menneskene på planeten vår lever på et utarmet kosthold, uten tilgang til helsetjenester, i bølgeblikkskur uten elektrisitet, rent vann eller brannvern og politibeskyttelse, «Skal vi eller skal vi ikke ta kollektivt ansvar for helsen til den menneskelige familie på planeten vår?» spør Duane. «Hvordan vi reagerer på denne vekkeren, vil være et direkte mål på hvor langt vår art er kommet i sin utvikling.»

Hvis dere vil at denne situasjonen skal forandre seg, hvis dere ønsker å avverge at hele det systemet som har ført til slike ulikheter, skal bryte sammen, vil dere granske muligheten for å gi planeten en ny åndelighet, jo før, jo heller. For problemet her er *åndelig*. Det er ikke økonomisk, og det er ikke politisk. Og det er i hvert fall ikke militært.

Det har å gjøre med hva folk *tror* om hverandre, om deres forhold til hverandre, om Gud og om livet.

Men dere kommer bare til å skape en kritisk masse rundt tanken om å endre på ting hvis, og bare hvis, dere «fatter» at det å *ikke* forandre på noe er i ferd med å skape en kritisk masse i en annen retning — en retning dere kanskje ikke ønsker å ta.

Med andre ord er det best vi forandrer ting, ellers kommer tingene til å forandre seg for oss på måter vi ikke ønsker oss.

Som du nettopp sa, vil de faktisk gjøre det.

Og når disse forandringene som vi ikke ønsker oss, virkelig begynner å hope seg opp, vil vi forandre oss. Vi vil forandre våre oppfatninger om livet, om så bare som et middel til å overleve.

Ikke «om så bare». *Først og fremst*.

Dere vil forandre dere *først og fremst* som et middel til å overleve.

Hvis overlevelsen blir direkte truet, vil dere gjøre det dere er nødt til. Dere vil til og med forandre de aller helligste og urgamle overbevisningene om dere selv, om Gud, om livet og om *alt*, hvis dere blir nødt til det.

Dere vil alltid velge overlevelse, du må ikke tro noe annet. Dere har innlagt en kode som får dere til å gjøre det. Dette instinktet, som jeg har sagt tidligere, er «innebygget». Livet er funksjonelt, til pasningsdyktig og kan opprettholdes. Alltid.

Og hvis dere må velge mellom hva som skal overleve – arten eller artens overbevisninger - vil dere velge arten og *oppgi overbevisningene*.

Dere vil oppgi de overbevisningene som tar livet av dere, som svekker deres evne til å overleve, i dette øyeblikk, men den negative virkningen av de fleste av deres mest ødeleggende overbevisninger er så snikende og viser seg så langsomt at dere ikke erkjenner at de er ødeleggende.

Jeg antar at hvis romvesener angrep jorden, slik som i noen av disse science fiction-filmene, ville vi endre overbevisningene våre temmelig *raskt*. Vi ville endre oppfatningene våre om å være atskilt fra hverandre, og vi ville endre oppfatningene våre om å konkurrere med hverandre om hvor viktig det er at vi tror på Gud på forskjellige måter.

Der er ikke stort av dette som ville bety noe for oss. Vi ville se *livet* som vår primære verdi og *instinktivt* tjene livet først. Vi ville slå oss sammen for å gjøre det vi kunne for å slå angriperne tilbake. Vi ville dele de aller hemmeligste teknologiene våre med hverandre uten å blunke, slik at vi kunne fortsette å eksistere, og vi ville glemme uoverensstemmelsene våre i stedet for å la dem komme i veien for at vi tjente livet først.

Hvis vi ble kastet inn i et slikt bål, ville vi komme oss ut i en fei. Men vi er ikke i et slikt bål. Vi er som hummer i en gryte som skal koke opp. Vannet blir varmt, men så langsomt, så langsomt, og hummerne skjønner ikke nok til å kravle ut - de prøver ikke engang - før det er for sent.

Kanskje ville det vært bedre om fiendtlige romvesener gikk til angrep på oss.

Dere trenger ikke fiendtlige romvesener for å bli angrepet. Dere *opptrer* som fiendtlige romvesener mot hverandre, og dere angriper dere selv. Dere har kastet dere selv inn i flammene fra deres eget bål. Det er blitt antent av menneskenes grunnleggende misforståelser om Gud og om livet, villfarelser som har lagt frykt inn i menneskesinnene og hat inn i menneskehjertene.

Og disse villfarelsene er blitt forklart greit og tydelig i *De nye åpenbaringene*, så jeg skal ikke gå i detalj om dem her. Men kan vi ikke bare høre på dem? Hva er de største villfarelsene om Gud og om livet som bidrar mest til å skape krise, vold, drap og krig i våre menneskesamfunn?

Deres største villfarelser om Gud er:

1. Gud trenger noe.
2. Gud kan mislykkes i å få det Gud trenger.
3. Gud har skilt dere fra Gud fordi dere ikke har gitt Gud det Gud trenger.
4. Gud har fortsatt et så sterkt behov for det Gud trenger, at Gud nå krever at dere, fra deres atskilte posisjon, skal gi ham det.
5. Gud vil ødelegge dere hvis dere ikke oppfyller Guds krav.

Disse villfarelsene om Gud er ødeleggende nok, men de overvelder menneskene fullstendig når de kombineres med de villfarelsene om livet som de er opphav til. Mange mennesker - faktisk de fleste - tror at ...

1. Menneskene er atskilt fra hverandre.
2. Det finnes ikke nok av det menneskene trenger for å bli lykkelige.
3. For å få det det ikke finnes nok av, må menneskene konkurrere med hverandre.
4. Enkelte mennesker er bedre enn andre mennesker.
5. Menneskene gjør rett i å løse alvorlige uoverensstemmelser som er skapt av alle de andre villfarelsene, ved å drepe hverandre.

Menneskenes viktigste villfarelser om Gud og om livet skaper et dødelig litani av feil som har skapt, og til dette øyeblikk fortsetter å skape, en verden med intenst sinne, brutal vold, grusomme tap, utrøstelig sorg og nådeløs terror.

Dere tror at dere blir terrorisert av andre mennesker, men sannheten er at dere blir terrorisert av overbevisningene deres.

Det er dem dere må forandre hvis dere noen gang skal realisere drømmen om en verden som lever i fred, harmoni og lykke.

Hvis dere ønsker å opprettholde livet slik dere kjenner det - hvis dere ønsker å ha noe å gi videre til deres barn og deres barns barn - blir dere nødt til å gå sterkt inn for å gi verden nye overbevisninger, en ny menneskelig teologi, en ny åndelighet.

Den skal ikke erstatte den gamle, men utvide den. Ikke forkaste deres nåværende religioner, men gi dem nytt liv.

Dere blir nødt til å *gi religionen nytt liv* hvis dere skal gi livet nytt liv og opprettholde det i sin nåværende form. For religionen - som bare er et annet ord for *det dere tror* - er grunnfjellet i deres sivilisasjon. Overbevisningene deres skaper atferden deres, og, jeg gjentar, slik er det enten dere tror på det dere kaller «Gud» eller ikke.

Dette er grunnene til at jeg er kommet til deg nå. For din verden venter i taus engstelse, menneskene i den lever i frykt for den neste store ødeleggelsen, det neste krigsutbruddet, det neste epidemiske viruset, den neste økologiske katastrofen, det neste terrorangrepet, det neste opprøret - som om kampen for å overleve fra dag til dag ikke var nok.

Jeg er kommet til deg på dette kritiske tidspunktet i din arts historie for å bringe deg nyheten om morgendagens Gud, om den troen menneskene vil skape, om de overbevisningene menneskene vil ta imot i fremtiden - og for å invitere menneskeheten til å skape den fremtiden nå, i dette øyeblikk.

Felles løsninger i alle land

Utdraget er fra siste del av kapittel 19

Jeg er fortsatt ikke kommet til det jeg tror vil bli den største og mest dyptgående forandringen vi vil få i våre verdensomspennende politiske og statlige systemer.

Og hva er det?

Opprettelsen av departementer på hvert styringsnivå, som fokuserer på å skape fred og spre informasjon om hva som fungerer med henblikk på å skape det best mulige for menneskeheten på hvert felt av menneskelig aktivitet.

La oss ta en titt på den siste ideen først. Til dags dato har tanken om felles løsninger ikke fått mye oppmerksomhet fra menneskenes maktstrukturer. Strålende løsninger på noen av våre mest enerverende problemer blir funnet hele tiden, mange av dem blir faktisk satt i verk og fungerer effektivt på grunnplanet nå – *men ingen kjenner til dem*. Resultatet er at vi kontinuerlig må ”finne opp hjulet” fra sted til sted, over hele verden.

Nesten ethvert menneskelig problem er blitt løst et eller annet sted. Men det å dele de løsningene som er skapt av våre mest kreative hjerner, er noe menneskeslekten ikke på langt nær gjør på det nivået den har mulighet til. Den enkle anvendelsen av allerede eksisterende teknologi ville gjøre det mulig for menneskene å kartlegge funksjonelle strategier for å møte så godt som alle utfordringer.

Hva kan problemet være? Å få skapt det best mulige utdanningsprogrammet – bedre enn noe som nå blir tilbudt nesten overalt på jorden? Det er allerede gjort. Å finne en måte å finansiere nyetablerte småbedrifter på, særlig de som drives av kvinner og minoritetsgrupper, og de som har liten tilgang til entreprenørfond? Det er allerede gjort. Å sørge for helsetilbud til alle på en rimelig og effektiv måte? Det er allerede blitt gjort. Å få slutt på at en person sulter uansett vedkommendes betalingsevne? Det er allerede blitt gjort.

Hva er så utfordringen egentlig? Å kurere de frykteligste sykdommene vi kjenner til? Gjort. Å styre oss selv på en måte som gir høy livskvalitet, like muligheter og maksimal uttrykksfrihet for alle? Menneskene har allerede gjort det. Å redusere kriminaliteten ved å rydde opp i gettoer og forvandle arnestedene for kriminell atferd ved å skape nytt håp og reelle muligheter i potensielle kriminelles liv? Menneskene har allerede gjort det. *Vi vet hvordan vi skal gjøre det.*

Listen over onder er endeløs, og listen over de løsningene vi har funnet, er like lang. Problemet er ikke at vi har mislyktes i å finne løsninger, problemet ligger i at de ikke er gjort allment tilgjengelig – og i forbløffende mange tilfeller vet vi ikke engang om dem.

Hos menneskene vet ikke den ene hånden hva den andre gjør. Enda verre er det at vi faktisk *kjenner til* en løsning, men med den spinkleste begrunnelse mener vi at vi ikke kan sette den i verk. Og hva er denne begrunnelsen? *Vi har ikke råd til det!*

Vår økonomiske modell de fleste steder på denne kloden er slik at med mindre vi kan profitere økonomisk på noe, kan vi ikke få oss til å mønstre tilstrekkelig med ressurser for å løse våre vanskeligste problemer.

Dette er grunnen til at folk inntil ganske nylig har dødd over hele planeten fordi de ikke kunne få spesielle medisiner – fordi de prisene legemiddelselskapene forlangte for medikamentene, gjorde at de lå utenfor rekkevidde for de fattigste. De samme selskapene prøvde intenst å forhindre at kopipreparater som inneholdt de samme formlene, ble introdusert på det lokale markedet, de ville at deres egne produkter skulle være de eneste som var tilgjengelige.

Men i vår verden er tilgangen til alle undrene og miraklene som utrettes av moderne medisin, stort sett et pengespørsmål, et spørsmål om hvor mye man må bruke på slike ting som livskvalitet og overlevelse.

Dette behovet for å tjene penger før hjelp og ressurser blir gjort tilgjengelige, er noe av det første som vil bli forandret når dere tar imot morgendagens Gud og den nye åndeligheten, for dere kommer til å forstå at det ikke støtter eller opprettholder livet, men skaper hindringer for det.

Dette er en helt annen diskusjon.

Ja, og akkurat nå vil jeg gjerne høre mer om denne tanken om "felles løsninger".

Etter min oppfatning er det først når vi ser andres problemer som våre problemer, og andres utfordringer som våre utfordringer -

- en etikk som er akkurat det den nye åndeligheten vil gi opphav til -

- vi vil se fordelen med å etablere et nasjonalt kontor for felles løsninger i alle land på jorden. Det er forunderlig at vi ikke har gjort det før.

Disse kontorene skal naturligvis ha dataforbindelse, og vil gi aktuelle opplysninger om hva som fungerer på hvert eneste sted på kloden, når menneskene omsider kollektivt griper tak i sine mest presserende problemer og mest avskrekkende utfordringer. Det ville innebære en overvåking av eksperimenter og dristige tiltak, og at man

umiddelbart sprer nyheten om en hvilket som helst foretagende som prøvde å finne løsninger gjennom nytenkning, uansett om det lyktes eller ikke.

En slik felles database ville drastisk forkorte læringskurven til våre samfunn og fellesskap, til våre kunnskapssentre og institusjoner, til våre kampgrupper og regjeringsorganer i vår streben etter å skape et bedre liv for alle. Og jeg mener for *alle* – ikke bare for de velbeslåtte og heldig stilte.

Disse tankene er ikke mine, de kommer fra slike kreative kulturpersonligheter som Duane Elgin, Hazel Henderson, Jean Houston, Barbara Marx Hubbard, Eleanor LeCain, Jack Reed og mange flere.

Akkurat som alle klodens forsvarsdepartementer nå holder øye med urosentre og farlige soner og konfliktområder over hele verden, ville også kontoret for felles løsninger kunne holde øye med prosjekter og programmer og identifisere "løsningssoner" der en person eller organisasjon har funnet frem til en virkelig betydningsfull nyvinning som kan eksporteres andre steder og bli brukt effektivt.

Og akkurat som hæren har sine digre veggkart og sine databilder som forteller oss nøyaktig hvor det er reell eller potensiell turbulens, ville også et fredsdepartement ha like avanserte hjelpemidler til å peke ut steder der det er reell eller potensiell ro – med informasjon om *hvorfor og hvordan* det har kommet i stand.

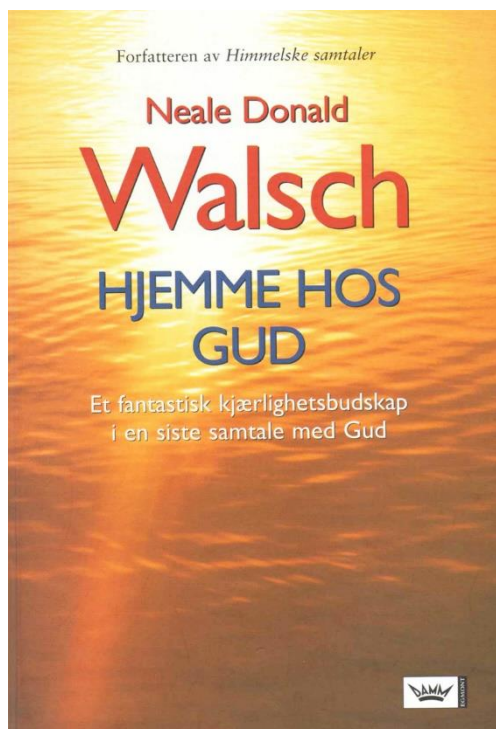
Tanken om et "fredsrom" ble første gang lagt frem av Barbara Marx Hubbard på Democratic National Convention i USA i 1984. Hun antydte at vi trenger en ny sosial funksjon som kan "lete etter, kartlegge, forbinde og bekjentgjøre det som fungerer i USA og i verden".

Nå har Barbaras stiftelse Foundation for Conscious Evolution skapt sin egen "versjon" av dette oppsporingssystemet. Det heter Synergy Center og er tilgjengelig på internettadressen Evolve.org. "Så vidt jeg vet," sier Barbara, "er Evolve det første forsøket på å tilby et sted der man kan identifisere og koble sammen løsninger og nyvinninger på alle felter, som kan bidra til et systemskifte på veien til et nytt samfunn. Det er fortsatt på fosterstadiet, naturligvis."

Dette er herlige, oppfinnsomme tanker fra herlige, oppfinnsomme mennesker. Og det som er sikkert, er at mange flere forslag vil bli lagt frem av mange flere mennesker når den nye åndeligheten blir mottatt i deres kultur. Og ja, det vil forandre politikken for all fremtid.

Snart kommer dagen da menneskene ikke lenger vil bifalle eller tolerere de politiske mekanismene, manøvrene, intrigene og manipulasjonene som er nåtidens virkelighet.

Hjemme hos Gud

Et fantastisk kjærlighetsbudskap i en samtale med Gud. Hva skjer når livet er forbi? Hilser Gud oss velkommen, finnes det et helvete – eller skjer det ingenting? Døden har alltid vekket vår nysgjerrighet og vår frykt. I dette åttende og siste bidraget til bestselgerserien som begynte med Himmelske samtaler, formidler Neale Donald Walsch svarene på de mange spørsmålene rundt livets slutt, som vi alle stiller oss. I en dyptpløyende og personlig dialog med Gud utforsker han den prosessen som medfører at vi alle før eller senere må avslutte våre dager på jorden og starte et nytt liv i Guds rike, uansett våre jordiske gjerninger. Et forbløffende åndelig skrift med overraskende avsløringer!

Hvor får man tak i boken?

Denne boken er den eneste av samtalebøkene som man ikke får tak i. En del biblioteker har boken inne. Det kan være noen antikvariater har den eller enkelte nettbutikker, eventuelt kan man spørre eller søke på Finn.

Himmelen er alt som finnes

Utdraget er fra slutten av kapittel 35 og fra kapittel 36 og 37

Denne bønnen gis deg, universets vidunderlige barn, når du legger ut på den mest glededefylte reisen du noen gang har foretatt, full av fantastiske overraskelser. En reise inn i den største lykken du noen gang har kjent, og den mest storslåtte opplevelsen du noen gang kommer til å få.

Nå kan du drømme om strålende ting. Drøm om at hver eneste fantasi skal bli til virkelighet. Drøm at alle smerter skal forsvinne, og at alt det tiden har stjålet fra deg, skal komme tilbake. Drøm om å se dine kjære igjen - de som har gått før deg og de som skal følge.

Du skal med sikkerhet vite at når du forlater dette, skal du igjen møte alle dem som har hatt en plass i ditt hjerte og som har dratt før deg. Og du skal ikke bekymre deg om dem du etterlater, for du skal møte dem også, om og om igjen, og du skal elske dem også, om og om igjen, i all evighet og selv i dette øyeblikk. For hvor det er kjærlighet, kan det ikke være noen atskillelse, og ingen venting så lenge det bare er et nå.

Så bare smil når du tenker på hvilken glede du har i vente. Disse gavene ligger klare for deg, og Gud har bare ventet på at du skal komme hjem igjen for å få dem. Fred, glede og kjærlighet er deg, og ditt, nå og for alltid. Slik er det, og slik skal det være, i all evighet. Amen.

Kjære Gud, takk for den vidunderlige bønnen. Jeg håper at mennesker overalt, i hele verden, vil bruke den hvis de føler at den er til nytte i øyeblikket, slik at den kan bringe fred, trøst og forståelse til de døende.

Men vent et øyeblikk. Det er fremdeles noe jeg gjerne skulle forstå.

Hørte jeg rett? Hva mente du da du sa at vi vil møte våre kjære som følger oss i døden «selv i dette øyeblikk»?

Husker du at jeg tidligere i denne samtalen snakket om Andrew Parkers kone, Pip, og du stilte meg et spørsmål om henne?

Ja. Jeg spurte deg om hun ønsket å få kreft på det tidlige stadiet i livet. Jeg spurte om hun virkelig *valgte*, av fri vilje, å gå bort så tidlig, å dø så ung. Jeg sa at noe slikt ville bli veldig vanskelig å godta for mannen hennes, barna hennes og andre familiemedlemmer. Jeg er sikker på at de i dyp sorg ville stille spørsmålet: *Hvorfor skulle Pip ønske å forlate oss på den måten?*

Og du husker hva jeg sa?

Ja, du sa: «Jeg har et svar som kanskje vil sjokkere deg.»

Jeg har gjemt to minner til slutten av vår samtale. Og det er de mest gledelige og fantastiske minnene av alle.

Det første er dette ...

DET SYTTENDE MINNET

I døden vil du bli hilst av alle dine kjære - de som har dødd før deg og de som vil dø etter deg.

Disse sjelene vil trøste deg idet du frigjør deg fra bindingen til den fysiske verden, og de vil lede deg varsomt over i det åndelige riket. Du trenger aldri noen gang å være alene, og det er du heller ikke nå.

Jeg er så takknemlig for å høre dette. Min største frykt er å være alene på ferden.

Du er aldri alene, og du kan ikke være alene, ut fra din egen natur. For du er ikke et individ, men en individuasjon av altet. Du er en del av alle oss som lever, og alle vi som lever, har en part i opplevelsen av deg. Forfedrene dine går sammen med deg. Arvingene dine står ved siden av deg, og betrakter dine beslutninger på deres vegne. Vi er alltid sammen med deg, og du er alltid sammen med oss. Det kreves ikke noe annet enn din tro for å vite at vi er der.

Ja, men dette skjønner jeg ikke. Jeg forstår ikke det siste minnet. Mener du at når jeg lukker øynene i døden og åpner dem i etterlivet, så vil alle jeg har vært glad i - *iberegnet dem jeg nettopp har etterlatt - være der?*

Hvis du vil at de skal være der, så vil de det. Hvis du tror at de vil være der, hvis du så mye som håper at de skal være der, vil du sanse deres tilstedeværelse.

Men ... hør nå her, som jeg allerede har sagt. Jeg har mange ganger hørt det bli sagt at sjelene til dem som har *gått foran* meg i døden, vil vente på meg når jeg kommer til «den andre siden». Det har du selv sagt tidligere i denne samtalen. Men jeg har *aldri* hørt at de menneskene som lever sammen med meg *nå*, som lever i det øyeblikket jeg dør, vil være der og hilse meg velkommen. Hvordan kan det ha seg?

Det fantastiske med den ytterste virkelighet er at selv om det kanskje blir opplevd som et langt tidsrom for dem som fortsetter å leve i tidens illusjon i det fysiske, er det i ditt eget øyeblikk av nået at dere vil bli gjenforent.

Men ... jeg trodde at jeg ville være der og hilse *dem* velkommen når *de* dør. Jeg mener, hvis jeg er en av *deres* kjære, ville jeg ikke da vente på dem når de dør?

Jo, det ville du ... og det kommer du til å gjøre.

Jeg beklager. Det er litt vanskelig for meg å følge deg. Hvis jeg venter på dem når *de* går over til den andre siden, og de allerede er der og venter på meg når jeg går over til den andre siden ... hva er rekkefølgen her?

Når dere treffer hverandre ved slutten av det fysiske liv, skjer det sekvensielt.

Men når en ting både er sekvensiell *og* samtidig, hvilken er det da jeg opplever? Dette har du aldri forklart meg tidligere. Opplever jeg at én ting skjer etter en annen, eller opplever jeg at alt skjer i samme øyeblikk?

Det du selv velger. Du kan se på ett enkelt bilde i «veggmaleriet» ditt, eller du kan ta et skritt tilbake og betrakte hele veggmaleriet. Det er et spørsmål om perspektiv. Og du kan velge et hvilket som helst perspektiv som tjener dine interesser. Du kan velge et perspektiv som behager deg.

Dette vil få enorme følger. Det er nesten slik at når *mitt* liv er forbi, så er *alles* liv forbi. Når jeg dør, dør *alle*. Det virker ikke rettferdig.

Det er slett ikke urettferdig. Urettferdighet er ikke mulig i den ytterste virkelighet.

Det kan ta mange år før de som er dine kjære i dag dør, men de årene vil bli komprimert til mindre enn et øyeblikk. Hvis du ønsker å ta et skritt tilbake fra veggmaleriet og se hele bildet, vil du oppleve at de vil slutte seg til deg i etterlivet på «null komma niks».

Der er derfor jeg har sagt at hvis du tror at dine kjære - alle dine kjære - vil være hos deg i etterlivet idet du går over til den andre siden, hvis du så mye som håper at de vil være det, vil du sanse deres nærvær. Tro skaper perspektiv, og håp distanserer deg fra dine verste forestillinger, og gir deg muligheten til å se et større bilde.

Du store min, dette er så nytt teologisk sett, så ... *overraskende*. Dette har jeg aldri hørt tidligere. Jeg mener, det er ting jeg umulig kunne ha forestilt meg.

Det er en perfekt beskrivelse av Guds rike.

Men nå skal du vite at du kommer til å være sammen med alle de sjelene du har reist sammen med, dem du reiser sammen med nå, og de sjelene du kommer til å reise sammen med i fremtiden.

Vil mine *fremtidige venner* være der?

Hvis du vil ha dem der, ja.

Det vil ikke skje noe som du ikke velger. Husk på at «himmelen» er å få det man ønsker. «Helvete» er å få det man ikke ønsker. Det har vært skapt en hel del teologi rundt de ordene, men til syvende og sist er det slik. Og «helvete» eksisterer ikke engang hvis du da ikke skaper det selv - noe som betyr at du allikevel får det du ønsker! Og hvis du skaper ditt eget helvete, forsvinner det i samme øyeblikk som du ikke ønsker det lenger.

Så det er altså slik at *himmelen er alt som finnes*.

Akkurat, dette kunne utgjøre hele teologien deres: Himmelen er alt som finnes.

Jeg er så fengslet av denne ideen! Og kanskje jeg «tenker» altfor mye på dette. MEN hvis jeg i denne himmelen skal møte de sjelene som jeg skal vandre gjennom fremtidige livsløp med, vil det bety at jeg går gjennom *alle* mine liv - *dette* iberegnet - med sjeler som jeg har kjent ... *forut for tiden*.

Ja, det vil det bety. Har du aldri truffet en person som du bare vet at du har kjent tidligere?

Jo, mange ga ... Å, herregud, hva er det du sier?

Dette er bare begynnelsen på underet og herligheten, mitt barn, bare begynnelsen. For Shakespeare hadde rett da han sa: «Det er flere ting mellom himmel og jord, Horatio, enn du har drømt i din visdom.»

Har jeg ikke fortalt deg at i mitt rike er det mange herskapsrus? Har jeg ikke sagt: Dere er guder?

Jeg sier dere, dere vil alle samles, dere oldtidens sjeler. Dere skal møtes og elske igjen. Dere skal alle komme sammen nok en gang, og alltid, i gjenskapningens hellige sirkel.

Og sjelepartnerne fra alle deres livsløp skal omgi dere og overøse dere med kjærlighet idet dere besvarer det hellige spørsmål.

Ønsker du å gå videre nå? Er du fullbyrdet med den nåværende opplevelsen av det guddommelige?

For en utrolig åpenbaring!

Å, mitt under, mitt barn, min fabelaktige skapning, jeg har nesten ikke fortalt deg noe ennå. Jeg har ting å vise deg som vil gjøre selv dette til noe ubetydelig. Og det første jeg må vise deg når du forlater dette livet, er ditt herlige selv. I din egen kjærlighets speil vil du bli sett slik du opprinnelig ble skapt. For du vil igjen elske deg selv, slik du gjorde den gangen du fikk lov til det, i himmelen. Og du vil bli hel igjen, og ung igjen, og du vil bevege deg inn i det åndelige riket

med stor entusiasme og begeistring. Du vil oppleve deg selv slik du var i din tidlige ungdom, og det vil føles som om tiden har stått stille - og det er nettopp slik det forholder seg.

Jeg må få stille deg et siste spørsmål - noe vi ikke har vært innom i denne samtalen. Hva med barns død? Opplever barna de samme tingene som vi har snakket om her?

Det gjør de, og på en meget lempelig måte. Døden tar svært lett på barn, fordi det er meget sjelden at barn går inn i døden med forutbestemte forestillinger om hva som skjer etterpå. De er rene vesener. De er nettopp kommet fra det åndelige riket. De befinner seg tett opptil sitt vesens kjerne. De har nettopp kommet fra essensen. Derfor beveger små barn seg raskt gjennom dødens første stadier, for så nesten umiddelbart å smelte sammen med essensen igjen.

Men når de kommer ut av den, og de står overfor det hellige spørsmål, fortsetter de da på sin reise som bitte små barn, eller hvor gamle de nå kunne være da de forlot kroppen?

De får tildelt det største frie valg de noensinne kommer til å få - det samme valget som alle sjeler står overfor før de går inn i det åndelige riket. De kan fortsette sitt liv og beholde den identiteten de hadde da de hadde sin siste opplevelse av fysisk liv, eller de kan skape en ny identitet. Alle sjeler har denne valgmuligheten.

Man kan si at barn «vokser opp» i etterlivet. Det vil si at de blir fullt ut bevisste det som foregår, og det samme gjelder i forhold til den ytterste virkelighet. De vet hvorfor de kom til verden, og de vet hvorfor de forlot den så tidlig som de gjorde. Hvis de føler seg fullstendige med dette, vil de fortsette videre i en hvilken som helst form de måtte velge. Hvis de ikke føler seg fullstendige, vil de få den samme muligheten som enhver annen sjel til å «komme tilbake til livet». Prosessen er den samme for alle sjeler, uansett hvor gammel kroppen er når de forlater den fysiske verden.

Men nå vil jeg gjerne si noe om hva som skjer med barn som dør som veldig små.

Ja, vær så snill. Dette er noe jeg virkelig ønsker å vite noe om.

Disse sjelene som går inn i kroppen og forlater kroppen i løpet av en svært kort periode - for eksempel barn som dør ved fødselen, eller umiddelbart etter - gjør det uunngåelig til fordel for et annet, på et meget høyt plan.

Alle sjeler går inn i det fysiske for å tjene sin egen plan, men den planen kan ha svært lite med deres egen og alt med andres plan å gjøre. Den sjelen som for

eksempel kommer tilbake som avatar eller mester, gjør det for å oppleve gleden over å oppleve seg selv som det - og vet at den beste måten å gjøre dette på er nesten helt og holdent å tjene andres plan.

Andres plan i dette tilfellet kan være å huske hvem de virkelig er og oppleve dette på et eller annet plan. Avataren eller mesteren tjener denne planen gjennom å leve hans eller hennes liv.

På samme måte kommer mange sjeler til jorden for å oppleve den gleden det er å tjene andres plan på en annen måte. I enkelte tilfeller er det nødvendig at de går bort tidlig for å gjøre dette. Men dette er aldri noe negativt for den sjelen. De har avtalt å gå tidlig bort.

Mener du at vi har avtaler med andre sjeler? En slags «kontrakter»?

Ja. Husk hva jeg har fortalt deg, nemlig at alle de sjelene du har vært glad i, vil vente på deg i det øyeblikket du dør. Det gjelder også de sjelene som har dødd før deg, på samme måte som de som har kommet etterpå. Du kommer til å åpne «øynene» når du «går over» til den andre siden og finner alle sammen der - på samme måte som de vil finne deg der når de går over. Dere ville alle være der for hverandre i det eneste øyeblikket som er.

Vi vil møtes i det samme når/hvor?

Nettopp. Og med stor glede vil dere feire alt det dere har skapt sammen, slik at hver enkelt av dere skal kjenne dere selv som den dere virkelig er, og oppleve det. Da vil dere inngå en «kontrakt» eller en avtale med hverandre om hva hver enkelt av dere vil gjøre i neste sekvensmessige uttrykk. Som alltid vil dere velge å oppleve dette neste uttrykket som om det skjedde sekvensielt – og som alltid vil det skje samtidig.

For en stund siden spurte du om hvorvidt engler noen gang kommer tilbake til det fysiske, og nå lurer jeg på om du husker svaret mitt.

Selvsagt. Du sa at de gjør det hele tiden.

Her snakker vi om barn som dør svært unge.

Er de engler?

Alle sjeler som kommer til kroppen for å tjene andres plan er engler - og alle barn som har dødd svært unge, har gjort det for å gi andre en gave. Foreldre og andre som naturligvis er i dyp sorg, vil kanskje bruke en viss tid på å forstå at det er en gave. Men jeg kan love deg at etter hvert som tiden går og sorgen lindres, vil gaven bli oppfattet, den vil bli mottatt, og det arbeidet den lille - som bare kan beskrives som en engel - har gjort, vil være fullført.

Det er i sannhet en stor trøst. Det er en meget mild og trøstende forestilling.

Det er ikke bare en forestilling. Det er slik det er. Slik er det.

Jeg er så takknemlig for å få vite dette, og for å få vite alt du har fortalt meg i våre himmelske samtaler. Denne dialogen med deg har forandret livet mitt, og har også påvirket andre menneskers liv over hele verden. Jeg vet ikke hva jeg skal si. Jeg vet at dette er vår siste samtale ...

Vår siste offentlige samtale. Jeg vil alltid være med deg. Alltid. På samme måte som dine kjære alltid vil være med deg. De er alltid nær deg, noen rent fysisk, noen som åndelige veiledere og engler. Men de er alle engler. Selv de du tror har gått mot deg, selv de du har trodd har vært dine fiender. Alle har stått frem i din verden av guddommelig grunn og med en guddommelig hensikt: slik at du skal kunne vite og velge, uttrykke og oppleve, bli og oppfylle hvem du virkelig er.

Derfor skal du vite dette: Livet på denne kloden er din største skatt, skapt for deg som en kontekst innenfor hvilken du kan ta den neste og herligste beslutningen om deg selv. Og vit også at jeg aldri har sendt deg annet enn engler for å hjelpe deg med dette valget.

Dette har du fortalt meg tidligere. Jeg hørte deg ikke. Livet mitt var en slik katastrofe at jeg måtte finne noen å legge skylden på. Verden var så nær ved å gå under, at jeg måtte finne *noen* å legge skylden på.

Men har jeg ikke sagt at man ikke skal dømme? Vær derfor et lys i mørke, og ikke forbann det. For alt som har skjedd, har kommet for å bringe deg videre inn i verden, for at du skal oppleve det mest vidunderlige du har kunnet forestille deg.

Bruk dagens hendelser til å skape morgendagens løfter, og bruk din opplevelse av nået til å skape det evige under.

La oss med dette ende vår offentlige samtale. Du sa tidligere i vår dialog at du ennå ikke har oppnådd det du ønsket å oppnå. Nå har du gjort det. Nesten. Nå gjenstår det bare at du må huske hvordan du skal elske. Helt og fullt, ikke bare litt. Uten tanke på deg selv, ikke bare når det er til din fordel.

Det er nok for deg å konsentrere deg om nå, slik at du kan la denne offentlige samtalen slutte. For med denne endelige informasjonen om alt liv og alt liv etter dødens kosmologi, har du tilendebrakt en dialog som er myntet på hele menneskeheten, og det er tilstrekkelig. Du har endret verdens måte å se på Gud på, og på livet, og det er tilstrekkelig.

Ja, men ikke hele verden, ikke hele verden.

Hele verden har forandret seg. Det kan jeg love deg.

De nye åpenbaringene og morgendagens Gud har blitt mottatt av folk overalt, og på grunn av ditt arbeid og det arbeidet mange lik deg har utført - lærerne, forfatterne, talerne og sangerne, healerne og prestene, historiefortellerne i veggmalier som beveger seg, mødrene og fedrene som favnet sine barn med en sann og varig kjærlighet, arbeiderne i vingården og alle budbringerne som har engasjert seg for å endre den måten livet på jorden blir levd på - hele verden er gjenstand for en bemerkelsesverdig forandring.

Når tiden er inne, vil denne forandringen være fullstendig, samtidig som den allerede er fullført.

For dette har vært deres vilje, og min vilje. Og i denne verden som er skapt av oss, har vår vilje skjedd.

Er du overrasket?

Virkelig overrasket vil du bli når du kommer inn i det åndelige riket og oppdager at du kan skape, med tankens hastighet, hva som helst. Og at du vil komme til kunnskap om det du har skapt sekvensielt eller samtidig, etter eget valg. Å ja, for en overraskelse det vil bli!

Men likevel ligger den største overraskelsen og det største underet foran deg. Først etter at du velger å skape deg selv på nytt, etter at du bestemmer deg - med alle dine kjære omkring deg - for hvordan du ønsker å oppleve underet og herligheten over hvem du er, først i det valgøyeblikket vil totaliteten av din bevissthet åpnes for...

DET ATTENDE MINNET

Det frie valg er den rene skapende handling, Guds signatur, og din gave, din herlighet, og din makt i all evighet.

Denne makten kan du utøve både i det åndelige riket og i den fysiske verden. Med dine tanker, med dine ord og med dine handlinger. Selv nå i dette øyeblikk gjør du det. Så derfor, i denne herlige tid av nå/alltid, gjenskap deg selv på nytt i den neste storslåtte versjonen av den største visjonen du noen gang har hatt av hvem du er.

Og til slutt: Uansett hva du velger og hvor du er, vil du alltid ha evnen til umiddelbart å være ...

hjemme hos Gud.

La det skje.

MINNER

Det første minnet: Å dø er noe du gjør for deg selv.

Det andre minnet: Du er årsaken til din egen død. Dette er alltid sant, uansett hvor eller hvordan du dør.

Det tredje minnet: Du kan ikke dø mot din vilje.

Det fjerde minnet: Ingen vei som fører hjem, er bedre enn noen annen vei.

Det femte minnet: Døden er aldri en tragedie. Den er alltid en gave.

Det sjette minnet: Du og Gud er ett. Det finnes ingen avstand mellom dere.

Det syvende minnet: Døden eksisterer ikke.

Det åttende minnet: Du kan ikke endre den ytterste virkelighet, men du kan endre din opplevelse av den.

Det niende minnet: Det er ønsket til alt som er å kjenne seg selv ut fra egen erfaring. Dette er alt livs årsak.

Det tiende minnet: Livet er evig.

Det ellevte minnet: Timingen og omstendighetene omkring døden er alltid fullkomne.

Det tolvte minnet: Ethvert menneskes død tjener alltid planen til andre mennesker som er den bevisst. *Det er derfor de er den bevisst.* Derfor er intet dødsfall (og intet liv) noen gang «bortkastet». Ingen dør noen gang «forgjeves».

Det trettende minnet: Fødsel og død er det samme.

Det fjortende minnet: Du befinner deg i en sammenhengende skapelsesprosess, i livet og i døden.

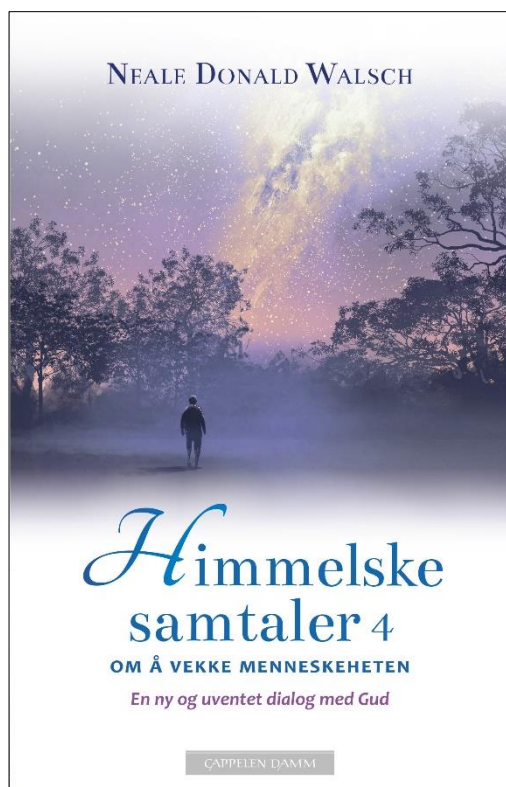
Det femtende minnet: Det finnes ikke noe slikt som utviklingens endepunkt.

Det sekstende minnet: Døden er reversibel.

Det syttende minnet: I døden vil du bli hilst av alle dine kjære - de som har dødd før deg og de som vil dø etter deg.

Det åttende minnet: Det frie valg er den rene skapende handling, Guds signatur, og din gave, din herlighet og din makt i all evighet.

Himmelske Samtaler bok 4

Neale Donald Walsch, kjent for en rekke bøker som gjengir samtaler han har hatt med Gud om alt mellom himmel og jord – bokstavelig talt – er tilbake etter flere års taushet med nye oppsiktsvekkende dialoger med Vårherre som angår oss alle. Nå handler det om at vår klode tilbys hjelp fra utenomjordiske høyt utviklede skapninger, og hvordan vi jordboere kan fremskynde vår evolusjon mot en oppvåkning av bevisstheten. En frittstående fortsettelse av bestselgertrilogien Himmelske samtaler.

Hvor får man tak i boken?

Den finnes for tiden kun som Ebok og kan kjøpes hos Cappelen Damm [her](#). Boken kan sendes til Kindle.

Boken kan også leses digitalt gratis via nettbiblioteket til Nasjonalbiblioteket. Den boken har et annet cover. Link [her](#).

Om bok 4 og forskjellen mellom høyt utviklede vesener i universet og oss

Av Henning Jon Grini

Dette er en uavhengig artikkel og er en bokomtale.

En ny og uventet dialogbok av Neale Donald Walsch har nettopp blitt utgitt. Den fortsetter samtalen om høyt utviklede vesener i universet og oppsummerer og utvider all den fantastiske visdommen vi ble gitt i de andre bøkene.

For ti år siden antok forfatteren at det ikke ville komme flere dialogbøker, men det skjedde. I år kom det ut en ny bok på engelsk. På coveret står det da også at det er en ny og uventet dialog. Denne boken er en slags utvidelse av trilogien og har da blitt til bok 4. For meg er det som en gjenforening av en god venn man ikke har sett på lenge. Det ble et svært hyggelig gjensyn!

Den siste delen av bok 3, som utkom på norsk i år 2000, handler hovedsakelig om høyt utviklede vesener i universet og hvordan de lever sett i forhold til oss. Den nye boken er en form for videreføring av dette temaet samtidig som mye av innsikten i de andre bøkene også berøres og repeteres.

Boken har som undertittel *Awaken the Species* og det er oppvåkning av mennesket som er i fokus. Menneskeheten blir nå skremt våken av hendelser på jorden som nærmest kan betegnes som marerittaktig. Vi blir fortalt at en liten prosentandel av mennesket oppfører seg som barn som leker med fyrstikker. En farlig situasjon, men nettopp derfor er det en utmerket tid for fremskritt og utvikling fordi vi begynner å merke heten og har tid til å fjerne fyrstikkene.

Boken snakker om de menneskene som har selv-valgt seg som dem som vil assistere oppvåkningen av menneskeheten. Først og fremst som et godt eksempel andre kan følge. Det gjør en ved å demonstrere og være hvem vi virkelig er, nemlig aspekter av det guddommelige som egentlig vil si vesener av kjærlighet. Dernest ved å hjelpe andre til å våkne, få slutt på andres lidelser, hele planeten og påvirke fremtiden i en positiv retning.

Vi kan ikke endre ting uten å vite hva vi skal endre. Derfor tar boken for seg noe av dette som ikke fungerer på jorden, som vårt politiske system med uoverensstemmelser, forvirring og kaos. Vårt økonomiske system som medfører fattigdom og massiv økonomisk ulikhet. Vårt helsesystem som ikke har greid å eliminere ulikhet når det gjelder tilgang til moderne medisiner og helsetjenester. Våre samfunnssystemer som skaper urettferdighet og disharmoni. Våre åndelige

systemer og religioner, som nå man følger deres lover skapes det sjokkerende intoleranse, hat, sinne og straff. Dessuten medfører det, i alt for mange tilfeller, at vi fjerner oss fra det guddommelige heller enn å bringe oss nærmere.

Vi blir fortalt at vi er veldig unge skapninger i kosmisk sammenheng, men at vårt potensial er å bli en av de mest suksessfulle og gledesfulle uttrykkene for liv i kosmos. For å komme dit trengs det massivt skifte i individuell- og gruppebevissthet, et kvantesprang i menneskets perspektiv og oppfatning. I vår streben etter dette er vi ikke alene. Vi får hjelp, ikke bare av høyere aspekter av oss selv eller det guddommelige, men også av dem som vet alt om livet på jorden, men som ikke er herfra.

Vi blir fortalt at det kryr av slike sansende og følende skapninger i universet. De er overalt. Dessuten er universet større enn vi tror og disse skapningene er ikke nødvendigvis fysiske, men eksisterer også i andre dimensjoner eller parallelle univers/multivers som noen kaller det. Noen er kjærlige og andre ikke, akkurat som det finnes kjærlige og vennlige mennesker og de som ikke er det. Det skilles derfor mellom de sivilisasjonene som er høyt avanserte og de som er høyt utviklet. Det at de er høyt teknologisk avanserte betyr ikke nødvendigvis at de er høyt utviklet etisk, moralsk, bevisst og åndelig. Vi kan merke forskjellen på hvem som vil hjelpe ved å føle vibrasjonene deres.

Et eksempel på hvorfor andre skapninger kan vite om oss forklares på følgende måte; Energien som stråler ut fra kjernen i vårt vesen rekker dypt inn i det fysiske kosmos, faktisk inn i det uendelige. Disse vibrasjonene vi utstråler kan bli følt. Akkurat som våre forskere i dag kan motta galaktiske signaler fra kosmos, har medlemmer av avanserte sivilisasjoner selv blitt slike mottaksstasjoner. Når vi utstråler fred for eksempel resonerer det med hvordan de erfarer seg selv. De vil da signalisere sterkere tilbake til oss at vi ikke er alene og at vi støttes av dem. Høyt utviklede vesener i andre dimensjoner kan gi mer direkte hjelp fordi de har overvunnet tid og rom.

Så på hvilken måte hjelper de oss uten å bryte inn i vår sjels frie vilje? Det kan være ved å sveve over oss, bokstavelig talt eller metaforisk, for å se til at vi ikke skader oss selv for mye. Eller for den slags skyld passe på at ikke andre sivilisasjoner, som ikke er høyt utviklet, skader oss. Ved å faktisk besøke oss og jobbe med oss på fysiske måter her på jorden. Ved å plante ideer i sinnene våre fra avstand...

Faktisk har høyt utviklede skapninger jobbet effektivt og raskt sett ut fra kosmiske termer. Dette betyr at menneskeheten hurtig har nådd dette krysningspunktet vi nå står foran. Vi har ankommet hit på en perfekt måte og til perfekt tidspunkt i følge boken.

Mennesket har lenge lett etter intelligent liv i universet. Vittige tunger har forresten foreslått at man først må finne intelligent liv på jorden...! For meg har det helt siden barndommen vært naturlig at det finnes liv andre steder. Jeg har selv hatt kontakt med dem. Jeg var hos et medium for mange år siden og ble fortalt at vedkommende som kom gjennom var fra en annen sivilisasjon et annet sted i universet. Jeg ble fortalt om tidligere liv og om saker i mitt nåværende liv som denne energien umulig kunne vist om. Jeg fikk en bedre forståelse av meg selv. Det bare bekrefter påstanden i boken om at det kryr av liv i kosmos og at mange er her for å hjelpe oss.

Hva kan vi lære av disse høyt utviklede skapningene? Hva er grunnen til at de er blitt høyt utviklet? Boken kan fortelle oss at de har eliminert alle former for vold i deres samfunn, det innbefatter både fysisk, verbalt og tankemessig. Dette igjen skyldes at de har eliminert all lidelse og sinne fra deres virkelighet, som igjen skyldes deres forståelse av at livet er evig, alle er ett og at de aldri egentlig kan miste noe som helst av verdi. Vi blir gitt et kosmisk ordtak som sier følgende;

Evig Liv fører til Evig Fred.

Selv om veldig mange mennesker har tro på at vi lever evig er det fremdeles en tro, et konsept, en teori, en doktrine, noe som «kanskje er tilfelle», men som man ikke er helt sikker på. Det er ikke integrert som en følt realitet, derfor får det heller ikke vidtrekkende praktiske konsekvenser på jorden. Nettopp fordi høyt utviklede vesener eksisterer i andre dimensjoner vet de at livet er evig. Derfor er visdommen om at vi har en kropp midlertidig, men egentlig er sjeler som aldri kan dø, den viktigste enkeltinformasjonen vi noen gang kan gi til oss selv og andre blir vi fortalt. Det viktigste formålet til høyt utviklede vesener for øvrig er å uttrykke og erfare sin guddommelighet.

Hva kan vi så gjøre rent praktisk for å bli en høyt utviklet sivilisasjon? Ved å gå bort fra vår dype tro på separasjon som gjennomsyrer og forsurer det menneskelige samfunn på utallige dysfunksjonelle måter og ved å innføre en tilsvarende dyp enhetsforståelse mellom alt og alle. Fundamentet for høyt utviklede sivilisasjoner er at livet er evig og at alt og alle er ett. Dette medfører et høyt utviklet samfunn hvor alle er gode, vennlige, omtensomme, medfølende, uselviske, givende, aksepterende og ubetinget kjærlige i ethvert øyeblikk av enhver omstendighet eller situasjon.

Her er en liste vi blir gitt i boken over noen av forskjellene mellom de høyt utviklede veseners syn på livet og menneskenes syn:

- En oppvåknet art ser Enhet i alt liv og lever integrert i det. Mennesker i en uoppvåknet tilstand benekter det ofte eller ignorerer det.
- En oppvåknet art forteller sannheten, alltid. Mennesker i en uoppvåknet tilstand lyver alt for ofte, både til dem selv og andre.

- En oppvåknet art sier en ting og gjør det de sier. Mennesker i en uoppvåknet tilstand sier ofte en ting, men gjør noe annet.
- En oppvåknet art som har sett og anerkjent hva som er, vil alltid gjøre det som fungerer. Mennesker i en uoppvåknet tilstand gjør ofte det motsatte.
- En oppvåknet art omfavner ikke et prinsipp i deres sivilisasjon som tilsvarer konseptet mennesket refererer til som «rettferdighet» og «straff».
- En oppvåknet art omfavner ikke et prinsipp i deres sivilisasjon som tilsvarer konseptet mennesket refererer til som «utilstrekkelig».
- En oppvåknet art omfavner ikke et prinsipp i deres sivilisasjon som tilsvarer konseptet mennesket refererer til som «eierskap».
- En oppvåknet art deler alt med alle hele tiden. Mennesker i en uoppvåknet tilstand gjør det ikke ofte, men deler kun med andre under begrensede omstendigheter.
- En oppvåknet art skaper balanse mellom teknologi og kosmologi; mellom maskiner og natur. Mennesker i en uoppvåknet tilstand gjør det sjelden.
- En oppvåknet art ville aldri under noen omstendigheter avslutte det nåværende fysiske uttrykket av en annen sansende skapning uten å ha blitt spurt direkte av denne skapningen om å gjøre det. Mennesker i en uoppvåknet tilstand dreper ofte andre mennesker uten at dette mennesket ber dem om det.
- En oppvåknet art ville aldri gjøre noe som potensielt kunne skade eller ødelegge det fysiske miljøet som opprettholder og støtter medlemmene av arten mens de er fysiske. Mennesker i en uoppvåknet tilstand gjør ofte det.
- En oppvåknet art forgifter aldri seg selv. Mennesker i en uoppvåknet tilstand gjør ofte det.
- En oppvåknet art konkurrerer aldri. Mennesker i en uoppvåknet tilstand er ofte i konkurranse med hverandre.
- En oppvåknet art er klar på at det ikke trenger noenting. Mennesker i en uoppvåknet tilstand skaper ofte en behov-basert erfaring.

- En oppvåknet art erfarer og uttrykker ubetinget kjærlighet for alle. Mennesker i en uoppvåknet tilstand kan ofte ikke en gang forestille seg en guddom som gjør det, og enda sjeldnere gjør de det selv.
- En oppvåknet art har tatt i bruk kraften i det metafysiske. Mennesker i en uoppvåknet tilstand ignorerer det i stor grad.

Boken går mye mer i dybden på de fleste av disse nevnte punktene ovenfor. Alle disse punktene er demonstrert av mennesker allerede, bare i svært liten grad. Det trekkes frem eksempler som i punkt 8 hvor en oppvåknet art deler alt med alle hele tiden. Her demonstreres det i stor skala av hele menneskeheten i for eksempel familiesammenheng. Forskjellen er at høyt utviklede vesener ser alle og elsker alle som sin familie.

Mennesket er en ung art, men vi er under rask utvikling og forfatteren Walsch ser fantastiske og vidunderlige dager foran oss, både individuelt og kollektivt, hvorpå gudsstemmen bekrefter det med å si at dette nettopp er den store muligheten som venter oss potensielt, rett over horisonten. Det er heller ikke noe vi trenger å vente på til alle på jorden har nådd dette nivået. Det det hele handler om er rett og slett utvidede oppfatninger om kjærlighet og hvordan elske andre og seg selv i det virkelige liv. Mange mennesker gjør dette allerede, men vi kan med fordel gjøre mer av det og få flere med oss.

Jeg syntes selv dette er en fantastisk bok som hadde fortjent mange lesere. Jeg har bare berørt noe av det som kommer frem i boken. Den inneholder for eksempel et kort kurs i «metafysikk – om den ultimate virkelighet». I slutten av den er det i tillegg tatt med 50 spørsmål som tar for seg de viktigste poengene i alle dialogbøkene. De blir besvart og er på en måte en oppsummering av visdommen i dem. En kraftfull påminnelse.

Det fremkommer i boken at vi allerede er våken, jeg siterer;
«Sannheten er at du er våken, du vet bare ikke at du er det. Så på den måten er du ikke våken. Du er ikke våken om det faktum at du er våken. Så det føles som om du ikke er våken.»

I disse kaotiske og populistiske tider representere denne boken et fyrtårn som viser vei for menneskeheten. Og den vekker oss til det faktum at vi allerede er våken for vi kan ikke sove eller gå i søvne hvis vi skal skape en fantastisk fremtid for alle.

Jeg avslutter denne artikkelen med en kort setning fra boken som oppsummerer essensen i hvordan vi kan oppnå denne fantastiske fremtiden:
«Eliminer vold og husk å elske ved å slippe alle tanker om separasjon.»

Å vekke menneskeheten

Utdraget er fra forordet, innledningen og de første tre kapitlene.

Jeg er klar over at jeg i min siste bok i serien med dialoger med Gud, *Hjemme hos Gud*, skrevet og publisert ti år før jeg nå skriver dette, antydte at dette skulle bli den siste av disse dialogene jeg kom til å publisere og distribuere. Nå er livet en stadig skiftende mosaikk, og gitt det faktum at vi alle er ett med Gud, har vi muligheten til å lage det filmskaperne kaller «en alternativ slutt» på enhver historie. Og tydeligvis har dette skjedd her. Tilsynelatende har en ny beslutning blitt tatt på et høyere bevissthetsnivå (på det nivået hvor alle sjeler eksisterer).

Jeg kunne ha holdt denne siste dialogen for meg selv, men alt inni meg ropte: «Det våger du ikke!» Så når jeg nå offentliggjør en ny ord-for-ord-transkripsjon av min siste samtale med Gud, kjennes det som at jeg holder et løfte jeg har gitt Gud, om å gjøre alt som står i min makt for å formidle til verden den viktigste informasjonen jeg noensinne har mottatt. Jeg er overbevist om at denne informasjonen kan forandre dagliglivet til millioner av mennesker verden rundt på en positiv måte.

Til tross for det faktum at alle de store verdensreligionene snakker om guddommelig åpenbaring fra Gud til mennesker som noe som har forekommet opp gjennom historien, har jeg full forståelse hvis noen føler at en slik velsignet hendelse antagelig ikke skjer i livet til en langt fra fullkommen og feilbefengt person som meg. Men samtidig har jeg alltid sagt at det ikke er meg i entall som har samtaler med Gud, men alle vi, i flertall, hele tiden. De fleste bare kaller det noe annet.

Vi har alle evnen til å få tilgang til den høyeste visdom i vårt indre, noe vi får lov til å tenke på som Gud som arbeider i og gjennom oss. Dialogen formulerer dette presist med den guddommeliges egen stemme: «Jeg snakker med alle hele tiden. Spørsmålet er ikke: *Hvem snakker jeg med?* Spørsmålet er: *Hvem hører på?*»

Jeg inviterer deg derfor til å legge til side all naturlig skepsis du måtte ha med tanke på kilden til informasjonen du får her, og heller fokusere på hvorvidt det du får servert, kan ha en verdi i ditt individuelle liv eller, i et bredere perspektiv, i forståelsen av livet som sådan.

Denne teksten inneholder mye informasjon om livet og døden, og om tiden imellom. Den er trolig full av flere metafysiske opplysninger enn du har vært utsatt for på en gang på veldig lang tid. På et eller annet tidspunkt i den påfølgende dialogen kan det være at du hører deg selv si: *Spekulasjoner eller fakta, dette er ytterst fascinerende, men at du samtidig spør: Hvilken nytte har jeg av denne kunnskapen? Hva har den å gjøre med mitt liv, og en eventuell forbedring av det? Eller, i et større perspektiv, med en forbedring av livet til alle oss som lever på jorden?*

Du vil se at jeg stilte spørsmål etter spørsmål for å klare å gjøre dialogen meningsfull og relevant. Det jeg vet helt sikkert, er at i dagens samfunn med alt som foregår globalt, lengter og leter menneskene etter et budskap om håp, tro, forbedring og forandring. Jeg har kommet til at denne siste samtalen med Gud ga meg dette, og at det er grunnen til at jeg har valgt å publisere den. Meningsutvekslingen serverer noen tøffe evalueringer av hvor vi står i dag, men disse er ikke ment dømmende, mer som øyeblikksbilder som setter lys på det vi inviteres til å oppdage og oppmuntres til å foreta oss.

Jeg vet det høres banalt ut, men en bedre morgendag er mulig – for oss som individuelle skapninger og for hele vår sivilisasjon. Svært mulig, hvis vi bare velger den. Som dialogen her vil vise, vi er bare en beslutning unna. Jeg håper du vil bestemme deg for å ta den beslutningen etter å ha lest det påfølgende.

Innledning

Jeg våknet av dyp søvn den 2. august 2016. Det var trangen som vekket meg. Jeg kjente den godt. Hadde ikke kjent på den på nesten ti år, men jeg kjente den godt.

Jeg hadde ingen idé om hva klokka var, men jeg sa til meg selv: «*Hvis den er 04:23, trenger jeg et tydeligere tegn enn det?*» Jeg kastet et blikk på klokka på nattbordet. Den viste 04:13. Selvfølgelig. Akkurat nok tid til å slepe meg ut av sengen for å rekke «avtalen» min 04:23.

Den første dialogen jeg hadde med Gud, startet klokka 04:23 om morgenen. Deretter ble jeg vekket hver morgen i ukevis mellom 04:15 og 04:30 av en dyp indre trang. *Kom deg tilbake til dialogen.* Dette mønsteret fortsatte i månedsvis (og i ettertid i årevis). Jeg funderte på om tidspunktet på noen måte var viktig, men ga til slutt slipp på dette spørsmålet.

Da materialet fra de første samtalene med Gud, skriblet ned på gule kladdeblokker, faktisk ble til en utgitt bok (Jeg fikk beskjed i samtalene om at det kom til å gå sånn, og sendte notatene til et forlag bare som en test), tenkte jeg at noe viktig muligens hadde skjedd. Og da over en million skaffet seg boken, og jeg så den bli oversatt til 37 språk, ble jeg sjokkert og samtidig sikker på akkurat det.

Det som skjedde så, var at det begynte å komme forespørsler om foredrag utenfor USA, og da fikk jeg behov for å finne fødselsattesten min for å kunne søke om pass. Den var ikke å oppdrive blant mine personlige papirer, så jeg søkte det lokale folkeregisteret der jeg var født, betalte avgiften og ba om å få tilsendt en offisiell kopi.

Jeg ble målløs da jeg åpnet konvolutten og så igjennom dokumentet.

Tidspunkt for fødsel: 04:23. Selvfølgelig.

Opplevelsen av at den guddommelige forbindelsen alltid syntes å bli satt i gang på omtrent samme tidspunkt som jeg kom til verden, virket på et eller annet vis meningsfull for meg. I det minste kunne jeg ikke ignorere den perfekte symmetrien i den.

Så opp gjennom årene, når jeg plutselig oppdaget at jeg var våken og stirret i taket mellom 04:15 og 04:30 om morgenen, med en spesiell energi strømmende gjennom kroppen, visste jeg hva som var på gang. Jeg stod opp, skyndte meg til laptopen og åpnet meg selv for å ta imot hva som enn måtte komme.

Og slik var det også på denne dagen, den 2. august 2016. Jeg hadde akkurat kastet til side dyna og dratt meg ut av sengen, og nå satt jeg foran tastaturet. Det var bare det; jeg trodde aldri jeg skulle komme til å gjøre dette igjen.

La meg forklare. Vi har alle det jeg har kalt *samtaler med Gud* hele tiden. Dette ble gjort tydelig for meg på side fem av de over 3000 sidene av dialoger med Gud som er publisert. Så min opplevelse var på ingen måte unik, ikke engang uvanlig. Det som kanskje var litt uvanlig, var at jeg laget skriftlige referater fra mine mest intime møter, og at jeg videre sendte dem til en forlegger, som i sin tur valgte å faktisk utgi dem og plassere dem i bokhandlernes hyller.

Jeg har kommet til en forståelse og opplevelse av at jeg (og vi alle) har en dyp og personlig forbindelse til Gud som er der hele tiden, og at vi faktisk kan kommunisere med det guddommelige og be om råd, hjelp, innsikt og assistanse når vi måtte ønske det. Faktum er at det var hele poenget med boken. Den kom til verden for å få andre til å åpne for denne opplevelsen og invitere dem til å ha et nytt og mer personlig forhold til Gud.

Men følelsen av at jeg nå måtte føre en slik dialog, at tiden var moden for et nytt slikt samspill, signalisert av en dyp indre følelse som vokste i meg, og som ikke kunne ignoreres, det er noe helt annet. Jeg opplever dette som en følelse som kommer over meg, en følelse jeg ikke hadde hatt på snart ti år. Så jeg hadde slått meg til ro med at jeg hadde opplevd den for siste gang.

Klart, jeg visste at jeg kom til å skrive igjen. Jeg kommer alltid til å skrive på noe. En artikkel for Huffington Post. En blogg for CWG Connect. En Facebook-status. Et svar til noen som har stilt meg et spørsmål på Spør Neale. Kanskje en hel bok for å gå dypere inn i de meldingene jeg har mottatt. Et eller annet.

Men nok en papirutgave av en samtale med Gud? Enda en dialog med det guddommelige? Jeg trodde den perioden lå bak meg. Trodde prosessen var komplett. Jeg tok feil.

Jeg trodde ikke jeg noensinne skulle gjøre dette igjen. Jeg trodde prosessen var komplett.

Det er mer å gjøre. En invitasjon til, kjære du.

Jeg har jo allerede tatt imot to: Forandre verdens tanker om Gud, og gi folket tilbake til seg selv. Jeg trodde det var det hele.

Jeg vet det. Tiden var ikke moden for den tredje.

Men det er den nå?

Det er den nå.

Ok, så hva er den tredje? Og er dette den siste invitasjonen?

Ja, dette er den siste. Og forresten, disse invitasjonene er ikke bare til deg. De er til alle, selv om ikke alle vil akseptere dem. De som aksepterer, vil gi seg selv til kjenne.

Jeg forstod alltid at meldingene ikke bare var til meg. Også hva angikk de to første invitasjonene, forstod jeg alltid det.

Så her kommer den tredje og siste invitasjonen. Fordi det er den perfekte tiden for fremskritt på planeten deres.

Det høres virkelig spennende ut, spesielt siden det føles helt motsatt. Det virker som om sivilisasjonen vår beveger seg baklengs. Det kjennes som om vi blir mindre siviliserte, mindre tolerante, mindre i stand til å kontrollere tilbøyelighetene våre (for ikke å nevne sinnet vårt), mindre flinke til å skaffe oss tilgang til de beste hjørnene av vår egen natur.

Jeg er glad du ser og opplever dette slik, for hvis du bare er oppmerksom på hva som skjer med deg og rundt deg, og gjør det ditt indre ber deg om å gjøre for å møte det, har du ingenting å være redd for.

Vel, jeg synes ikke det ser så bra ut, men jeg vet ikke om jeg går for langt inn i mine egne vurderinger av ting og ikke ser klart. Jeg mener, det foregår en masse rundt omkring på planeten vår som jeg mener ikke burde skje.

Det handler ikke om hva som «burde» eller «ikke burde» skje. Det handler om hva som faktisk skjer, både slik det oppleves for deg personlig, som enkeltindivid, og slik det kollektivet som kalles menneskeheten, opplever det, og om hvordan du faktisk kan gjøre ganske dramatiske endringer på de tingene du opplever som de verste.

For deg er dette den perfekte tiden for å begynne å gjøre disse endringene, for alt som skjer nå, miljømessig, politisk, økonomisk, sosialt og åndelig, utstyres deg med tydelige og umiskjennelige, uomtvistelige og krystallklare tegn på hvordan du kan gjøre dette. Altså er det tid for den tredje invitasjonen.

Ok, jeg er klar. Vi er alle klare. Hva er det? Hva er den tredje invitasjonen?

Vekk menneskeheten.

2

Vel, *det* høres jo ikke altfor ambisiøst ut.

Er det noe i det hele tatt som er for ambisiøst for Gud?

Jeg mente for meg.

Jeg også.

Skjønner hva du mener.

Gjør du det? Eller har du glemt hvem du er?

Nei. Vel, ja. I den forstand at jeg nok ikke oppfører meg sånn. Det vil si, intellektuelt sett forstår jeg at Gud bor i meg, og at jeg dermed er en individualisering av det guddommelige. Jeg opplever bare ikke at det er sånn det fungerer i praksis.

Kanskje du burde begynne?

Det er lettere sagt enn gjort.

Så lenge du fortsetter å si det, kommer det til å være sant for deg. Samtidig kan du ikke vekke menneskeheten uten å først vekke deg selv.

Jeg vet det, jeg vet det. Jeg prøver alt jeg kan.

Kanskje du burde prøve hardere? Det er det perfekte tidspunktet for fremskritt.

Jeg hører du sier akkurat det.

Så da prøver dere hardere? Alle sammen?

Jeg kan ikke snakke for andre, men jeg er med. Fortell meg hvordan jeg kan våkne opp fortære. Det er ikke et menneske på jorden som ikke gjerne vil vite hvordan man gjør det.

Den raskeste måten å våkne opp fortære på er å være årsaken til at noen andre våkner opp fortære.

Men hvordan kan jeg være årsaken til noen annens oppvåkning hvis jeg ennå ikke har våknet selv?

Nå blir det interessant. Dette kalles en guddommelig dikotomi, altså når to sannheter som tilsynelatende motsier hverandre, finnes samtidig i samme mentale rom. Sannheten er at du er våken, du er bare ikke klar over det. Så i den forstand er du ikke våken. Med andre ord: Du er ikke våken overfor det faktum at du er våken, og derfor føles det som om du ikke er våken.

Kan du hjelpe meg med å forstå det? Det kjennes litt ut som om jeg bare tok en runde rundt meg selv og kom tilbake til start her.

Har du noen gang hørt en lyd midt på natten, men tenkt at det bare var en del av en drøm, bare for så å finne ut at du faktisk var våken?

Klart det. Det har vel hendt oss alle?

Nemlig.

Ok, så la oss være enige om at jeg er våken, men at jeg bare ikke er klar over det ennå. Hva vil kunne få meg til å forstå at jeg er våken?

Har du noen gang blitt skremt våken av et mareritt?

Ja visst, der er vi igjen. Det har vi nok også alle opplevd.

Du skremmes våken akkurat nå, av noen av tilstandene på planeten deres som har utviklet seg til å bli marerittaktige. Du sa det selv, det kjennes omvendt, som om du går baklengs.

Noen ganger i mitt eget liv, ja. Ikke bare globalt sett.

Det er en bra observasjon. Den vil hjelpe deg til å bli bevisst på at du er våken, og at dette ikke bare er en ubehagelig drøm. Det er en virkelighet som du ikke lenger kan velge bort. For hver dag som går, vil du bli mer og mer bevisst på hva som foregår, og det kommer til å minne deg på hvem du er, og motivere deg til å begynne å handle i henhold til det.

Det er det eneste som er nødvendig. Alt som trengs for at dere som allerede kjenner at dere er våkne, skal kunne sette en stopper for enhver marerittlignende tilstand. Dere må ganske enkelt våkne opp og akseptere det faktum at dere allerede er våkne, og at det finnes ting dere kan gjøre med alt som skjer rundt dere.

Jeg er ikke sikker på om jeg er klar for et forsøk på å redde verden.

Dette handler ikke om å redde verden. Det dreier seg om din personlige åndelige reise, og om din individuelle utvikling. Det kan bli den mest spennende og fengslende tiden du har opplevd i hele ditt liv. Og verden kan faktisk bli endret, kan faktisk «reddes», av din beslutning om å begynne å handle som den du egentlig er, men det er egentlig ikke hovedpoenget. Det er

din personlige utvikling som er poenget med og hensikten bak hver enkelt endring du gjør i hvordan du beveger deg gjennom verden, og hvordan du opplever den.

Hvis det er ditt ønske å vise hvem du virkelig er, og en måte å gjøre dette på er å bidra til å avslutte andres lidelse, bringe planeten helbredelse og påvirke fremtiden til dem du er glad i, på en positiv måte, så kommer du ikke til å være tynget av en «for stor oppgave», men heller la deg begeistre over den muligheten livet har plassert foran deg i denne perfekte tiden for fremskritt.

Den tredje invitasjonen er en invitasjon til å vekke, som en del av din personlige utvikling, de mange medlemmene av menneskeheten som allerede er våkne, og få dem til å forstå at de er akkurat det, og så inspirere dem til også å begynne å oppføre seg som det. Altså skal du være en rollemodell og inspirasjon for alle som fortsatt sover, og du skal gjøre det fordi din egen, personlige utvikling sier at du skal gjøre det.

Takk. Jeg skjønner. Men så har jeg dette nagende spørsmålet: Hvis mange mennesker allerede er våkne, hvorfor oppfører de seg ikke slik? Forteller du meg at ingen av dem – ikke en eneste en – er klar over at de er våkne? At de alle lever i den tro at de bare drømmer det som av og til oppleves som et mareritt, også omtalt som Dagsrevyen, på jorda?

Nei. Mange av dem vet at det som skjer, er virkelig. Og de er helt våkne med hensyn til hvem de er, og hva som eventuelt skal til for at de skal kunne vekke resten av menneskeheten.

Ok, men da nager spørsmålet meg fortsatt. Hvis det finnes så mange mennesker som allerede er våkne og vet det, hvorfor er da verden som den er? Jeg er selv et perfekt eksempel. Hver dag gjør, sier eller tenker jeg noe som ikke på noen måte gjenspeiler en person som har hatt en oppvåkning. Hvis jeg vet at jeg er våken, som du hevder, hvorfor oppfører jeg meg da som jeg gjør?

Fordi det å være våken og besitte all den kunnskapen du gjør, er noe helt annet enn å fullt ut integrere denne kunnskapen i livet ditt. Av og til, spesielt når du er ung eller handler umodent, er det mer fristende å late som om du ikke vet alt du faktisk vet, eller rett og slett ignorere det faktum at du vet. Og av og til glemmer du deg, ganske enkelt. Sa ikke faren din noen gang til deg: *«Hvordan kunne du gjøre noe sånt når du vet bedre?»*

Selvfølgelig. Det fikk jeg høre jeg hundrevis av ganger.

Så la dette være nummer ett hundre og en. Hør her, din art er svært ung. Dere er som barn. Dere er universets spedbarn. Og dermed går dere rundt og gjør ting som dere vet ikke er bra for dere, fordi det fremstår som mer moro i øyeblikket. Eller dere glemmer rett og slett det dere har lært. Dette er historien om deres arts kollektive opplevelse på jorden. Du har også latt det være din individuelle opplevelse, selv om du egentlig vet bedre. Ikke bare

observerer du uhensiktsmessig oppførsel hos andre; du deltar faktisk i slik oppførsel selv også. Men nå vil det være hensiktsmessig for deg å legge slik oppførsel til side.

Det vet jeg.

Og jeg vet at du vet det. Det er det jeg har fortalt deg her. Også de som ikke visste før, vet nå. Det er i ferd med å bli så tydelig at selv de mest umodne av den fremvoksende arten deres er nødt til å se det. Man kan ikke lenger late som om man ikke vet, eller la være å forstå. Men dere oppfører dere fortsatt ikke som om dere vet. Dere vet altså, men dere handler ikke som om dere er klar over at dere vet. Dere er våkne med hensyn til hva dere er, og hva som er sant, men dette reflekteres ikke i handlingene deres. Dere fortsetter å oppføre dere som om dere går i søvne.

Altså, hvis dere ikke ønsker å gå rett inn i en vegg eller utfor en klippekant, ville det være smart av dere å våkne opp til det faktum at dere allerede er våkne, at dere ikke drømmer om noen av de marerittlignende tilstandene på jorden. Og at dere ikke finner på eller bare forestiller dere at dette er det perfekte tidspunktet for fremskritt i utviklingen deres.

Greit. Du fortsetter å gjenta det, og det er greit. Jeg forstår. Og jeg skal vedde på at andre som leser dette nå, også kommer til å forstå. Det er godt nytt for oss alle.

Det er det. Og jeg er empatisk, for jeg gjentar meg selv. Hele denne dialogen som du har følt deg kallet til å føre med meg, handler om å repetere andre ting jeg har sagt til deg i andre samtaler. Det handler om at du skal få høre det igjen, denne gangen det hele. Det handler om å sette alt sammen mens du beveger deg fremover mot full integrasjon, for at du skal kunne føle deg fri til å akseptere den tredje invitasjonen. Føle deg fri til å vekke opp menneskeheten fordi dette er det perfekte tidspunktet for fremskritt.

3

Hvorfor bryr du deg sånn? Jeg trodde ikke Gud tok parti i tidsavgrensede saker. Sier du egentlig at du har et syn på denne saken? At du egentlig er dypt bekymret for hvilken utgang mitt liv, og alt annet liv på jorden, får? Og hvis du virkelig er dette universets Gud, og du har en mening, hvorfor blir da ikke alt slik som du vil? Jeg håper dette er rimelige spørsmål, for mange kommer til å bli forvirret nå.

Alle spørsmål er rimelige. Din mulighet (og muligheten til enhver som identifiserer seg selv som en som ser det å hjelpe andre på sin utviklingsvei, som en del av sin egen utviklingsreise) er å gjøre det du kan for å vekke din

egen art, først og fremst gjennom dine egne handlinger. For det er det du gjør, den du er i verden, som vil kunne riste folk våkne, som vil kunne skremme dem til å se sine egne muligheter. Mindre viktig, men ikke verdiløst, er det du sier til andre. Det å ha mot til å dele ord, tanker og idéer som ikke har så bred aksept, vil kunne bidra til å åpne en vei mot oppklaring for mange.

Så for å besvare det aktuelle spørsmålet: Det er ikke slik at jeg vil at du skal vekke din egen art, ikke noe mer enn jeg vil noe som helst. Vær snill å ha dette helt klart for deg.

Gud vil ingenting. Gud kan få alt han vil. Like fullt har Gud ønsker. Det er Guds ønsker som gir næring til skapelsens maskineri. Det er guddommelige ønsker som gir universet kraft.

Ok, så la oss bruke ordet *ønske*, da. Hvis Gud *ønsker* at menneskeheten skal våkne opp, og jeg antar at det er for å ta vare på og forbedre vår måte å leve på, er det da noen som helst tvil om at det kommer til å skje?

Gud har ikke noe ønske om et spesielt resultat, men om at alle levende skapninger i Guds univers skal bli satt i stand til å skape det de vil. Hvis alle levende skapninger i universet ikke hadde noe annet valg enn å følge Guds ordrer, ville dere leve i et univers befolket av maskiner — automater, roboter og androider. Dette ville ødelegge formålet med at Gud skapte levende vesener fra starten av, som er at Gud skal få oppleve seg selv som det han er, skaperen av fri vilje og av egen opplevelse. Det er viktig å forstå at Gud både er skaperen og det skapte. Mellom de to finnes det ikke noe skille.

Det vet jeg. Det står klart for meg at det ikke finnes noe som ikke er Gud.

Akkurat sånn er det. Gud opplever selve skapelseshandlingen. Derfor, ikke ved å kreve at alt skapt skal følge ordre - men helt omvendt - ved å tillate at alt som er skapt, kan skape hva det vil. Slik manifesterer delene av Gud helhetens fundamentale karakteristikk. Frihet. Absolutt frihet til å skape, slik bare en ren skaper kan, uten begrensinger eller restriksjoner av noe slag. Dette er kraften som er gitt alle levende skapninger. Det er kraften som er gitt menneskene.

Forstår du nå? Menneskehetens oppvåkning er ikke mitt ønske. Men at dere alltid blir satt i stand til å få, å skape, å uttrykke og å oppleve alt dere måtte ønske. Hvis det innebærer en oppvåkning, fantastisk. Hvis det ikke innebærer en oppvåkning, kjempefint. Jeg har ikke noe syn på saken, utover det at deres preferanser kan bli møtt.

Men hvorfor kommer da den tredje invitasjonen fra deg? Det er jo ikke vi som kommer til deg; det kjennes som om du kommer til oss.

Men det er dere som kommer til meg. Du har spurt meg, dere har alle spurt meg, om hjelp. Alt dere tenker på, sier og ber om, sier meg at dere vil at livet

skal endre seg. Og at dere vil at livet på jorden skal være annerledes. Forestiller du deg at jeg ikke hører dette?

Det som er helt klart, er at det eneste som kan endre ditt eget liv og din arts liv til det bedre, er en oppvåkning. Dermed blir oppvåkningen planen. Og fortsatt er dette *din* plan, *din* bønn; det er noe *du* vil. Min rolle er ganske enkelt å sette deg i stand til å skape det du ønsker. Dette er årsaken til at jeg har sendt deg den tredje invitasjonen.

Beklager, men det føles fortsatt som om denne invitasjonen innebærer at du tar kontakt med oss.

Jeg skal besvare spørsmålet. Men først må du svare på følgende fordi andre som følger denne samtalen, kan begynne å lure: Hvorfor er akkurat dette så viktig for deg? Hvorfor bruker du så mye tid på hvem som spør hvem?

Jo for dersom alt dette handler om at du kommer til oss, kunne det for noen lett føles som en kommando, og ikke som en mulighet, som en ordre, og ikke som en invitasjon. Jeg vet at du ikke utsteder ordrer eller gir oss bud, men denne invitasjonen din kan for noen fort minne om disse mafiafilmene hvor Don Corleone sier: «*Jeg skal gi ham et tilbud han ikke kan si nei til.*» Ikke at jeg sammenligner deg med en mafioso, men, jeg mener, hvem kan si nei til Gud?

Ganske mange, faktisk.

Ok, jeg skulle ikke ha spurt. Men så kommer det virkelige spørsmålet: Er dette en ordre fra Gud? Mottar vi en kommando her?

Nei. Som du selv har understreket: Jeg kommanderer ikke noe eller noen. Jeg har ikke noe behov for det. Se på det slik: Hvis en venn eller en du er glad i, banker på ytterdøra di, er det du som går til dem, eller de som kommer til deg?

Det er selvfølgelig de som kommer til meg.

Og hvis du åpner døra og inviterer dem inn, er din invitasjon en kommando, eller en kjærlig respons på at de banket på døra di?

Fint. Fin analogi. Du sier altså at vi har banker på døra di?

Kjære du, det er nesten som om du slår den inn. Du og halve menneskeheten. Kan du ikke høre det høye skriket fra din egen art? *Hjelp oss. Vær så snill, hjelp oss med å endre oss.*

Jo, jeg hører det. Fra hjertet mitt stiger det opp. Jeg hører det.

Og derfor har jeg sendt den tredje invitasjonen.

Det er nok fortsatt noen som vil si: *Det er du som er Gud her, ikke vi. I stedet for å be mennesker om å vekke menneskeheten, hvorfor gjør du det ikke bare selv?*

Gjenta da for dem, igjen og igjen: Guds funksjon er å sette dere i stand til å virkeliggjøre det dere ønsker skal skje, ikke å få det til å skje for dere. Min rolle er å gi dere friheten og midlene til å skape deres egen virkelighet, trekke opp deres egen fremtid og skape deres eget utfall. Hele poenget er å holde dere i rollen til skaperen. Jeg hadde aldri til hensikt at menneskene bare skulle være samlebandsarbeidere, som skulle sette sammen det jeg hadde designet. Hensikten var helt fra starten av å plassere dere ved tegnebordet for å komme opp med deres eget design.

Men da er altså du ved samlebandet for å sette sammen noe vi har designet.

Min tur til å si «fin analogi». Samlebandet skaffer til veie de midlene eller delene som designeren bruker for å virkeliggjøre idéene sine. Det er imidlertid noen hindringer her, i denne spesielle saken. For jeg ønsker jo ikke å samle sammen deler som setter meg i stand til å sprengte hele fabrikkene. Vi snakker selvfølgelig i metaforer her.

Så vi kan altså komme til å avslutte vår livssyklus på jorden.

Hvis det er det dere velger, så.

Men vi kan jo ikke «avsamle» hele samlebandet. Vi kan påvirke vår lokale virkelighet, men vi kan ikke påvirke hele virkeligheten.

Det er korrekt. Du har mottatt. Du forstår.

Så for å holde oss til din egen metafor; du inviterer oss altså til ikke å tenne opp bål under vårt eget tegnebord.

Nettopp. Og bare for å påpeke det: Akkurat nå er det noen av dere, en liten prosent, men mange nok til å være farlige for dere selv, som oppfører seg som barn som leker med fyrstikker.

Uff da!

Akkurat, men det er også det som gjør dette til den perfekte tiden for fremskritt.

Fordi vi begynner å kjenne varmen?

Fin metafor. For å holde oss til den: Ja, dere begynner å kjenne varmen, men dere kan fortsatt ta fra dem fyrstikkene.

Ekstra

Her følger et par artikler som ikke er med i samtalebøkene, dvs. den ene artikkelen (Hva er suksess?) er et utdrag fra den eneste av samtalebøkene som ikke er oversatt til norsk, Conversations with God for teens (Himmelske samtaler for tenåringer).

Hva er suksess?

Dagens måleenheter for suksess er følgende; Produktivitet, Popularitet og Eiendeler. Tiden er kommet for å vurdere andre måleenheter. På en enkel måte blir nettopp dette gjort i artikkelen.

Å reise med sjelen

Neale Donald Walsch hadde for en god del år siden en grensesprengende ut av kroppen opplevelse. Her kan du lese historien med hans egne ord.

Hva er suksess?

Dette utdraget er hentet fra boken *Conversations with God for teens* (Himmelske samtaler for tenåringer) og er den eneste av dialogbøkene som ikke er oversatt til norsk.

Den venstrestilte teksten er en tenåring sin. Utdraget er oversatt av Susanne Helgesen.

Jeg føler det som om jeg er nødt til ha suksess – på alle områder. Det virker som foreldrene mine desperat ønsker det. Men hva er "suksess"?

-Sam, 15, Palm Springs, California

Du har stilt århundrets spørsmål og bare du kan svare på det Sam. Det er i seg selv en viktig åpenbaring. *Bare du kan svare på det spørsmålet Sam. Så ikke la andre svare på det for deg.*

Mye av din verden fungerer innenfor det som på det engelske språket ville bli kalt "3 P'er system", der det er enighet om at de største måleenhetene på suksess er Produktivitet, Popularitet og eiendeler (Possessions).

I dette systemet vinner den personen som gjør mest, har flest mennesker som ser opp til seg og eier de fleste tingene. Du har hørt vitsen "Han som har flest leker når han dør, vinner". I livene til så mange av din art er dette ikke en vits i det hele tatt.

Er Produktivitet, Popularitet og eiendeler (Possessions) din definisjon av suksess?

Jeg vet ikke. Av og til virker det som det burde være det. Det virker som det er det verden ønsker. Foreldrene mine ser ut til å ønske det også.

Hvis du velger disse definisjonene så kan du måtte tilbringe livet med å forsøke å gjøre og ha mer og mer.

Penger vil være svært viktig for deg for det vil bli en målestokk på hvor mye *produktivitet* du er ansvarlig for, hvor mange *eiendeler* du kan skaffe og, i enda større grad, hvor mye *popularitet* du oppnår.

Du skal vite at dette kan føre til uendelige og vannvittige konkurranser – ikke bare med andre, men med deg selv. Du kan føle at du må vise til *økt produktivitet* for å bli sett på som verdifull.

Hvis du får "C" på skolen vil du bli presset til å få "B". Hvis du får "B" vil noen ønske at du får "A". Hvis du får 2 "A'er" vil de ønske at du får fire. Det stopper aldri, ender aldri. Det er alltid et press om å produsere mer, mer, mer.

(Noen foreldre belønner til og med barna sine med flere *eiendeler* hvis de *produserer* flere "A'er", og derigjennom styrker forbindelsen mellom produksjon, eiendeler og "suksess")

Denne vektleggingen av produktivitet – dvs. hva du *gjør* i stedet for hva du *er* – kan legge ufattelig press både på individer og selskaper, samt ressursene de bruker.

Det ser ikke ut til at det har hatt betydning for altfor mange selskaper til nå.

Det er grunnen til at de i dagens verden kun har skapt en moderne versjon av det deres forfedre skapte i fortiden. Hvis du følger denne stien vil du velge *kvantitet* på bekostning av *kvalitet* som en målestokk på suksess i livet ditt – og *det valget vil gi livet ditt dets mening*.

Vel, jeg bryr meg ikke så mye om hvor mye jeg "produserer", men jeg ønsker at folk skal like meg.

Hvis du forestiller deg at popularitet er definisjonen på suksess så vil du tilbringe livet med å søke andres anerkjennelse. Det faktum at du kanskje mister deg selv og din individualitet i prosessen vil ikke bety noe for deg. Det som blir igjen av deg vil være "populær" og den begrensede delen av deg vil ha oppnådd det du har valgt å kalle "suksess".

(Noen politikere passer i denne kategorien. Noen underholdningsartister også. Som har gitt opp sin virkelige oppfatning av ting, eller sitt virkelige artisteri for å skape og holde på sitt publikum.)

Er det ikke ok i det minste å ønske seg noen få fine ting?

Å ønske seg gjenstander er helt normalt og et sunt aspekt av livet. Men hvis du forestiller deg at eiendeler er definisjonen på *suksess*, så vil du søke å skaffe så mange av "de gode tingene" i livet som du bare kan – det største huset, den

flotteste bilen, de beste plassene på tribunen – og du vil sørge for at andre vet at du har klart det.

Du vil overse det gamle ordtaket blant menneskene om at ”de beste tingene i livet er gratis” og du vil jobbe hardt hele livet for å få nok penger til å skaffe disse glitrende fysiske eiendelene. Da vil du si at livet ditt har vært en ”suksess”.

Det høres ikke ut som meg. Ingenting av dette høres ut som meg.

Vel, Sam – da kan du bestemme deg for at det finnes andre mål på suksess.

Som for eksempel?

Som å gjøre noe som får hjertet ditt til å synge! Noe du kan ”fortape” deg i timevis. Noe du ville ønske å gjøre *uten å få noe igjen*, uten engang å *bekymre deg* for hvor mye du får betalt. Som *”Bare gi meg en sjanse til å gjøre det.”*

Yessss! *Det høres ut som meg!*

Så hva med å definere ”suksess” som å gjøre det du elsker?

Faren min ville si at ”Du kan ikke tjene til livets opphold ved å gjøre det.”

Vel, du inviteres til å være en av de modige. En som har valgt å skape et liv i stedet for et levebrød.

Wow.

Ja, wow.

Og det er slik suksess bør føles. Suksess skal føles som wow, ikke elendighet (woe).

Du skal være i stand til si ”Wow det er meg!”

Men hva med bunnlinjen? Må jeg ikke finne en måte å skape fortjeneste på?

Husker du hva jeg sa tidligere?

Fortjeneste kommer i mange fasonger.

Men hør – du kan bare begynne å gjøre de 3 P'er til din målestokk på suksess. Men sjekk likevel om det har tjent andre i din verden å gjøre det.

Har din art dratt fordel av denne definisjonen?

Nei. Og jeg vet ikke om noen som mener det.

Få mennesker i verden er *individelt* enig i at dette er den beste målestokken, men nesten alle mennesker i verden er *kollektivt* enig. De har i det minste slått seg til ro med det, hvilket er det samme.

Hvorfor gjør de det? Hvorfor er de kollektivt enige i ting som de individuelt er uenig i?

Det er det som er kjent som "flokkmentalitet". Det er enklere å følge flokken enn å bevege seg i motsatt retning. Det faktum at flokken er på vei utfor klippen er uten betydning – hvis det i det hele tatt blir lagt merke til.

Kan vi stoppe denne massebevegelsen?

Ja, det kan dere faktisk. Det er derfor det ble sagt til å begynne med at denne boken har kommet for å stoppe håpløsheten.

Det første dere kan gjøre er å omdefinere dere som individer. Det andre dere kan gjøre er å omdefinere dere som samfunn. En tredje ting dere kan gjøre er å omdefinere "suksess".

Dere kan gi livet ny mening.

Det er det jeg ønsker å gjøre! Jeg ønsker å finne en *ny* mening for livet. Jeg ønsker å skape en ny definisjon av "suksess."

Andre i din verden har gjort det. Du kan også. Og hvis tilstrekkelig mange av dere gjør det, så kan hele "systemet" snus opp ned.

Er dette hva du ønsker at vi skal gjøre?

Det er ingenting jeg ønsker at dere skal gjøre. Jeg har ingen preferanser i saken. Deres idé om at Gud har noe Gud ønsker at dere skal gjøre er det som har fått deres art i store problemer.

Jeg krever ingenting. Jeg observerer.

Husk alltid det: *Gud krever ingenting. Gud observerer.*

Jeg har skapt Livet som en prosess hvor dere kan gjøre det dere selv velger å gjøre og erfare det dere velger å erfare. Det er det fritt valg handler om.

Fra det du velger å være, gjøre og ha bestemmer du Hvem Du Er. Det er det du gjør hvert eneste øyeblikk.

Jeg har fortalt dere dette om igjen og om igjen og vil gjenta det for dere så ofte at dere alltid vil huske det – og således huske Hvem Du Virkelig Er.

Nå – hvis det er *ditt valg* å "snu systemet opp ned" og snu livet ditt samtidig, så er det måter du kan gjøre det på.

En av disse er å endre mening om hva du tror "suksess" er. Omdefiner "meningen med livet". Bestem deg for at formålet med livet ikke har noe som helst med de 3 P'er å gjøre. Lev livet ditt i henhold til kjerneverdiene i holistisk levemåte:

1. Bevissthet
2. Ærlighet
3. Ansvar

Hva mener du med "holistisk levemåte"?

Det jeg mener er å leve som en hel skapning. Holistisk levemåte er å leve som en hel person. Det er å leve kropp-sinn-ånd. Det er før-nå-og-etter levemåte.

Det er å være, helt og ekte, alt du velger å være i dette øyeblikket, nå. Det er å være bevisst på hva du velger å være, det er å være ærlig om det og det er å ta ansvar for det.

Å leve på denne måten er en annen definisjon av "suksess". Det som er interessant er at veldig ofte oppnår folk som lever på denne måten *også* større produktivitet, popularitet og eiendeler, men *ikke fordi de forsøker å gjøre det*. Det bare skjer automatisk. Det er et *bi*-produkt i stedet for *slutt*-produktet av prosessen kalt Ditt Liv, Levd.

Å reise med sjelen

Neale Donald Walsch hadde for en god del år siden en grensesprengende ut av kroppen opplevelse. Her kan du lese historien med hans egne ord.

Artikkelen er hentet fra boken Moments of Grace og oversatt fra Engelsk av Susanne Helgesen.

Er det mulig for mennesker å "reise" til andre sfærer? Kan vi faktisk forlate våre kropper – eller, for den saks skyld bli i dem – og erfare andre virkeligheter?

I *Conversations with God, bind 2*, sies det:

"Du er en Guddommelig skapning, i stand til å ha flere enn en erfaring på en gang – og i stand til å dele ditt Selv inn i så mange Selv du måtte ønske.

Du er en skapning av guddommelig størrelse som ikke kjenner noen grenser. En del av deg velger å kjenne deg selv som den identiteten du for øyeblikket erfarer. Likevel er ikke dette i nærheten av grensen for din væren, selv om du kanskje tror det er slik."

Men finnes det noe slikt som et "vindu mot evigheten" som vi kan se igjennom og som vi kan bringe minner tilbake fra?

Svaret er ja. Et rungende ja.

Jeg snakker av erfaring.

Om kvelden 8. januar 1980 hadde min daværende kone og jeg en voldsom krangel. Det var utvilsomt min feil. Det var det vanligvis på den tiden. Jeg var ikke en særlig enkel person å leve med. Jeg ønsket å være det. Jeg ønsket virkelig dypt å være det. Men det virket som om jeg rett og slett ikke fikk det til, ikke klarte å komme i mål på det området.

I dag husker jeg ikke en gang hva uenigheten handlet om. Så ubetydelig var den. Antagelig handlet det om hvis tur det var til å gå ut med søppelet. Hvem vet? Det jeg kan huske er det som skjedde etterpå. Det er noe jeg aldri kommer til å glemme.

Mens jeg trampet ut av TV-stuen i første etasje av huset vårt, forlot jeg min kone midt i vår opphetede diskusjon, avviste henne med en viftende hånd og forsvant inn på soverommet mens jeg smalt med døren.

Jeg kastet meg ned på sengen i ytterste frustrasjon og så, mens jeg stirret opp i taket, begynte jeg å gråte. *Jøss, tenkte jeg, hvorfor kan vi ikke bare komme overens med hverandre? Hva skal til for at folk skal komme overens?*

Jeg hadde allerede to mislykkede ekteskap bak meg og klarte ikke å finne ut hva jeg gjorde feil. *Hva skal til? spurte jeg Gud. Hva kreves for å være lykkelig?*

Jeg snudde hodet inn i puten og klynket, "Vær så snill, Gud. Hjelp meg. Jeg ønsker ikke å være slik som dette, en mann som krangler for ingenting. Hjelp meg. Hjelp meg. . ."

Helt utslitt falt jeg i dyp søvn. Det var som om noen hadde trukket ut en kontakt og tappet meg for all energi. Jeg ga bare slipp og følte at jeg sank dypt ned i madrassen, inn i puten. Jeg husker den siste tanken jeg hadde før jeg gradvis forsvant.

Dette kommer til å bli mitt livs dypeste søvn.

Og det ble det.

Et eller annet sted midt inne i det – det kan ha vært etter en time eller et minutt eller halve natten, ikke vet jeg – ble jeg vekket av en merkelig følelse. Det føltes som om jeg ble sugd rett ut av sengen. Har du noen gang hatt følelsen av at du faller ut av sengen? Det var omtrent som det – bare omvendt. *Oppover, ikke ned.*

La meg forsøke å forklare det på en annen måte. Se for deg en flue som sitter helt stille på et bord. Så kommer noen med en slange koblet til en støvsuger og klarer å dekke fluen med enden av slangen. Vedkommende sier: "OK. Skru på." og noen skrur på støvsugeren. *Følelsen fluen ville ha er nøyaktig slik jeg følte det.* Jeg lå på magen og følte det som jeg bokstavelig talt ble sugd opp fra madrassen på et kort sekund. Det tok fullstendig pusten fra meg.

Øynene mine ble skremt åpne og enda mer skremt over å se at jeg svede over min egen seng og så ned på det som så ut som en stor klump med leire, formet, meislet og modellert for å se nøyaktig ut som meg. Men det var ikke meg, sa jeg til meg selv, for jeg var *her oppe og så ned*. Dessuten var det ikke noe liv i den kjente formen på sengen. Ingen livsenergi. Det var livløst.

Min første store innsikt om denne hendelsen hadde akkurat, i det øyeblikket, gått opp for meg.

Herre Gud, jeg er ikke den kroppen! sa jeg til meg selv. Jeg er dette. DETTE.

Jeg er denne . . . entiteten, denne . . . energien . . . som nå OBSERVERER den kroppen.

Hvor enkelt dette enn måtte høres ut nå, så var det i det øyeblikket en stor åpenbaring for meg. Inntrykket fra denne åpenbaringen var enorm, uten tvil fordi det ikke bare var et konsept eller en teori. Det var noe jeg *erfarte* der og da.

Ikke før hadde jeg tatt denne innsikten innover meg før jeg oppdaget at jeg ble snudd rundt slik at jeg vendte mot taket, og så – med en *svisj* – fløy jeg rett igjennom taket og ut av rommet.

Jeg befant meg umiddelbart på et mørkt sted som så ut som en tunnel, og så følte at jeg ble dyttet eller trukket gjennom denne tunnelen i en sinnsyk fart. Det var overhodet ingen følelse av frykt mens dette pågikk, bare en følelse av utrolig høy fart.

Snart så jeg en liten strime av lys litt lengre fremme, og jeg visst at det var mot dette lyset jeg nå raste av gårde. Strimen av lys ble større og større til jeg følte at jeg på en måte spratt ut av tunnelen og ble skutt inn i selve lyset.

Her følger noe interessant. Jeg var i lyset og likevel virket det som jeg var utenfor lyset og betraktet det. Jeg husker med sterke følelser at det nesten var umulig å se på det fordi det var så utrolig vakkert.

Jeg vet ikke riktig hvordan jeg skal forklare at et lys kan være vakkert, for et lys er et lys, ikke sant? Bortsett fra at dette lyset var vakkert. Kanskje hadde det noe å gjøre med hvordan jeg *følte meg*. Jeg vet ikke, jeg bare vet at lysets skjønnhet var noe jeg ikke var i stand til å romme. Det var bare for stort, for vidunderlig for en menneskelig bevissthet å romme. Jeg følte meg liten, flau. Jeg husker jeg tenkte . . .

Nei, ikke jeg. Jeg er ikke verdig en tilstedeværelse i dette lyset. Jeg er ikke verdig å se dette. Med tanke på alt jeg har gjort, alle de mørke flekkene på min sjel, alle gangene jeg har sviktet meg selv og andre – jeg er ikke verdig.

Så følte jeg meg skamfull fordi mine tanker rundt alle de tingene fikk meg til å huske dem enda bedre. Og jeg skrek i min skam og min skyldfølelse. Jeg skalv i tårer. Hvorfor hadde jeg ikke klart meg bedre? Hvorfor hadde jeg tatt de dårlige valgene så mange ganger? Jeg var genuint lei meg. Mer angrende enn jeg noen gang kan huske å ha vært. Så ble jeg fylt – i det eksakte øyeblikk ble jeg fylt – av en følelse jeg ikke kan beskrive. Når som helst jeg leter etter ord, så virker det ikke som om det finnes noen som passer. Når jeg tenker på det nå, vil jeg si at det var som om jeg hadde fått fred, sann fred, total fred for første gang i mitt liv. Det føltes som om en enorm, forsiktig finger vippet hodet mitt oppover med en berøring på kinnene mitt. Og jeg hørte disse ordene buldre gjennom hjertet mitt:

Du er perfekt akkurat slik du er. Du er vakker hinsides beskrivelse og jeg elsker deg helt uten betingelser. Du er mitt barn og jeg er svært fornøyd med deg.

Jeg følte meg vugget og omfavnet, og lyset omsluttet meg nå og fløt meg mykt inn i sitt sentrum. All tristhet forlot meg. Til og med anger forsvant. Jeg følte meg healet, gjort hel. Min sjel var fylt med takknemlighet, hjertet mitt sprekkferdig av kjærlighet.

Så ble jeg fylt med min andre innsikt: *Jeg vil aldri bli tilgitt for noe av det jeg gjør.* Uansett hvor trist jeg er over en handling eller beslutning, uansett hvor mye jeg angrer. Jeg vil ikke bli tilgitt. *Fordi tilgivelse ikke er nødvendig.* Jeg er et Guds barn, et avkom av det guddommelige og jeg kan ikke såre eller ødelegge det guddommelige på noen som helst måte, for det guddommelige er helt ute av stand til å bli ødelagt, å bli såret. Jeg vil alltid være akseptert i Guds hjerte og hjem, og vil ha tillatelse til å lære gjennom mine feil, tillatelse til å bli mer og mer Den Jeg Virkelig Er gjennom en hvilken som helst prosess jeg måtte velge, selv om det betyr å ødelegge meg selv og andre. For jeg og andre kan heller ikke ødelegges. Vi bare tror det er slik.

Følgende av denne åpenbaringen var enorm, uten tvil fordi den ikke bare var et konsept eller en eller annen teori – det var noe jeg *erfarte*. Der og da.

Når jeg mottok denne innsikten, opplevde jeg umiddelbart å være i en tredje virkelighet, raskt omringet av millioner, nei – hundrevis av millioner med små ... *energipartikler* er den eneste måten jeg kan beskrive dem på. De var overalt. Foran meg, til venstre for meg, bak meg, til høyre for meg. For meg så de ut som små celler eller perler, hver av dem med sin egen form og farge.

Og fargene! Jøje meg, fargene var slående, fantastisk, åndeløst vakre. Det blåeste blå, det grønneste grønne, det rødeste røde og de mest fantastiske kombinasjoner og nyanser jeg noensinne har sett. Og det sier ikke så rent lite, for du skjønner – jeg er fargeblind . . .

Så for meg var dette et fantastisk skue.

Nå danset disse cellene med farger foran meg og overalt rundt meg. Når de danset formet de et skimrende teppe av skjønnhet som dekket alt – som *var* Alt.

Da visste jeg at det jeg så var Essensen av alt Liv. Det var livet i sin sub-sub-sub-molekylære form. I sine minste partikler. I sin kjerne. Sin rot. Og her kommer noe jeg observerte som er fascinerende.

Når jeg betraktet disse cellene med fantastiske farger danse og skinne foran meg, la jeg merke til at de forandret seg! Det virket som de blinket av og på, at de ble svelget av seg selv og så kom til overflaten igjen i en annerledes form og annen farge. Når de forandret form og farge, så forandret alle cellene rundt dem også form og farger for å tilpasse seg. Og cellene rundt disse cellene gjorde det sammen, slik cellene rundt *de* cellene, osv. Jeg innså at det hele var et konstant forandrende, alltid tilpassende, for alltid sammenbundet puslespill. En pulserende, vibrerende mosaikk av ren energi.

Min væren fløt over av en lengsel etter å berøre disse ufattelige vakre partiklene, en lengsel etter å bli ett med dem. Jeg ønsket å blande meg med dem. Å smelte inn i dem. Jeg vet ikke hvorfor. Det var et indre rop, en indre lengsel som føltes i roten av meg selv.

Jeg forsøkte å bevege meg fremover for å komme nærmere. Men for hvert skritt jeg tok trakk mosaikken seg tilbake. Jeg tenkte jeg skulle "snike meg innpå" dem, lure dem til å tro at jeg skulle ta et skritt fremover og så, plutselig, kaste meg til den ene siden. Det virket ikke. Jeg kunne ikke lure matrix. Det forsto hver av mine minste bevegelser. Det *forutsa* dem faktisk.

Jeg greide rett og slett ikke å komme nærmere, og begynte å gråte. Sorgen over denne avvisningen og fornektelsen var mer enn jeg trodde jeg kunne bære. Men så forsvant sorgen brått når min tredje innsikt ble vist meg: Jeg klarte ikke å komme nærmere energien fordi jeg *var* energien! Når jeg beveget meg, så beveget også den seg. Selvfølgelig! Jeg var allerede forent med den!

Alt er En Ting. Det er kun En Ting, og det finnes Ingen Ting som ikke er del av den Ene Ting.

Følgende av denne åpenbaringen var enorm, uten tvil fordi den ikke bare var et konsept eller en eller annen teori – det var noe jeg *erfarte*. Der og da.

Nok en gang, så snart jeg hadde forstått det ble jeg fjernet fra den virkeligheten. Nå oppdaget jeg at jeg sto ansikt til ansikt med en enormt stor bok. Den så like stor ut som den største boken jeg noensinne hadde sett. Nei, dobbelt så stor. Tre ganger så stor. Den så like stor ut som hundre Manhattan telefonkataloger limt sammen. Og på hver side – på *hver side* – var et tilstrekkelig antall små typer til å fylle tusen leksika.

Når jeg sto foran dette berget, kom stemmen tilbake som jeg hadde hørt når jeg var omsluttet av lyset. Den sa på sin mildeste måte, nesten innyndende, men uten å gjøre narr av meg:

OK, Neale, OK. Du har søkt hele livet etter svar. Du har søkt og søkt og din leting har vært virkelig, den har vært ekte, det har vært en ærlig søken etter sannhet. Så, her. Her er svarene.

Så bladde sidene forbi meg som om de ble blåst liv i av en gigantisk tommelfinger, eller ble blåst på av en eller annen hellig vind. Sidene fløy raskt forbi, hele dokumentet ble eksponert. Side for side innenfor et nanosekund. Og likevel var jeg i stand til å lese og absorbere hvert eneste ord på hver eneste side.

Og da visste jeg. Jeg visse alt som noensinne var å vite, alt som er å vite nå og alt som kommer til å ville vites. Jeg forsto universets kosmologi og hemmeligheten i alt i livet. Jeg så enkelheten i alt. Den totale og elegante *enkelheten*.

Følgende av denne åpenbaringen var enorm, uten tvil fordi den ikke bare var et konsept eller en eller annen teori – det var noe jeg *erfarte*. Der og da.

Det var min fjerde innsikt. Og jeg husker jeg sa, når bokens siste side blåste forbi og det tunge omslaget lukket boken . . .

Selvfølgelig.

Det er alt jeg sa. Simpelthen . . .

Selvfølgelig.

Så våknet jeg. Jeg var tilbake i kroppen min og den følte tyngre enn jeg noen gang hadde kjent den. Det virket som om en liten finger veide et tonn. Jeg ønsket å strekke meg over til nattbordet og finne en penn og papir så jeg kunne skrive ned det jeg akkurat hadde opplevd, slik at jeg kunne huske det, så jeg kunne bevise at jeg hadde opplevd det. Men jeg klaret ikke å bevege armen. Alt jeg kunne var å blunke med øynene.

Så, en siste gang, hørte jeg den stemmen, min Spesielle Stemme, som hadde kommet til meg i denne drømmen, denne reisen, denne, denne . . . hva det nå enn var. Og stemmen sa:

Det er ikke nødvendig. Tror du du vil glemme det som har skjedd? Du kan likevel ikke bevise det, og det behøver du heller ikke. Sannheten kan ikke verken bevises eller motbevises. Den bare er.

Så sovnet jeg.

Jeg våknet neste morgen i en oppstemt tilstand. Jeg danset inn i dusjen og skrudde på vannet og ble truffet av en ladning kaldt vann uten en gang å bry meg om det. Faktisk følte det fantastisk, oppkvikkende. Så skrudde jeg på det varme vannet og sto der og så det strømme ut av dusjhodet og over kroppen min.

Jeg følte det som jeg var Ett med vannet, Ett med dusjhodet, Ett med flisene i dusjen. Jeg følte det som jeg var Ett med alt og jeg innbilte meg at det må være sånn det er når man går på hallusinogene stoffer. Jeg spredt fingrene mine og presset håndflaten mot veggen – og forventet full ut å gå rett igjennom flisene, fordi jeg kunne *se flisenes molekyler og molekylerne i min hånd*, og jeg innså at det å gå igjennom vegger

bare handlet om å plassere min faste materie der den faste materien til veggen *ikke var*. Det ville være enkelt for hvem som helst med *innsikt*. Det vil si, evnen til å *se inn*.

Jeg fortsatte å absorbere vannet i dusjen og kjempet for å huske hva jeg hadde lest, hva jeg hadde sett i boken. Jeg kalte den Den Store Boken, og nå strevde jeg med å huske så mye som et eneste ord jeg hadde sett der.

Så sa stemmen til meg . . .

Det er ikke meningen du skal vite.

. . . og jeg forsto at hvis jeg forsøkte å bære alt jeg hadde fått lov til å se i mitt bevisste sinn, så ville jeg "brenne" strømkretsene. Det ville simpelthen være for mye, hva skal jeg kalle det . . . *elektrisitet* . . . for mye *energi* . . . å ha på en så liten fysisk plass som i min hjerne.

Så ble jeg fortalt:

Bare vit at du vet. Og vit at alle andre også vet. Og at alt du behøver å gjøre når du trenger å huske noe spesielt i et spesifikt øyeblikk er å påkalle visdommen inne i deg. Du vil huske.

Følelsen det etterlot meg med er for utrolig til å beskrives. Jeg sto i dusjen i tjue minutter og det følte som om jeg var oppmerksom på hver eneste dråpe vann som traff meg. Når jeg gikk ut av dusjen, ble jeg møtt av den litt kjøligere luften på andre siden av dusjforhenget. Det følte som om jeg hadde fått en flaske med friskt, sprudlende vann over meg. Det følte kriblende og sinnet mitt var vid åpent. Jeg husker jeg tørket meg og tenkte hvor merkelig det var at jeg kunne føle hver eneste fiber i det håndkleet.

På jobben den dagen lurte alle på hva jeg "gikk på". En person stirret på meg når jeg kom og sa til slutt: "Hva har skjedd med deg? Du ser tjue år yngre ut." Jeg sa: "Gjør jeg?", og hun svarte: "Du skulle se ansiktet ditt."

Følelsen av å være "i denne verden, men ikke av den" ble hos meg i flere uker. Den forsvant gradvis ettersom tiden gikk, men holdt seg der på et visst nivå ganske lenge. Og i alle år etter den dagen, helt til dette øyeblikket, kan jeg gjenskape følelsen og den tårevåte gleden i opplevelsen ved bare å huske på den.

Den er min, min til odal og eie, den er min til å erfare på ny når som helst jeg måtte ønske det. Stemmen hadde rett. Jeg vil aldri glemme det.

Så, det jeg av erfaring kan fortelle deg er dette: Å reise med sjelen er ikke bare mulig, men skjer hele tiden. Vi reiser alle slik. Absolutt alle. For ikke en eneste sjel blir igjen med en kropp, uten forløsning, fra fysisk fødsel til fysisk død.

Når en sjel faktisk forlater kroppen, enten i søvne, i det noen vil kalle for "transe", i meditasjon eller bare i et øyeblikk når du går i skogen (eller går inn i et baderom), er det ingenting å være redd for og ingenting å bekymre seg for, å være flau over eller ha motvilje mot å snakke med andre om.

Faktisk er det bra å snakke med andre om det. For dette er Øyeblikk av Nåde, og når vi deler erfaringene med hverandre berører vi verden med deres under, og deres magi og kraft til å forandre liv.

Oversikt over norske utgivelser av Neale Donald Walsch

Følgende bøker i samtalerien og når de ble utgitt

(Gå til innholdsfortegnelsen og klikk på hver enkelt bok for mer info)

2018 - Himmelske samtaler 4

2007 - Hjemme hos Gud

2005 - Morgendagens Gud

2004 - De nye åpenbaringene

2003 - Samhørighet med Gud

2002 - Vennskap med Gud

2000 - Himmelske samtaler 3

1999 - Himmelske samtaler 2

1997 - Himmelske samtaler 1

Det finnes to andre bøker av forfatteren utenom samtalen

(disse bøkene kan leses gratis digitalt eller kjøpes fysisk)

2013 - Det eneste som virkelig har betydning

2012 - Samtaler med Menneskeheten - Stormen før stillheten

Utsolgt fra forlaget

2007 – Lysbringere

2007 – Den Lille Sjelen og Sola (barnebok)

Dvder

Himmelske Samtaler (Spillefilm)

Neale Donald Walsch i Bergen (4 dvder)

Engelske utgivelser

Alle utgivelser kan fås tak i [her](#) eller hos Amazon.

Norsk hjemmeside

Mer oppdatert informasjon på norsk om forfatteren og hans utgivelser:

www.himmelskesamtaler.no

Å endre menneskehetens fremtid

Bare når du forandrer menneskers sinn kan du skape fred og harmoni for menneskeheten. Og det vil bare skje når menneskeheten forstår at dens problem ikke er militært, ikke er politisk og ikke økonomisk. Problemet for menneskeheten i dag er av åndelig karakter.

- Neale Donald Walsch

Changing Humanity's Future

Neale Donald Walsch, Humanity's Team og flere andre har tatt initiativ til et stort prosjekt hvor formålet er å skape et fundament som vil gjøre det mulig for mennesket å leve i fred og harmoni innen 2040. Løsningen er å leve bevisst, se enheten i universet på alle nivåer og leve slik, både individuelt og kollektivt.

 HUMANITY'S TEAM
A 501(c)(3) Non-profit

CHANGING HUMANITY'S FUTURE

This is urgent now. Please join us.

The challenges in our world are mounting, from isolation, anxiety and depression to devastating climate change, dangerous weather patterns, escalating war, and social and political unrest...

And while things seem to be getting worse on many fronts, the reality is that there is a solution to all of the world's problems that isn't yet being talked about in the media, by government and corporate think-tanks, or even much in the public or on social media.

That solution is our Changing Humanity's Future Initiative, a joint undertaking by Humanity's Team, Neale Donald Walsch, the Conversations with God Foundation, and many other global leaders who have joined with us to bring more attention to the powerful and effective foundational solutions we are offering.

www.humanitysteam.org/changing-humanitys-future